

ОГЪНЯТ ВЪРХУ ПЛАНИНАТА
КНИГА ВТОРА
ДОЛИНАТА

РИК ДЖОЙНЪР

Превод: Емил Енчев

Съдържание

ГЛАВА ПЪРВА	3
ВОИНИТЕ	
ГЛАВА ВТОРА	11
ПОКЛОННИЦИТЕ	
ГЛАВА ТРЕТА	18
ЗМЕЯТ	
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА	27
ПОБЕДЕНИТЕ	
ГЛАВА ПЕТА	35
УБИВАНЕ НА СМЪРТТА	
ГЛАВА ШЕСТА	42
СЪВЕТЪТ	
ГЛАВА СЕДМА	50
НАГРАДАТА	
ГЛАВА ОСМА	59
ИЗПИТЪТ	
ГЛАВА ДЕВЕТА	68
БИТКАТА	
ГЛАВА ДЕСЕТА	77
ТРАПЕЗАТА	

ГЛАВА ПЪРВА ВОИНИТЕ

Стояхме на границата на долината на сянката на смъртта. Тя беше по-красива от сън, но и по-ужасяваща от кошмар. Този ден щяхме да навлезем в нея и щяхме да започнем да се изправяме пред най-големите ни страхове. Този ден нашата вяра трябваше да се издигне над всеки страх, ако ще успеем да я преминаем. Наградата ни за преминаването ѝ ще е да се сражаваме за най-великата кауза в най-голямата битка, която някога ще се води.

„Ти виждаш смърт, а аз виждам живот“, каза един познат глас. „Които успеят да преминат през тази долина, ще живеят както малцина някога са живели“.

Илия седеше до една голяма скала наблизко. Аз отидох натам и застанах до него. Докато седяхме двамата и гледахме надолу към голямата долина, той започна да ме предизвиква:

„Каж ми какво виждаш“.

„Виждам слънцето да изгрява над една красива долина, с големи и величествени планини на известно разстояние“, отговорих аз.

„Какво чуваш?“

„Чувам творението да се събужда. Звучи сякаш празнуват особено този нов ден. По един странен начин песента им тази сутрин изглежда, че отразява това, което и аз чувствам. Възможно ли е това?“

„Какво си мислиш?“

„Мисля си, че днес ще започнем да се изправяме пред най-големите предизвикателства, пред които някога сме се изправяли. Може ли творението да се радва за това?“ попитах аз.

„Какво чувстваш?“

„Чувствам ужас и страх, но също и вяра и очакване. Знам, че това е долината на сянката на смъртта, и поради цялата ѝ поразяваща красота тя е погълнала мнозина, които са се опитали да я преминат. Днес тя ще се опита да погълне и нас. Но знам, че нямаше да бъдем тук, ако не бяхме готови“.

Илия кимна докато продължаваше да разглежда сцената, като че ли в по-дълбок размисъл.

„Какво виждаш?“ попитах аз.

„Виждам, чувам, и чувствам същото като теб“.

„Да, но ти виждаш повече от мен. Какво гледаш толкова съсредоточено?“

„Колкото до въпроса ти за това дали творението усеща това, в което сте близо да навлезете, отговорът е „да“. Техните песни се променят винаги когато воините се подготвят да навлязат в долината. Те усещат, че това, което сте дошли да извършите

тук е и за тях, и затова се радват. Понастоящем, творението е по-свързано с вас, отколкото вие с него. Това също ще се промени.

„Творението е в родилни болки за изявяването на новото творение да заеме наново мястото си над земята и да бъде възстановено отново в това, което е създадено да бъде. Това, което Царят направи беше за целия свят, и това, което вие правите, като Го следвате също е за целия свят“.

„Радвам се, че няма натиск в това“, отбелязах аз. „Как може нещо толкова красиво да бъде толкова смъртоносно?“

„Има ли нещо по-красиво от някой, който живее живота на кръста, като полага живота си за Царя?“ отговори Илия.

„Чудя се дали някога съм виждал такъв живот“, отговорих аз.

„Ако се чудиш дали си виждал такъв живот, тогава със сигурност не си. Такива хора са твърде смели, за да бъдат пропуснати. Има много, които са жертвали, за да следват Царя, но истинските ученици носят кръста си всеки ден. Такива хора са голяма рядкост на земята, но рядкостта е това, която прави нещо да бъде съкровище, и ето защо тези животи са такива съкровища за Царят.

„За да преминете през тази долина ще трябва да научите какво представлява живота на кръста и ще трябва да го живеете. Начина да минете през тази долина живи е да умрете – да умрете за себе си“.

„Какво прави тази долина толкова смъртоносна?“ попита Мери, която се изкачи към нас с някои от другите, които ни бяха видели да разговаряме. „Какви са опасностите, пред които ще се изправим?“

„Тази долина съдържа всяко зло, което падението на човека освободи на земята. Всичко това е свързано с егоизма, себичността, егоцентризма и алчността във всичките му зли и смъртоносни прояви. Всичко в тази долина ще се опита да ви накара да се фокусирате на себе си и да правите всичко за себе си. Да следвате това ще ви доведе до неговите смъртоносни капани“, отговори Илия.

„Има ли други специални инструкции, или мъдрост, които трябва да знаем, за да успеем да минем през тази долина?“ попита Марк, който също се беше присъединил към нас.

„Няма по-голяма мъдрост от кръста. Онези, които ходят в мъдрост са тези, които вземат кръста си. Царят победи смъртта, и ако Го следвате и вие ще победите смъртта в тази долина. Ако спрете да Го следвате, за да минете по някой друг път, тази долина ще ви погълне.

„Ученика живее, за да следва учителя си, да се учи от него и да стане като него. Това трябва да бъде вашата решителност, ако ще преминете през тази долина. Ако живеете живота на кръста, както Той го живя, ще победите смъртта, както и Той я победи.

„Вие не побеждавате някой враг, просто като минавате покрай него. Побеждавате страха, като растете във вяра. Побеждавате отчаянието, като растете в надежда. Побеждавате смъртта, като растете в живота. Истинския живот се живее само от

онези, които повече не живеят за себе си, а за Царя, и вършат всичко заради Него и за онези, за които Той даде живота си.

„Тази долина е тук, за да ви помогне да откриете истинския живот. Единствения път, който ще ви преведе през тази долина е „пътят на живота“. Но за да откриете този път, целта ви трябва да бъде по-голяма от това да минете през долината. Трябва да решите да търсите и да унищожавате враговете, които са в нея“, продължи Илия. „Има и още една истина, която трябва да живеете, за да минете през тази долина“.

„Каква е тя?“ попитаха няколко човека в един глас.

„Трябва да правите всичко, което правите тук с радост. Радостта на Господа е вашата сила, а можете да минете през тази долина единствено чрез Неговата сила“.

Всички бяхме зашеметени от последното нещо, което Илия каза и стояхме известно време докато се опитвахме да го осмислим. Ние знаехме ученията за кръста и за живота на саможертва, но тази долина щеше да изисква от нас да ги живеем, и знаехме, че това щеше да бъде най-голямото предизвикателство, пред което сме се изправяли някога. Това беше напълно изумително, но мисълта, че не трябва да минаваме през долината просто опитвайки се да избегнем капаните ѝ и да бъдем хванати от враговете, а по-скоро да ги търсим, за да ги атакуваме, беше дълбока промяна в начина ни на мислене и голямо разширяване за нас. Но след това да мислим, че трябва да направим това с радост, наистина беше върха.

Накрая, Чарлс проговори:

„Това би било радикална промяна не само на стратегията ни, но и на разбирането ми за целта ни. Значи пътят на живота се намира като се търси врагът? И след това да бъдем офанзивни и атакуващи? Сигурен съм, че повечето от нас са си мислили, че трябва да правим всичко, което можем, за да избягваме врагът, просто, за да преминем през това. Аз съм си мислил, че намирането на пътя на живота става чрез търсене на пътя на живота, а не чрез воюване“.

„Да се върши Неговата воля е пътят на живота за всеки. Това е Неговата воля за вас тук. Тази долина има висша цел, и част от нея е да ви подготви за останалата част от пътуването ви до планината, и след това да бъдете от полза за Царят в голямата битка, която предстои. Трябва да станете истински воители, а никой истински воин не се стреми да избягва врагът. Вие не искате да минете през тази долина докато работата, заради която сте тук да се извърши във вас не е извършена, и работата, която сте тук да извършите не е извършена“, заяви Илия.

„Ти каза, че трябва да минем през тази долина с радост. Да търсим радост в едно място, което е толкова ужасно е също много радикална мисъл. Знаем, че си сериозен, но и това само по себе си би било голяма предизвикателство“, каза друг.

„В тази долина лежат най-големите ви страхове. Те са най-големите ви заплахи и най-големите ви предизвикателства. Това дава на това място потенциалът да бъде мястото на най-големите ви победи. Не можете да имате голяма победа без голяма битка.

„Във всяка от големите битки, в които трябва да се сражавате има две битки: едната отвън, другата отвътре. Тази, която е отвътре е да откриете правдата, мира и радостта, което е Неговото царство. Ако спечелите тази, ще спечелите и всички останали.

„Господ създаде тази долина, но хората я направиха долината на сянката на смъртта. Така че Той я използва, за да запечата в Своите хора какви са призвани да бъдат – воители, които не убиват, а предават живот. Те не нараняват, а изцеляват. Те не потискат, но освобождават пленниците.

„Тук е, където ще преживеете едно от най-голямото зло, и то може да бъде победено само чрез най-голямото добро“, каза пророкът, като се обърна да ни погледне.

„Ако се изправяте пред всеки ден, както би трябвало, вие ще завършвате всеки ден с повече от мира и радостта на царството. Ако правите това, ще видите дори в тази долина славна красота. Когато повече не можете да виждате красотата в нея, вие ще сте загубили радостта си и някак си ще сте се отделили от пътя“.

„Ние се страхувахме, изправяйки се пред злото тук, а очакването да направим това, за да пораснем в мир и радост, със сигурност е промяна в нашето мислене. Да търсим красотата и доброто тук е друго нещо. Просто исках да прекарам през това място всички тези, които са с мен. Сега каза, че трябва да преследваме врага и да се наслаждаваме на тази долина. Това наистина е разширяване“, каза аз. „Това изисква ли се от всички, които минават през тази долина?“

„Не, не се изисква от всички, а само от онези, които искат да я преминат“, отговори Илия.

„Кой не би искал да я премине?“ попита някой.

„Ще бъдете изненадани колко много хора прекарват живота си в тази долина, като се борят с неща, които трябва отдавна да са победили“, отговори Илия.

„Радостта на Господа е силата ви“. Силните се хранят с радост при всяка възможност, която получават, особено, когато се изправят пред големи предизвикателства. Радостта е за вашата душа това, което физическата храна е за тялото ви“, каза пророкът. „Без радост душата ще отслабва повече и повече докато издъхне“.

Имаше още един период на тишина докато се опитвахме да схванем всичко това. Тези истини не бяха нови за нас, но беше ново да се опитаме да ги приложим тук. Знаехме, че сега ще трябва да ги живеем. Те не можеха да бъдат просто философия, която разбираме, а живот, който живеем. Да не успеем да направим това би имало най-трагичните последици. Сякаш чувайки мислите ни, Илия продължи:

„Ще се нуждаете от повече сила всеки ден, за да оцелеете тук, и след това от още повече, за да стоите в пътя. Така че капацитетът ви за всичко, което е истинно и добро трябва да расте всеки ден. Радостта на Господа увеличава капацитетът ви за Неговата истина.

„Недейте просто да гледате на последиците от това да не живеете истината, но гледайте на наградата за това, че ги живеете. В тази долина на сянката на смъртта е, където ще се научите да живеете както никога преди. Ако следвате Царят в смъртта Му, вие ще Го следвате също и във възкресението Му и ще седите с Него там, където Той седи сега. Тогаваше живеете като новото творение, което сте призвани да бъдете.

„Всеки ден тук ще ви разширява отвъд сегашните ви способности и далеч отвъд това, за което смятате, че сте способни. Тук ще се научите да живеете както Той мисли, че можете. Трябва да откриете благодатта, която е силата на Господа. Тук е, където идвате до осъзнаването, че ще успеете да издържите всеки ден само чрез Божията

благодат. Тук ще научите истинската ценност на Божията благодат, и ще я търсите всеки ден, както правите с храната си, водата си и въздуха, който дишате“.

След това Илия скочи от скалата и се обърна да посрещне все още събиращата се тълпа. Тогава той започна да ходи сред нас. От време на време спираше и гледаше дълбоко в някой човек, и след това се придвижваше, като все още говореше на всички ни.

„Трябва да имате вяра, за да видите пътят и трябва да имате любов и радост, за да стоите на него. Страхът ще ви отклони, а съмнението ще ви отведе в кръгове. Отново, това, което ще ви помогне е да помните, че страха започва да надделява над вас, когато загубите радостта си и когато повече не можете да виждате красотата около вас“, прибави пророкът.

След това Илия обърна погледа си към нещо в далечината, което беше извън обсега на виждането ни. След малко той отново ни погледна и продължи:

„Вие пребъдвате в царството като пребъдвате в Царят. Днес ще започнете да носите властта на Неговото царство в тъмни места. Ще се изправите пред едно от най-голямото зло. Нуждаете се от нещо повече просто от вяра, за да надделеете тук. Нуждаете се също и от смелост.

„Когато апостолите бяха заплашени от синедриона те не се молеха за повече вяра, а за смелост. Вярата е необходима, но смелостта е това, което ви позволява да действате във вашата вяра. За да надделеете тук трябва да вземете инициативата и никога да не я пускате.

„Инициативата е вяра в действие, но тя трябва да бъде свързана с мъдрост. Ще видите мъдростта чрез любовта си и радостта си“.

След това пророкът се обърна и говори директно на мен, но достатъчно високо, за да го чуят всички:

„До днес, най-голямата ти заплаха във воденето на тази група беше да се отклониш от пътя и от източника ти на живата вода. Докато в тази долина най-голямата ти опасност ще бъде голяма опасност, а не просто големи разсеяности. Това може да отнеме твоя живот и животът на онези, които са с теб.

„Ще бъдеш в по-голяма безопасност и ще избягваш по-големи опасности като стоиш в пътя, но понякога те ще те срещат на пътя, така че няма да можеш да ги избягваш. Ако не могат да те убият, те ще се опитат да те отвърнат от посоката ти, да те спрат, или да те върнат назад. Те ще блокират пътя ти, така че да не можеш да ги избегнеш. Така че, за да продължиш ще трябва да ги победиш“.

„Възможно ли е да се върна назад?“ попитах аз.

„Възможно е“, отговори той. „Но ще е по-добре да умреш сражавайки се тук, отколкото да направиш това. Не трябва да се отдръпваш от посоката си. Ако търсиш да спасиш живота си, ще го изгубиш по много по-болезнен начин. Такива, които са се обърнали назад съществуват, но те не живеят. За тези, които са имали вярата да успеят да стигнат толкова далеч, би било по-добре да загинат в долината, отколкото да съществуват в посредственост и страх“.

„Няма ли повече надежда за онези, които са се върнали назад? Не могат ли отново да се опитат да прекосят тази долина?“ попита Мери.

„Всичко е възможно в Господа, но малцина от тези, които са се отдръпнали възстановяват смелостта си да опитат отново. Тези, които са стигнали до тук, рядко са от природата на тези, които се връщат назад, но ако има нещо във вас, което иска да се откаже, тази долина ще го открие. По-добре е да установите в сърцето си сега, че връщането назад не е опция“.

След това Илия се обърна и изглежда, че гледеше нещо в далечината. Явно виждаше видение, така че ние стояхме мълчаливо. След още няколко минути, той обясни какво е видял:

„В това време една голяма група е атакувана от най-смъртоносния враг в долината. Те в момента се разпръсват във всички посоки, като плява пред вятърът“, заяви той.

„Означавали това, че някои се връщат назад?“ попита някой.

„Царят каза, че тези, които слагат ръката си на ралото и след това се връщат, не са достойни за царството. Няма къде да се върнете назад. Не можете да спечелите битка посредством отстъпление. Ставате по-уязвими за врагът, когато отстъпвате. Казвам ви отново, че е по-добре да установите в сърцето си сега, че отстъплението не е опция. Връщането назад е по-лошо от всяка смърт, която можете да претърпите тук.

„Енергията, която идва от насърчението от напредването е голямо предимство. Обезсърчението от отстъплението също така отслабва силата ви, като в същото време насърчава врагът ви. Някои са преживели отстъпление, но те само са направили посоката си още по-трудна.

„Вие имате една посока от Командира на войнствата — напред! Не сте доведени до тук, за да се опитате да се промъкнете незабелязано през тази долина, а да отидете в нея, търсейки и намирайки крепостите на злото, за да ги атакувате и да ги съборите“.

Имаше още една дълга пауза, тъй като Илия отново гледеше нещо, което се случваше надалеч. След няколко минути, Уилям наруши тишината:

„Това, което каза изисква основна промяна в мисленето ни, за да преминем през тази долина, но ти направи истината и мъдростта на това ясна. Мога ли да попитам защо тази долина е наречена долината на сянката на смъртта? Ти казваш, че ще срещнем реална смърт, а не просто нейна сянка“.

„Ако сте в сянка, тогава сте много близо до това, което я причинява“, отговори пророкът. „Тази долина е, където воините се научават да живеят със смъртта като реална, постоянна и близка заплаха. Тук е, където се научавате, че за да победите смъртта трябва да победите страха от смъртта. За да направите това трябва да направите това, което е писано: „умирайте ежедневно“ и считайте себе си вече за мъртви за този свят. Тези, които са мъртви за този свят не могат да се страхуват от нищо от този свят. Само това може да убие основният източник на всяка смърт — егоизмът“.

Уилям продължи: „Чел съм разкази за тези, които са показвали смелост в битка. Изглежда, че смелостта е идвала при тях, когато са решавали, че ще умрат. Чрез установяването на това те са се надигали със смелост. За някои тяхната смелост ги е спасявала, така че да не умрат. Тяхното безразсъдно предаване също им е позволявало да живеят далеч по-добре отколкото биха живели, като им е позволявало да надделяват в живота“.

„За тези, които познават Царят, вярата в Него е основата на тяхната смелост. Когато знаете, че имате вечен живот, страхът от смъртта няма да ви контролира. Тези, които умират в Неговата битка, които умират изправяйки се пред врагът и не отстъпват, ще бъдат почетени за вечността и с вечността. Това, което може да изглежда безразсъдно предаване е по-скоро трезва и истинска вяра в истината. Вие сте призвани да следвате Личност, а не просто принципи. Пътят, който ще ви преведе през тази долина, и Пътят на живота е Личност, която трябва да следвате“, каза Илия докато разглеждаше тълпата. След това отново се обърна към далечината, като продължи:

„Да се открият истински благородните сред хората е причината за този век. Откриването на тези, които ще се изправят пред злото, поради любовта им към истината е причината защо Царят не взе господството Си над земята след възкресението Си. Той направи подготовка за едно време, когато най-великите души откриват най-великата награда, която някога ще бъде предложена – „висшето призвание на Бог в Христос“. Има състезание за венец, което е пред вас. Онези, които имат очи, за да виждат и сърца, за да разбират – онези, които са оставили собствените си интереси, за да вземат Неговите – са тези, заради които е целият този век. Те ще бъдат Негови братя, синове и дъщери на Всевишният“.

„Откъде да знаем дали сме в това състезание?“ попита някой.

„Като сте в този път,“ каза пророкът. „Онези, които са успели да стигнат до тук по този път се стремят да живеят за Царят и да вършат волята Му. За да успеете да стигнете до тук, вие сте доказали, че желаете да се изправите срещу мрака на вашите времена, и да продължите да следвате Царя, независимо от риска. Това са благородните, които Царят търси. Те са тези, за които е този век“.

„Светът е пълен с възможности за смърт всеки ден, и тези, които са с мен вече са оставили всичко, за да следват този път. Не е ли ежедневния живот в този свят достатъчен за изпит?“ попита някой.

„Тази долина е светът, в който живеете,“ отговори пророкът. „В тази долина на сянката на смъртта ще видите покривалото да се сменя, за да можете да видите света какъвто е наистина. Ще видите и ще се изправите пред смъртта, която е близко до вас през цялото време. Тук е, където очите ви са отворени за тъмнината, която сега контролира вашия свят.“

„Незрелите са държани настрана от това знание чрез много покривала върху сърцата им и умовете им. Те не осъзнават как постоянно са щадени чрез милостта и благодатта на Господа. Колкото сте по-малки, толкова повече родителите ви ви защитават от опасности, които не виждате или не разбирате. Господ прави същото, но тук трябва да пораснете. Точно както Авраам имаше голям празник, когато Исаак беше отбит, вашият небесен Баща празнува узряването на Неговите деца. Тук ще узреете.“

„Тук трябва да се научите да живеете в мир, дори когато виждате враговете си такива каквито наистина са. Ще узреете по-бързо в тази долина отколкото в който и да е друг период от живота ви. Зрялостта е да се вижда истината каквато е и да се изправите пред нея. Тук също така ще видите Духът на Истината, Святият Дух, Помощникът, повече отколкото преди сте Го виждали. Да бъдете водени от Духа е истинска зрялост.“

„Страхът от смъртта изкарва крайния егоизъм, и няма по-добро място от това да го видите и да го победите. Страхът от смъртта е основният враг за онези, които живеят

Долината

чрез вяра. Тук е, където той ще бъде победен в живота ви, или целта на живота ви ще бъде победена“.

Ние знаехме всички тези неща. Чели сме ги, изучавали сме ги и дори сме ги проповядвали. Обаче, когато Илия ги споделяше, имаше една тежест в тях, каквато преди не сме чувствали. Опитвахме се да погълнем всичко, което той казваше, като че ли животът ни зависеше от това, а и всъщност беше точно така.

Тогава очите на Илия отново се стесниха, като че ли гледаше нещо в далечината. Аз го наблюдавах отблизо, тъй като бях убеден сега, че виждаше видение. След това той се обърна към мен и продължи, отново достатъчно силно, за да го чуват всички:

„За да бъде истински изпит опасността трябва да е истинска. Знаете поговорката, че „смелият умира само веднъж, а страхливият хиляди пъти“? Истината е, че страхливците умират с една продължителна, дълга и мъчителна смърт. Истинския живот е благороден и славен, и се живее чрез вяра. Истинския живот е върховното приключение и върховното търсене.

„Тези, които живеят чрез вяра не се страхуват от смъртта. Те знаят, че смъртта не е краят, а само един мост, който да се пресече към един много по-славен живот. Това е, в което трябва да се стремите да ходите сега, като умираете за този свят. Трябва да го правите докато ходите през някои от неговите най-красиви и ужасни места. Сега е времето за вас да се изправите пред и да победите основният враг. Да се изправите пред него с радост е да го победите“.

Илия отново погледна в далечината. Докато го наблюдавах, аз усетих разкаяние, което знаех, че той изпитваше. След няколко секунди той се обърна към мен и отново започна:

„Вие ще преминете моста към вечния живот в тази долина. Всички, които минават през тази долина ще умрат. Онези, които идват от другата страна са умрели за всичко освен за Христос, и животът, който живеят ще бъде Христос живеещ чрез тях. Тези са дошли до мястото на пребъждане в Него, и Той в тях. Това са тези, които започват да живеят в идния век и чрез това помагат да се построи мост към идния век.

„Ще започнете да преживявате повече истински живот, най-задоволяващия живот, като умрете за себе си. Определено е за всички хора веднъж да умрат, така че когато веднъж сте умрели за себе си, смъртта няма власт над вас. Тук можете да отидете отвъд това да вярвате това в ума си и да започнете да го вярвате в сърцето си. Това, което вярвате в сърцето си е това, което сте и което живеете.

„Тази долина е вратата към най-мощния и най-славния живот. Тези, които успяват да минат през тази долина са силните мъже на Сина на Давид – воините“.

Илия отново погледна над групата бавно, сякаш гледаше във всеки един от нас. След това се обърна и тръгна надолу по пътят в долината и изчезна от погледа ни. Ние стояхме гледайки, опитвайки си да си припомним и да обработим всичко, което той каза.

Сега знаехме, че няма да излезем от тази долина живи. Или щяхме да умрем физически или да умрем за себе си толкова напълно, че да не сме ние, които ще излязат другата страна. Ние бяхме червеи, които щяхме да влезем в нашия пашкул. Ако излезем от другата страна, ще бъдем нови създания, които повече не пълзят, а се извисяват.

ГЛАВА ВТОРА ПОКЛОННИЦИТЕ

Докато стояхме, гледайки към долината, в която Илия току-що беше навлязъл, аз усетих, че трябва да отделим няколко минути, за да повторим това, което той ни беше казал и да обсъдим как ще го приложим.

Уилям започна с очертаване на двете най-основни промени в нашата стратегия за навигация през долината. Първо, трябваше да отидем да търсим врага и неговите крепости, за да ги атакуваме. След това трябва да се съсредоточим върху поддържането на праведността, мира и радостта на Господа и да използваме радостта като барометър дали сърцата ни са останали в посоката.

За да направим това, решихме да основаваме всичките си решения на това, което е правилно или праведно нещо, което трябва да направим, а не на това, което може да е целесъобразно. Както казва Римляни, че Божието царство е праведност, мир и радост, ние трябва да поддържаме тези неща, за да пребъдваме в Неговото царство, или за това нашите действия да доведат до по-нататъшно развитие на Неговото царство. Щяхме да знаем, че сме се отклонили от посоката си, ако започнем да губим мира или радостта си. Ако ги изгубим, нямаше да вземем правилни решения или да имаме сили да направим това, което е необходимо, защото „радостта на Господа е нашата сила“.

Марк повдигна въпроса колко бяхме извън хармония с целта и стратегията на Господа преди посещението на Илия. Това, което той донесе, бяха основни принципи на царството, а ние бяхме далеч от тях в нашето мислене. Беше смирено и отрезвяващо. Не можехме да направим друго, освен да се зачудим по колко много други начини не сме били в синхрон с Господа, докато се готвехме да навлезем в долината.

След това друг отбеляза как Илия беше казал, че ако изгубим радостта, която ни позволи да видим красотата на долината, тогава сме се отклонили от пребъждането в Господа. Така че виждането на красотата във всички неща е барометър на нашата радост. Да ходим в радостта, която ни даде възможност да видим красотата на тази долина, едва ли можеше да бъде по-противоположно на начина, по който се приближавахме до нея преди. Външните условия не трябва да са това, което определя нашия мир или радост, но само нашата позиция в Господа трябва да прави това.

Мери добави как радостта ни във всичко е поклонение на Господа, защото това е основната демонстрация на нашето доверие в Господа.

„Вярно е“, отвърна Марк. „И вярата угажда на Бога, но има нещо друго, което бихме пропуснали, което е решаващо. Писано е, че „Бог на мира“ ще смаже сатана под краката ни. Това показва, че ходенето в мир е от решаващо значение за нашата победа над злият“.

„Така че праведността води до мир, а мирът води до радост“, припомни Джен. „Да имаме радост, докато минаваме през тази долина, е доказателство, че все още сме на правилния път“.

„Добре. Ако ще преминем през тази долина, търсейки врага, за да атакуваме крепостите му, трябва да променим начина на мислене на стражите, от това просто

да ни предпазват от атаки в това също така да бъдат разузнавачи, които търсят прицели от възможности“, добави Уилям.

„Очевидно основната цел на нашето преминаване през тази долина е да ни направи воители. Как можем да станем воители, които сме призвани да бъдем, ако преминаваме през такова място, опитвайки се да избегнем врага, вместо да атакуваме него и делата му? Какви християни бихме били, ако просто си мислихме как да преодолеем това и да не мислим за онези, които идват след нас?“ добави друг.

„Той каза, че сме призвани да бъдем „силните мъже на Сина на Давид“, каза Джош. „Те бяха едни от най-нечувано безстрашните воители на всички времена. Те правеха нечувани неща за своя цар. Мисля, че ние също трябва да търсим начини да предприемем нечувани изблици на вяра“.

„Очевидно много от силните мъже на Сина на Давид са жени“, отбеляза Уилям. „Някои от жените, които имаме в тази група, са най-безстрашните и смелите“.

„Наистина са такива, и те могат да бъдат ужасен враг, ако са от другата страна“, добави Илия, който ни слушаше незабелязано отблизо.

„Аз не постъпих добре против Езавел, нито пък много от онези, които са се сблъскали с този дух. Духът на Езавел е основен враг в тези времена. Именно този дух все още води света към извращение и поклонение на идоли. Подобно на всяко зло, той достига до пълна зрялост в края на този век. Той е завладял голяма част от този свят, но въпреки това е алчен за повече. Това е основен враг в най-важната битка в края. Депресията и дезориентацията са нейните основни оръжия, поради което не трябва да губите радостта си“.

Всички знаехме, че Илия нямаше да се появи отново, ако не е, за да ни каже нещо изключително важно, така че нашето внимание беше приковано към него. Докато преглеждаше групата като че ли търсеше нещо, той продължи:

„Дойдох да ви подготвя да минете през тази долина. Тази долина е времената, в които живеете. Духът на Езавел също стои зад онова, което се нарича „Великата блудница“ в книгата Откровение. Трябва да се научите да разпознавате този дух във всичките му проявления, не само за да преминете през тази долина, но и заради голямата битка в края.

„Духът на Езавел е узряването на злото, което започна, когато първата жена изяде плода на забраненото дърво. Това е измама в крайната ѝ форма. Жените, които служат на Царя, са тези, които ще преминат през тази долина към планината на Господа, които ще бъде противното на това зло. Първоначалното пророчество беше, че жената ще смаже главата на змията, и жените имат специална роля в последната битка. Тези, които са с вас, ще излязат от тази долина със специална ревност да унищожат това зло влияние на Езавел. Затова те са важни воители във всичките ви битки.

„Невестата на Христос, която се появява в края, ще бъде противоположност на Езавел. Тя ще разкрие „красотата на святостта“ и любовта на Господа, която ще привлече всички да се поклонят на Него. Нейната природа няма да бъде да взема, а да дава. Тя ще бъде майчинство в цялата му слава. Съпругът ѝ и децата ѝ ще се наслаждават на нея. Тя е това, което сте призвани да станете, докато минавате през тази долина“.

„Да бъдете воините, които трябва да сте, започва с това да бъдете поклонниците, които трябва да бъдете“, каза Енох, който се бе присъединил към нас незабелязано. „Както казахте, че радостта е демонстрирана вяра, тя също е демонстрирано поклонение. Истинската радост е резултат от благодарно сърце, което вижда славата на Господа във всичко.

„Херувимите, които Исаия видял пред престола, казваха многократно, че „цялата земя е пълна с Неговата слава“. Те казаха това, защото живеяха в присъствието на Господа. Когато погледнете тази долина, на тази земя, тя ще изглежда изпълнена с тъмнина и зло, ако не пребъдвате в Неговото присъствие. Ако пребъдвате в Неговото присъствие, ще видите дори тази долина пълна с Неговата слава. Когато излезете от тази долина, ще бъдете носители на Неговата слава, защото пребъдвате в Него.

„Истинското поклонение не е да се опитваме да виждаме Господа, но идва от това да Го виждаме. Цар Давид беше един от най-великите воители в Писанието, но той беше и един от най-великите поклонници. Както виждате от песните му, той се опитваше да види Господа във всичко и постоянно се удивляваше от Него и от делата Му. Това е поклонението, което е сърцето на воините на Господа. Те се бият, защото обичат“.

Както винаги, радостта на Енох беше заразна. Той не само ни учеше за поклонението, но ни накара да искаме да се покланяме. Заедно тези двама пророци превърнаха страха ни от влизането в долината в такова видение и цел, че той ни направи благодарни, че трябва да минем през нея. Едва можехме да изчакаме да започнем да се изправяме пред най-големите изпитания, с които някога сме се сблъскали. Когато се обърнах и прегледах групата, можех да видя радостта и видението във всяко лице.

„Силата на радостта на царството е да превърне тъмнината в светлина“, добави Енох. „Тези, които са с вас, са призвани да се бият в последната битка в най-тъмните времена. Те трябва да ходят в най-голямата светлина, за да надделеят в тази битка. Те трябва да живеят за и да живеят в праведността, мира и радостта, което е царството. Само такива са воините на царството.

„Вие се покланяте на онова, на което давате сърцето си. Това, на което давате сърцето си се доказано от това, което има най-голямото ви внимание. Сърцето, което е на Господа, се доказва чрез поклонение на Господа. Такова сърце не може да бъде егоистично или егоцентрично, защото такива се покланят на себе си.

„Вие имате поговорка, че „има много войници, но не много воители“. Тази долина ще разкрие тези, които живеят за себе си и тези, които живеят за Царя. Егоцентричността ще ви убие в тази долина. Само чиста преданост към Царя ще ви преведе. Вие ще видите от първа ръка последствията от егоистичния живот и наградата на самопожертвувателния живот.

„Мнозина, които са с вас, не мислят за себе си като за воители. Някои тук дори са казали, че са любовници, а не воители. Вие не обичате наистина, ако не сте готови да се биете за това, което обичате. Тази долина е мястото, където се създават воините. Истинските воители се създават, като първо се научат да обичат.

„Любовта никога не отпада“, и любовта никога не се предава. Ще се провалите като воители, ако не се биете заради любовта си. Ще отстъпите пред опасността и трудностите да бъдете воители, ако не се борите за това, което обичате“.

Тогава и двамата пророци ме погледнаха, сякаш очакваха да отговоря. Тъй като те направиха това, всички останали също ме гледаха. Това ме хвана неподготвен, така че просто споделих какво си мислех в светлината на това, което току-що казах.

„Преминавал съм преди през тази долина, но се чудя дали ми е даден пряк път през това място“, казах аз.

„Не знам за никакви преки пътища, но знам за някои, които са преминали много бързо“, каза Илия. „Интересно ми е да знам защо си мислиш, че си намерил пряк път“.

„Още не съм мъртъв за себе си. Аз съм много егоистичен човек и все още имам много страхове. Очевидно не съм ги победил, когато минавах през тази долина преди“, отговорих аз.

„И двете неща са истина“, отговори Илия. „Никой не побеждава всичко на това място, но всички си тръгват с решителност да се бият и да бъдат победители. Можеш да бъдеш сигурен, че не си бил избран отново да минеш през тази долина, защото първия път си се провалил. На тези, които отново преминават през тази долина им е дадена отговорност да водят другите. Да водим хората на Царя в каквото и да е, е голяма отговорност и голяма чест. Ти не правиш това заради провал“.

„Това е окуражаващо, но никога не съм се чувствал толкова недостатъчен, както сега, когато вода. Това се увеличава, защото аз вода хората на Царя“, отговорих аз.

„Това е и причината, поради която си бил избран да водиш тази група до планината. Ти си недостатъчен и винаги ще бъдеш. Не ти е дадена тази задача заради твоите качества, а защото знаеш колко си недостатъчен. Поради това ще бъдеш още по-склонен да търсиш Господа, Неговата мъдрост, Неговата сила и Неговата благодат“, продължи Илия.

„Преминаването през някакво изпитание няма да те направи съвършен, но във всяко едно ти ще бъдеш по-малък и Той ще бъде по-голям. Ти имаше създаването на воин, когато влезе в тази долина за първи път, както всички, които стигат до тук. Ти не можеш да преминеш, без да станеш воин, така че вече си воин. Ти си се научил да преуспяваш в битката, но си бил избран да водиш група през това заради още една причина“.

„Каква би била тя?“

„Точно както има много войници, но не и много воини, има много хора, които водят, но не и много водачи. Ти не просто водиш, но и помагаш на другите да станат водачи. Правиш това, като бързо даваш на другите отговорности. Тогава ги оставяш да водят, дори когато се провалят. Това не е обичайно, но е изискване за онези, които ще бъдат водачи в армията на Царя. Това беше водачеството, което Той сам демонстрира със Своите ученици, така че това е водачеството на Царя и Неговото царство“.

„Оценявам това насърчение, но делегирах отговорността, защото знаех, че се нуждая от помощта, и често това се дължеше на това, че се виждах толкова недостатъчен. Видях това повече като нужда“, отговорих аз.

„Усещането ти за недостатъчност винаги ще бъде с теб, защото ти си недостатъчен, както сме и всички. Там, където сме недостатъчни е, където Той ни дава силата Си, така че силата Му да бъде съвършена в слабост. Следователно е вярно, че това е част от мотива ти. Но повече от страха ти от недостатъчност, ти беше решен да направиш

това, което си бил призван да направиш, и да помогнете на тези, които служат с теб да узреят. Ето как твоята недостатъчност, твоята слабост, става сила, която Той би могъл да използва“.

„Ние всички се нуждаем от цялата помощ, която можем да получим от Господа, и Той често ни я дава чрез тези, с които сме призвани да ходим. Никой не е достатъчно силен, за да ходи сам, а още по-малко да успее да премина през тази долина. И ти също не премина сам. Може да си започнал сам, но успя да преминеш с помощта на много други, които срещна по пътя“.

Тогава Илия насочи вниманието си към нещо дълбоко в долината. После се обърна и ме погледна със същия сериозен поглед, който сякаш гледаше дълбоко в мен. Той продължи:

„Аз съм пример за заблудата и поражението, което ще дойде, ако се опитат да ходят сами. Синовете на пророците спазваха дистанцията си от мен, защото аз бях настрана от тях. Именно поради тази причина аз бях отведен от земята, преди да завърша всичко, което ми беше дадено. Огнената колесница не беше за победа.

„Помниш ли разговорите ни за това как моят живот и този на Енох бяха специално послание към онези, които ще се бият в последната битка? Имах някои големи победи, но вие също трябва да се научите от моите неуспехи, които също бяха големи“.

„Да не отнемам от този урок“, намесих се аз, „но ти се би в някои от най-големите битки в най-тъмните времена и срещу преобладаващите неравенства. Ти беше сам, когато унищожи лъжепророците. Направи повече сам, отколкото други са направили с армии“, възразих аз.

„Вярно е, но защото бях сам, аз се поддадох на депресията, хвърлена върху мен от духа на Езавел. Никой не е създаден, за да ходи сам. Всички ние можем да го правим за периоди от време и можем да постигнем някои неща сами, но ако не се присъединим отново към общението, към което сме призвани, в крайна сметка ще паднем“.

„Но ти не падна“, възразих аз.

„Да паднах. Паднах, когато оставих депресията да ме завладее. Започнах да вярвам повече в силата на тъмнината в Езавел, отколкото в силата на Господ да ме държи“, възрази Илия без никаква скръб или разкаяние, но като констатация на факти. Той продължи:

„Бих могъл да унищожа разрушителя, който така опустоши Божия народ в моето време. Можех да унищожа Езавел и да изгоня духа на Ваал от нашата земя. Ако бях вложил толкова в синовете на пророците, колкото трябваше, тогава заедно бихме могли да очистим земята и след това да изпълним онова, което е било необходимо, за да я поддържаме чиста за бъдещите поколения“.

„Какво бихте могли да направите, за да я поддържате чиста?“ попитах аз.

„Исус дойде да унищожи делата на дявола. След това Той каза, че изпраща Своите ученици по същата причина, поради която Той беше изпратен. Не трябва да се задоволявате с няколко победи, а да останете в битката, докато злото бъде унищожено. Дори тогава работата не е завършена, но трябва да замените злото с добро. Ти правиш това, като водиш хората обратно към поклонението на Господа, да

Го познават и да Го обичат. Ако злото е победено, но не е заменено от истинско поклонение на Бога, тогава те отново ще паднат от злото, точно както Израел продължаваше да прави.

„Трябва да търсиш врага, за да унищожис него и делата му, където и да отидеш. Тогава трябва да изпълниш това, което е било владение на злото с добро“, заяви пророкът, взирайки се дълбоко в мен. „Господ не ви води в някаква битка без повисша цел, отколкото просто да победите врага или просто да обучите Неговите хора. Господ ще направи това в долината на сянката на смъртта. „Вие и всяка група, която идва тук, сте част от Неговия план. Всички, които минават през тази долина и се бият в нея, са тук, за да спечелят победи и да дадат плод, който остава. Ако просто правите достатъчно, за да успеете да я преминете, но не улеснявате онези, които идват след вас, тогава победите ви ще бъдат плитки и временни. Вие печелите тази битка, не само като побеждавате злите крепости, но и като оставяте зад себе си крепости на истината, правдата, справедливостта и мира на тяхно място“.

„Сега разбираме това“, намеси се Мери. „Ти ни предаде ново видение и цел. Но аз си мислех, че целта на тази долина е да обучим Неговите воители за голямата последна битка на планината. Ако го променим по този начин, как тогава може да се използва за това обучение?“

„Това е добър въпрос“, отговори Илия. „Би било вярно, че тази долина вече не може да обучава хората на Господа във война, ако напълно унищожите злото тук, но дори и най-добрите, които минават не са способни на това. Едва когато Царят се върне в Своята пълнота, това ще бъде напълно осъществено. Вие правите това, за да подготвите пътя за Неговото идване. Във всичко, което постигате, вие помагате за изграждането на магистралата. Изграждането на Неговата магистрала е начинът, по който подготвяте пътя за Него.“

„И двамата с Енох ходехме по земята в най-тъмните времена. Неговите времена бяха дори по-тъмни от моите, но той не се поддаде на тъмнината, чрез това да стане депресиран. В най-тъмните времена той растеше в любовта си и радостта си в Господа. Казано е, че времената, в които навлизате, са „като дните на Ной“. Това бяха времената, в които Енох е живял. Учете се от него! В най-тъмните места, дори в тази долина е, когато можете да израснете в най-голямата радост!“

„Има повече врагове, отколкото сега забелязвате“, намеси се Енох. „Цялото зло в творението е било хвърлено на тази земя. Някои от най-смъртоносните злини все още не ги виждате като врагове. Тук ще бъдете просветени, за да ги видите. Но дори и да победите напълно тези, с които се сблъсквате тук, ще има повече от достатъчно врагове за онези, които идват след вас до края на тази епоха. Това, което трябва да направите, е да установите в сърцето си, че заместването на злото с добро е крайната цел на всяка битка. Никоя победа не е пълна, нито ще бъде трайна, докато това не стане“.

„Аз спечелих победа над лъжепророците на Езавел, но не спечелих победата над Езавел, нито запълних празнотата, която лъжепророците оставиха, защото не възстанових истинското поклонение на Господа“, повтори Илия. „Тогава избягах от битката с Езавел. Бих могъл да сложа край на нея, когато ме заплаши. Бях отгледан за тази цел. На тези, които дойдоха след мен, им бяха необходими години, за да довършат онова, което ми беше дадено да извърша. През тези години много хора бяха изгубени, които щяха да последват Господа, ако бях послушен. Ииуй извърши работата по унищожаването на злия цар и Езавел, но той не върна хората при

Долината

Господа. Скоро нацията се подхлъзна обратно в злите пътища, които Езавел им беше представила.

„Поради тази причина, никоя победа в битка не е завършена, докато не се възстанови поклонението на Господа. Ето защо воините трябва да бъдат поклонници“.

Тогава пророкът сложи ръката си на рамото ми и ме погледна толкова внимателно, че знаех, че иска да предаде нещо повече от знание. Тогава Енох направи същото. После се придвижваха из групата, полагайки ръце на всеки един. След това те си тръгнаха. Исках да говоря повече и да задавам повече въпроси. Най-накрая просто изтърсих, питайки дали ще дойдат с нас. Илия се обърна и каза:

„Ще бъда с вас през целия път точно както бях с Йоан Кръстител и всички, които минават от тук. Аз съм с всички, които са призовани да подготвят пътя за Господа. По-важното е, че лъвът от Юда е с вас. Помнете, че лъвът, който е във вас, е по-голям от всеки лъв. Трябва да го опознаете по-добре“, каза Илия с най-широката усмивка, която бях виждал на него.

Докато ги гледах как изчезват в долината, имах голямо откровение. Беше като повдигнато покривало, за да разбере служението на Илия. Илия винаги подготвя пътя. Той винаги се опитва да направи изкривените пътища прави и неравните места равни за тези, които ще дойдат. Това е резултат от болката, която имаше затова че не е завършил работата си. Това изработваше в него по-голяма благодат. Това го принуждаваше да подготвя пътя за Господа и да подготвя тези, които Го следват. Неговото голямо поражение се превърна в по-голяма победа, която би помогнала на много повече, отколкото би могъл да помогне по своето време.

С това разбрах защо Илия успява да споделя с мен неуспехите си без съжаление. Беше намерил благодатта, за да превърне провалите си в победи. Това беше коренът на най-мощното служение, което светът ще познае, освен това на Самия Божий Син. Няма по-велико служение от това да подготвяме пътя за Господа. Това е, което Илия е помогнал на Йоан Кръстител да направи и това, за което беше тук да ни помогне да направим. За да ходим в това, ние също трябва да превърнем всичките си поражения в победи. Малкото, което разбирах беше колко добре щях да науча това в идните дни.

Тогава мислите ми се обърнаха към долината. Трябваше да я оставим като по-добро място. Трябваше да подготвим пътя за тези, които идват след нас. Трябваше да я оставим по-безопасна и по-лесна за преминаване. Вместо да минаваме през нея, като се опитваме да избегнем врага и да избегнем заплахите, трябваше да отидем да търсим враговете, да ги атакуваме и да унищожаваме делата им. Ние трябва да сме ловците, а не жертвите. Ние бяхме тук, за да атакуваме всяка крепост на злото и след това да я превърнем в място за поклонение на Господа.

Едва можех да чакам да започна, когато се обърнах и видях Енох наблизо да ме гледа. Той каза:

„Това е, което ще ви направи воини. Това е, което ще ви направи силните мъже на Давидовия Син“.

ГЛАВА ТРЕТА ЗМЕЯТ

Съветът на Илия и Енох ни обедини в намерението ни да влезем в нея с нападателна позиция, да намерим и атакуваме крепостите на злото, вместо да се опитваме да ги избегнем. Въпреки това, може да има голяма разлика между това умът ти да е променен и да е променено сърцето ти. Когато сърцето ти се промени, истината става това, което си ти, а не само това, в което вярваш. Проповедите и поученията могат да ни поставят на пътя на промяната, но те сами не могат да го направят. Истината трябва да се съчетае с опита, за да се промени в живота. Щеше да е нужна долината, за да стане това за нас.

Докато се вирахме по пътя в долината на сянката на смъртта, страховете ни се върнаха върху нас. Отрезвяващо е как представената и толкова ясно разбрана истина може да стане толкова замъглена, когато бъде предизвикана. Да ходим в пророческия съвет щеше да изисква много по-голяма смелост, отколкото преди се изискваше от нас.

„Тази долина се усеща като някаква странна къща на ужасите“, каза някой, докато вървахме.

„За тези, които живеят чрез страх, а не чрез вяра, несъмнено е така“, отвърна Чарлз, опитвайки се да се противопостави на онова, което всички ние започнахме да усещаме.

„Това не представлява нашия свят – това е нашият свят“, напомни ни Джен. „Тук ще ни се отворят духовните очи за реалността. Тук ще започнем да виждаме нашия свят, какъвто е в действителност. Аз с нетърпение очаквам това“.

„Казват, че „невежеството е блаженство“, и може да е такова в този случай, но аз също бих предпочела да виждам нещата такива, каквито са. Може да съжалявам по-късно, но как можем да не искаме да виждаме нещата такива, каквито са?“ добави Мери.

„Откъде знаем, че нещата не са дори по-добри отколкото ги възприемаме?“, каза друг.

„Това е интересна мисъл“, намеси се Марк. „Защо винаги очакваме най-лошото? Защо да не очакваме най-доброто от нашия опит в тази долина?“

„Може да е по-добре да не очакваме добро или лошо, но просто да решим, че независимо от това, което виждаме и разбираме, нашата първа работа е да поддържаме радостта на Господа“, каза Уилям. „Той обеща, че няма да ни остави да бъдем изпитани повече от това, което можем да издържим, така че нека се съсредоточим върху това да се наслаждаваме на Него и на всеки ден, който Той ни дава“.

„Нямаше да ни се каже да пазим радостта на Господ, ако не беше възможно“, добави Марк.

„Ние влизаме през портите Му с благодарение и в дворовете Му с хвала, така че трябва да започваме всеки ден, като Му благодарим и да решаваме, че ще Му

Долината

благодарим за всичко“, продължи Уилям. Той се опитваше да бъде окуражаващ, но гласът му разкриваше, че е толкова нервен, колкото и другите.

Изглеждахме като войници, които за пръв път ще влязат в бой. Бяхме преживели много заедно, но тази долина представляваше изцяло ново ниво на предизвикателство за всички. Въпреки това, докато вървахме, беше добре да видим как групата се опитва да се укрепи. Щеше да е по-притеснително, ако няхахме страх. Влизахме в крайната реалност и първото нещо, от което се нуждаехме, беше да бъдем реални.

Преди бях минавал през долината, но не и като водач. Чувствах, че нося тежестта на всяка душа. Целият ми фокус беше да доведе всички, които ми бяха поверени през долината, и всичко това се промени, когато ни казаха, че влизаме в нея, за да намерим и да се борим със злото там. Моят манталитет трябваше да се превърне от това да бъда пастир в това да бъда командир, който трябваше да нареди войниците си в битка, знаейки, че ще има загуби.

Докато вървах и обмислях това, знаех, че не мога да спра да бъда пастир. Те бяха станали повече от обичани и доверени приятели – ние станахме семейство, дори повече от семейство. Някак си трябваше да добавя, че съм командир и да водя семейството си в битка. Започнах да изпитвам съпричастие, а може би дори и завист, към пастори, които винаги са го играли безопасно, стремейки се да имат мирни и спокойни събрания. Как може някой нарочно да води тези, с които е станал толкова близък, в битка? Аз се борех.

„Не можеш да направиш нищо, освен да обичаш Енох“, каза някой, повдигайки тема, която със сигурност би осветлила мислите на всички.

„Той ме накара да си спомня за един приятел, който имах, когато служих във армията“, добави друг. „Дори в най-сериозната криза той щеше да изкара някоя шега така, че не можеш да не се разсеееш. Това променяше гледната ни точка ни и по някакъв начин ни придаваше смелост“.

„Такива приятели са безценни и всеки ги обича. Но при Енох това не беше лекомислие, но радост, която можеше да се каже, се основаваше на непоколебим мир“, отбеляза Чарлз.

„Мисля, че това е резултат от това, че всичко, което е той е съсредоточено върху това да има консумираща любов към Бога. Да бъдеш с Енох не те кара да искаш да се смеееш толкова много, колкото да се покланяш и да бъдеш благодарен“, каза друг.

„Тези двамата обърнаха това, което беше ужасяващ страх в мен в нещо, което почти очаквам с нетърпение“, продължи Джен. „Страхувах се от тъмнината в тази долина и не смятах, че можем да изпитаме радост тук. Това определено поставя различен обрат в тази част от нашето пътуване“.

„Предполагам, че затова Яков пише да „го считаме за голяма радост, когато се изправяме пред различни изпитания“. Колкото по-голямо е изпитанието, толкова по-голяма трябва да бъде радостта“, добави Марк.

„Долината изглежда толкова красива оттук“, каза Джен.

„Оттук горе изглежда красиво“, отвърна Марк.

Долината

„Всичко изглежда, че става по-красиво, когато го виждате от по-високо. Не можем да бъдем по-нависоко от това да седим с Христос в небесните места, така че ако останем седнали с Него, всичко, което гледаме от тази гледна точка, ще бъде красиво. Тук е, откъдето трябва да виждаме всичко“.

Чарлз, намеси се водачът на стражите:

„Това е вярно, но там, където действително ще ходим е в една много опасна долина. Ако я погледнем оттук, тя изглежда достатъчно хрисима, но ще се изправим пред някои реални опасности. Искам ясно да виждам от тази гледна точка и на земята“.

„Тъй като сме едновременно естествени и духовни същества, ние се нуждаем от най-доброто виждане и от двете гледни точки“, добавя Уилям. „Това не е лесно да го имаш или да ходиш в него, но мисля, че сега ще се научим как да го правим“.

„Животът чрез вяра изисква вяра. Мисля, че скоро ще бъдем принудени да растем във вяра“, добави Чарлз.

„Мисля, че имаме тимът, който да мине през тази долина, ако се държим заедно. Добре е да си припомним един на друг истината, която познаваме“, каза Уилям.

Да ги слушам ми помагаше да се справя с конфликта в собственото си сърце. Когато погледнах от земната, временна гледна точка, тогава виждането ми се замъгли. Когато започнах да виждам целта си да им помогна да достигнат вечните си съдби, което означаваше ежедневна жертва и дори мъченичество, бремето започна да се вдига.

Тогава сякаш цялата група се обърна към мен, като че ли очакваше моя коментар:

„Да слушам всички ви е окуражаващо. Не знам за друга група хора, с която бих предпочел да вляза в тази долина освен с вас. Радвам се, че всички сте толкова оптимистични. Минаването през това ще бъде много по-лесно за всички нас, ако се издигнем един друг и станем тимът, който сме призовани да бъдем. Нека имаме предвид, че за да останем тим, трябва да мислим за другите, а не само за себе си. Трябва да сме чувствителни към слабите и ранените, тъй като ще има някои такива, и нека да бъдем готови да помогнем на тези, които се нуждаят от помощ. Имайте предвид, че егоизмът е основното зло, с което се сблъскваме, така че нека да не му позволяваме да ни използва“.

„Нашата цел за преминаването ни през тази долина е променена и е много по-окуражаващо да мислим за себе си като за ловците вместо за жертвата. Въпреки това изглежда, че ако го направим, ще бъдем в долината много по-дълго, отколкото бихме били иначе“, коментира друг.

„Кое е по-важно: да стигнете по-бързо дотук или да преминете по-добре оттук?“ попита Марк.

„Казаха ни, че трябва да оставим долината по-безопасна и по-лесна за тези, които идват след нас“, добави някой. „Ако не направим това, няма да успеем“.

Вървахме мълчаливо известно време, докато Мери проговори:

„Мислех си, че това трябва да е опасно място, през което всички, които минават са изпитвани и израстват във вяра. Защо ще им помогне, ако го направим по-безопасно?“

„Това е същия въпрос, който имах и аз. Ако напълно унищожим всеки враг, който срещнем, това все още ще бъде много опасно и предизвикателно място за тези, които идват след нас. Писано е, че Исус дойде да унищожи делата на дявола и Той каза, че както Той беше изпратен, така изпраща и нас. Нашата цел, или нашата природа не трябва да бъде, да искаме просто да преминем през враг, който заплашва пътя, по който Божиите хора трябва да ходят. Нашата природа трябва да бъде да унищожаваме всяко дело на врага, до което стигаме“, каза друг.

„Това е благородна решителност, но ще направи нещата много по-сложни“, каза Чарлз.

„Това може да направи нещата невъзможни“, каза някой. „Това, което е невъзможно за хората, не е невъзможно за Бога. Ние сме тук, за да се научим да ходим в силата на Неговата мощ. Няма да направим това, ако не сме изправени пред невъзможното за нас“, намеси се Марк.

„Ако е поискано от нас да направим невъзможното, тогава трябва да очакваме да видим големи чудеса“, каза Джен. „Мисля, че най-хубавото е как ни беше заповядано да влезем в това с видение и цел да атакуваме врага, вместо просто да се стремим да спасим собствените си кожи.

„Всички трябва да сме разбрали до сега, че това да вземем изпитите на нашата вяра никога не е цялата причина за изпитите. Дори победата над враговете не е цялата причина за битките, в които сме водени. Това също се отнася и за това кои ставаме, като преминаваме през тях“.

„Когато удряме в това, което сме призвани да бъдем, толкова по-малко ще се отнася за нас и за това, което печелим, а ще се отнася повече за царството и как другите се възползват от това, което правим“, добави Уилям.

„Ако тази долина е такава област на врага, ние трябва да бъдем развълнувани да бъдем водени през такава планирано богатата среда“, казва друг.

„Чудесно е да чуя да правите това“, добавих аз. „Не само сте чули дадените ни инструкции, но и разумно сте обмислили тях и ученията, които ще ни помогнат да станем това, което сме призвани да бъдем.

„Аз съм направен ваш водач, защото съм минал преди през тази долина. Ходих с някои невероятни хора тук, а сега те са на планината, воюващи в добрата борба, аз също се бих в битка на планината, но дори и там не чувствах единството, което имаме тук. Никога не съм бил в някоя група като тази.

„Въпреки това, има промяна. Когато минавах през долината преди ние нямахме мандата да търсим врага и да атакуваме неговите крепости. Защо сега е различно? Дали защото сте на различно ниво? Или е така, защото времената са се променили?

„Въпреки че съм склонен да си мисля, че е първото, мисля, че е последното – времената са се променили. Приближаваме се до последната битка. Мисля, че църквата се е скитала из пустинята, като просто е издържала до сега, но сега сме при нашата река Йордан. Време е да се бием за нашето наследство.

„Повече не трябва да избягваме никоя крепост на злото в земята на нашия Баща. Светът и всичко, което е в него, принадлежи на Господа, а не на дявола. Сега е моментът да се бием за него. Когато Израел дойде до река Йордан, за да го премине, и да се бият за тяхната земя, казва се, че река Йордан заливаше бреговете си през всичките дни на жътвата. Река Йордан представлява смърт, поради което това е

мястото, където и Йоан, и Исус кръщаваха. Смъртта ще залива бреговете си през всичките дни на жътвата в края на века. Ето защо нашата подготовка за последната битка изисква да минем през тази долина на сянката на смъртта“.

„Казано е, че смелостта не е липсата на страх, а способността да се контролира страхът, вместо да му позволяваме да ни контролира. От всичко, което се изисква от нас сега, да растем във вяра и всичките плодове на Духа, мисля, че смелостта ще бъде от решаващо значение за всичко, което сме призвани да правим от сега нататък. Мисля, че смелостта е резултат от любов към онези, за които се борим – Господ и един за друг“. добави Уилям.

Групата ходеше мълчаливо известно време. Тогава Уилям продължи:

„Трябва да кажа „амин“ за нашата река Йордан“, започна той. „Но мисля, че сме готови. Бил съм в много групи, организации и клубове, но дори не си спомням семейство, което е станало толкова близко, колкото се чувствам към тази група. Не започнахме така. Преминахме от почти постоянно търкане до почти никакво, въпреки че все още имаме разногласия. Точно сега те са по-вежливи, смекчени от грижата ни един за друг. Това е пътят, по който сме били, и всички преживявания и кризи, през които сме минали, които ни свързват заедно. Това също ще ни направи още по-близки“.

„Това да имаме забележителното напътствие и учение от Илия и Енох, винаги идващи в перфектното време, също ни помогна да ни свърже. Но скъпоценните камъни се правят от натиск и топлина с течение на времето. Колкото по-дълго сме заедно, толкова повече натискът и топлината ще вършат работа. Онова, в което се превръщаме, отнема също и време, така че не трябва да бързаме да преодоляваме всяка ситуация, до която сме доведени“, добавих аз.

„Мисля, че има един фактор, който пренебрегвах“, намеси се Уилям.

„Знам, че има, но все още не трябва да говорим за това“, твърдо отговорих аз.

Дълго време ходихме мълчаливо. Това ми даде голяма надежда за начина, по който тази група отделяше време, за да осмисли онова, което ни бяха научили. Знаех, че това е много рядко и това допринесе за начина, по който всички заеха местата си и се движеха в долината толкова решително. Те вървяха в светлината, виждайки ясно къде да поставят краката си.

След известно време до мен дойде Марк.

„Наистина го разбрах“, започна Марк. „Трябва да поставим интересите на царството и на другите преди нашия интерес да преминем през това изпитание. Посвещението да се направи по-лесно за онези, които идват след нас, превърна ужаса ни от прекосването на тази долина в една вълнуваща мисия, но това е повече от това. Става дума за ставане на зрели воители на Царя. Ние не сме призвани да бъдем воители за собствената си слава, а за Неговата. Никога не бива да поставяме първо нашите собствени интереси или желания“.

„Аз също го разбрах“, добави Уилям. „Всичко, което Марк каза, е вярно, но е и блестяща стратегия. Това ни отклонява от защитата, за да поемем инициативата. По-

Долината

добре е моралът да бъде проактивен и преднамерен, отколкото да бъде защитен. Единственото нещо беше като някой да натисне копчето от страх към вяра“.

Мислехме, че врагът трябва да е усетил тази решимост и в нас, и ние вървахме през останалата част от деня без атаки. Смятахме, че това е така, защото сме толкова подготвени за битката, че това е накарало врага да се колебае, но това не беше така. Змеят, който се бореше с Божия народ в продължение на хиляди години, беше много по-хитър. Той внимателно поставя капана и използва нашия нарастващ конфликт в себе си, за да ни води в него.

Няколко пъти имаше смущения извън нашия периметър. Това сякаш показваше предстояща атака, но групата отговори толкова решително, че започнахме да вярваме още повече, че сме толкова силни, че това е накарало нападателите да обмислят наново. Всички започнахме да мислим, че тази нова решителност ще направи прекосяването на тази долина много по-лесно и по-бързо. Можехме дори да тръгнем направо без никакви битки, карайки врага да се разпръсква само като сме там.

Когато денят преваляше, намерихме една полянка, подходяща за лагер, така че спряхме и се настанихме за през нощта. Поставихме караулите и след това се насладихме на обилните плодове, които събрахме по пътя. Марк, двете Мерита, Уилям и Чарлз седяха с мен.

„Това беше страхотен ден“, започна Уилям. „Вървахме двойно повече отколкото очаквах, но плодът тук е изобилен. Живата вода също е винаги близко. Това беше много добро начало“.

Мери отговори: „Не мисля, че нощите тук ще бъдат толкова спокойни“.

„Съгласен съм“, добави Марк. „Нашият враг обитава в тъмнина и това е неговото време. Трябва да бъдем още по-бдителни през нощта“.

„Добре е, че държим стражите толкова близо, че те винаги са в ползрението“, отбеляза Чарлз. „Хубаво е, че някои от останалите доброволно застанаха с караулите или да спят близо до тях. След толкова лесен старт си помислих, че можем да станем малко самодоволни, но с настъпването на тъмнината, изглежда, че всеки се заема с нуждата от бдителност“.

„Не мисля, че трябва да се задоволяваме тук...“, започна Марк, преди да го прекъсне ужасен шум.

Ревът раздра нощта и ни взе дъха. Той не беше просто силен – сякаш възпъщаваше и ужасна болка и паника. Беше толкова плашещо, че беше трудно да се каже откъде идва. Всички бяха на крака, замръзнали на място, с лице към периметъра на лагера. Всички очаквахме предстояща атака.

Когато след няколко минути нямаше атака, започнах да обикалям лагера, за да проверя всички. Тогава чухме смущение в долната долина, идващо към нас. Тъй като ние се подготвихме за атака от тази посока, наредих на Уилям да каже на всички стражи от другите страни и отзад да пазят отблизо и тези посоки, мислейки, че те биха могли да бъдат разсеяни от истинската атака от шума отпред.

Долината

След това, докато се придвижвах напред, за да добавя хора към нашите караули там, видях фигури, идващи по пътя отдолу. Докато се приближаваха, можехме да видим, че те са хора, олюляващи се, сякаш са ранени. Оказа се, че те са изтощени. Когато се приближиха, извиках към тях:

„Можем ли да ви помогнем?“

Те замръзнаха, сякаш ужасени от гласа ми, затова отново попитах, като излязох на пътеката, за да могат да ме видят.

„Кои сте вие?“ попита един от тях.

„Ние сме войници на път за планината“, отговорих аз.

След това групата от около дузина хора се натъкна на нас. Никой от тях не изглеждаше ранен, но те бяха изтощени и изплашени.

„Какво се е случило?“ попитах аз.

„Бяхме нападнати“, започна единият от тях. „Водачът ни беше заловен. Много други също бяха заловени, или по-лошо“.

„Къде са те?“ попитах аз. „Никой от вас не изглежда да е ранен“.

„Разпръснахме се във всички посоки“, добави друг. „Мисля, че ранените, които все още могат да се движат, всички избягаха. Някои бяха с нас, но изглежда, че все още не са стигнали дотук“.

„Значи просто ги изоставихте?“ изтърси Мери.

„Не искахме. Мисля, че просто ги изгубихме“, каза друг.

„Вземи ги в лагера и се погрижи за тях“, казах на Уилям.

„Ще го направя, но ти какво ще правиш?“

„Ще взема няколко човека с мен и ще потърся ранените“.

„Аз ще го направя. Твоето място е тук“, каза Уилям с такава решителност, че спрях.

„Добре“, отговорих аз, „но веднага щом те успеят да се движат, всички ще развалим лагера и ще излезем да търсим ранените. Трябва да останем заедно, така че когато стигнете до края на разстоянието, на което можете да чувате, спрете и изчакайте да ви настигнем, за да останем в контакт“.

Уилям се съгласи, след което събра някои от по-силните членове на групата и някои от стражите и тръгна по пътеката. Чарлз се върна, за да подготви групата да развали лагера и да тръгваме. Тогава бях изненадан да видя един от групата на Уилям да се връща.

„Какъв е проблема?“

„Навсякъде има ранени. Едва се бяхме придвижили, когато открийме повече, отколкото можехме да се погрижим. Трябва да накараме всички да се движат възможно най-скоро. Положението наистина е много зле“.

Изпратих половината стражи напред, за да заемат позиции пред тима на Уилям. Чарлз вече беше подготвил другите да тръгват. Докато се оглеждах за енергията на хората, това ми помогна да успокоя притесненията ми за преместване в тъмното. Не изглеждаше, че много хора щяха да си починат добре през нощта. Исках да помогна на ранените, но също така исках да дам пример, че ще бъдем активни във всяка ситуация.

После възникна неочакван проблем. Онези, които току-що се бяха отклонили в лагера ни, не искаха да се движат. Някои от тях започнаха да казват, че няма да отидат, а след това всички казаха, че няма да отидат. Когато се опитах да ги убедя колко е важно да търсят ранените, те бяха категорични, че не се връщат обратно. Чувствах, че нямам друг избор, освен да ги оставя, но първо ги попитах дали знаят какво ги е нападнало. Те не отговориха.

Насърчих ги да поставят стражи и те ме попитаха дали можем да оставим някои, за да ги пазят. Казах им, че се нуждаем от всички наши хора, за да помогнем на ранените и че няма да оставя никой от нас. При това те се възмугиха и докато тръгнахме, все още можехме да чуем техните проклетия и обвинения.

„Мисля, че по-скоро бих излязъл, за да се изправя пред онова, което ги е нападнало, отколкото да остана с тях и да се заразя от това, което е върху тях“, каза ми един от стражите. „Благодаря ти, че не предложи да оставим някой от нас с тази група. Наистина се радвам, че не искаха да дойдат с нас“.

„Бих искал да науча повече за тях, какво ги е нападнало и как са стигнали до такова егоистично състояние“, отговорих аз. „Не мислех, че някой, който е егоистичен, може да стигне толкова далеч по пътя“.

„Страхът от смъртта може да прави странни и ужасни неща на хората“, каза стражът.

„Това е добра идея. Това трябва да бъде предупреждение за нас. Егоизмът може да бъде най-големият капан в тази долина“, каза Джен, която се бе спряла до нас.

„Тя е права“, казах на стражът. „Трябва да внимаваме за това, ако започне да се появява в нашата група. Ако започнем да ставаме егоистични, това може да бъде толкова смъртоносно, колкото това, което ни напада от тази долина. Моля, предайте това на всички стражи“.

„Мисля, че егоизмът е това, което се опитва да ни нападне тук в долината. Това е основният дух, който усещам на това място“, добави Джен.

„Как усещаш това?“ попитах аз.

„Започнах да се чувствам егоистично по малки начини, когато навлязохме в долината, но това нарасна драматично, когато тази „замърсена дузина“ дойде в нашия лагер. Открих се да пазя нещата си, вместо да мисля как бих могла да споделя нещо, за да им помогна“.

Долината

„Мисля, че си осветлила нещо много важно“, казах аз. „Илия ни предупреди, че егоизмът е змоят, пред който сме изправени тук, но той се проявява по неочаквани начини“.

Тогава сърцата ни се смразиха от силен и страшен крясък напред по пътя. Докато ускорявахме крачка, шумът ставаше по-силен. Не беше като нещо, което бях чувал преди. Когато се обърнахме към ъгъла, видяхме сцена, по-шокираща от всичко, което сме очаквали, дори на това място.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ПОБЕДЕНИТЕ

Случайни пожари осветяваха странната сцена, която се простираше до където можехме да видим. Ранените бяха разпръснати във всички посоки. Без съмнение това беше голяма битка, но изглежда само една страна беше претърпяла жертви. Някои от тях накуцваха, а някои пълзяха, но повечето от тях лежах на земята твърде тежко ранени, за да се движат. Нашите водещи стражи стояха заедно на кратко разстояние, сякаш в пълно недоумение какво да правят.

Докато вървах към Уилям, ранените наоколо ми крещяха обиди и обвинения. След като погледнах по-отблизо, те размахваха ками, сякаш искаха да ме нападнат с тях.

„Уилям! Какво е това? Какво става?“ попитах аз.

„Опитахме се да им помогнем, но те не ни позволяват да се приближим. Те мислят, че сме врагът“, отговори той.

„Те нараниха ли някой от нашите хора?“

„Само един. Мери. Тя се опитваше да помогне на един човек да седне когато той се обърна и поряза ръката ѝ. Тя е по-ядосана, отколкото наранена“.

„Имам право да се ядосвам“, каза Мери зад мен. „Просто се опитвах да помогна на човека. Всички са такива. Те умират, но искат да убият всеки, който се опитва да им помогне“.

Когато погледнах ранените, а след това и нашите стражи, те приличаха на противникови врагове, готови да се ударят един друг. Дадох знак на нашата група да се отдалечи от ранените, така че те се преместиха на малка полянка на малко разстояние. Докато се приближавах към тях, няколко човека започнаха да говорят едновременно, описвайки как тези, на които са се опитали да помогнат, са ги нападнали.

„Има ли някой друг ранен?“ попитах аз.

„Само няколко драскотини“, отговори някой.

„Първо, трябва да лекуваме всяка драскотина или да ги отрежем веднага. В тези ранени има отрова, с която не искаме някой от вас да бъде заразен. Отидете и се потопете в живата вода, докато не чувствате повече болка от раната. Молете се, докато не чувствате повече гняв. Молете се за тези и им простете. Те очевидно са заразени с нещо много смъртоносно“.

Тъй като тези в нашата група направиха това, аз инструктирах стражарите да стоят на техните постове навсякъде около тях, не само за да гледат какво може да нападне от тъмнината, но и да не позволят на никой от ранените да се доближи до тях. След това изтеглих нашите водачи, за да обсъдим ситуацията.

„Духът, който е завладял тези ранени, е същото зло, което надделява над тази долина“, започнах аз. „Това е дух на егоизъм и егоцентризъм, но никога не съм го виждал да се проявява така. Неговото намерение е да разделя, да разединява и да

Долината

наранява, ако не и да убива. Някой разбрал ли е как тази група е била атакувана и победена от това?“

Никой не беше. Нито пък някой имаше представа как да помогне на заразените. Помолих Уилям да остане с нашата група, докато взех Чарлс, Марк и Джен с мен, за да проверим дали можем да говорим с някой от ранените. Искях да видя дали има някакъв начин, по който можем да им помогнем, докато в същото време разберем и атаката, която е направила това, очаквайки, че и ние ще бъдем атакувани по същия начин. Най-накрая намерихме няколко човека, които говореха с нас, въпреки че не ни позволиха да се доближим до тях. Това, което научихме, беше още по-тревожно от сцената.

Те не са били атакувани от някакъв външен враг. Ескалирал е един спор докато е избухнала битка. Скоро всички в лагера се биели с другите в техния лагер. Сега стотици лежаха ранени по целия пейзаж. После казаха, че това е само малка част от цялата група, която се е състояла от хиляди. Тези, които не бяха тежко ранени, бяха разпръснати във всички посоки.

След като разговаряхме, някои от тях решиха да ни позволят да се опитаме им помогнем, затова ги пренесохме до живата вода. После се върнах в основната ни група. Щом ме видяха, започнаха да ме питат:

„Какво стана?“

„Кой са тези хора?“

„Успяхте ли да помогнете на някой от тях?“

„Те са само част от това, което някога очевидно е било много голяма църква, която се опитвала да премине през тази долина“, започнах аз.

„Колко голяма?“ попита някой.

„От онова, което можех да събера, имаше повече от десет хиляди. Ранените са резултат от битка, която е избухнала в техния лагер. Всички тези и много други са ранени един от друг. Това е само малка част от тях. Останалите са се разпръснали във всички посоки по време и след битката, но има нещо още по-странно свързано с това“, заявих аз.

„Какво е то?“

„При толкова много тежко ранени не видях никой, който да е мъртъв. Когато попитах ранените, те ме увериха, че много от тях са били убити, но никой не може да обясни какво се е случило с мъртвите“.

„Това е странно. Какво ще правим?“ попита друг.

„Ще продължим да се движими и ще се опитаме да намерим някакъв начин, по който можем да помогнем“, казах аз.

„Онези, които оставяме няма ли да умрат?“ попита Джен.

„Възможно е, но ние сме направили всичко, което можем за тази група“, отговорих аз. „Трябва да продължим напред“.

„Не можем ли да направим нещо друго?“ умоляваше Джен. „Ако знаех нещо, което можем да направим, за да им помогнем, щях да го направя, но те не ни се доверяват достатъчно, за да ни позволят да им помогнем“.

„Значи просто ще ги оставим тук?“

„Ако не можем да им помогнем, тогава най-доброто нещо, което можем да направим, е да продължим по пътя, който е поставен за нас, и да се молим онези, които могат да им помогнат, да дойдат“, отговорих аз. „На мен също не ми харесва, но трябва да мислим за тези, които са с нас. Не помагаме на никого, като просто останем тук, когато не можем да направим нищо за тях“.

„Просто да продължим и да оставим зад себе си тези много ранени хора, това е изглежда много егоистично нещо“, протестира Джен, която сега се намираше достатъчно близо до станалите от нашата група.

„Разбирам и се чувствам ужасно за това, но без да имам мъдростта или способността да им помагам, нищо друго не можем да направим“.

„Не мислиш ли, че Бог ни е довел тук поради някаква причина?“ продължи тя.

„Да, но очевидно не е да ги лекуваме“.

„За каква друга причина да ни доведе тук?“ възкликна Мери.

„За да научим ключов урок“, отвърнах аз.

„И какъв би бил той?“

„Егоизмът убива“, казах аз.

„Няма ли да бъдем егоисти да ги оставим тук така?“ изтърси Мери.

„Знам, че изглежда така и наистина може да е така, но беше ли егоистично за Исус да премине през всички онези измъчени хора в къпалнята Силоам, за да изцели един?“ отговорих аз. „Той имаше силата да ги изцели всички, но изцели само един. Защо? Защото Той правеше само това, което Татко Му показваше да прави. Това не е егоизъм, а послушание. Може да бъде егоизъм да следваме собствените си човешки симпатии, вместо да бъдем послушни. Не ми е показано нищо, което да направя за тези хора. На някой от вас да е показано?“ попитах групата.

Никой не отговори. Настъпи тишина за известно време. Изглеждаше, че най-развълнуваните се успокояват. Казахме молитва за ранените и помолихме Господ да изпрати тези, които имаха мъдростта и способността да им помогнат. После си тръгнахме.

Когато стигнахме до това, което мислех, че е безопасно разстояние от ранените, спряхме на първата поляна, която изглеждаше подходяща за лагер. Нощта беше почти приключила, но всички ние се нуждаехме от почивка, физически и емоционално.

Когато се събрахме за закуска няколко часа по-късно, имаше мрачно настроение. Ние всички се борихме със съмнения дали сме направили правилното нещо. Плодовете и живата вода започнаха да ни съживяват и скоро отново се движехме по пътя.

След няколко часа Мери дойде до мен и започна да пита какви други неща сподели Илия с мен, когато си говорихме насаме. Едва беше завършила въпроса, когато се обърнахме към ъгъла и Илия стоеше на пътя. Радвах се да го видя, тъй като не мислех, че имам нещо, което да удовлетвори въпросите на Мери, така че сега можеше да пита него.

„Имам няколко неща, които да споделя с вас за тази част от вашето пътуване“, каза Илия, докато оглеждаше събиращата се тълпа.

„Какво можеш да ни кажеш за ранените снощи?“ попита Джен, мислейки, че това, което той ще сподели с нас, е укор за това, че ги оставихме.

„Има причина, поради която това е един от първите изпити, които трябваше да минете, за да успеете да преминете през тази долина“. отговори той.

„Значи сме преминали изпита?“ попита някой.

„Успяхте. Вие направихте единственото нещо, което Мъдростта би ви принудила да направите в такава ситуация. Исус е Божията мъдрост. Когато ходеше по земята, Той изцеляваше всички, които дойдоха при Него за изцеление, но дори Той не можеше да помогне на онези, които бяха обидени от Него, или не повярваха в Него, така че Той също се отдалечаваше от тях. Вие направихте същото.

„Няма да преминете през тази долина, ако се забъркате, опитвайки се да помагате на онези, които не искат помощ, или на които не сте получили властта или помазанието да помогнете. Понякога се изисква още повече вяра да продължим напред и да поверим такива в ръцете на Господа“.

„Какво ще се случи с всички тези ранени хора?“ попита Джен.

„Някои ще оцелеят. Онези, които го направят, ще дойдат на себе си и ще разберат, че са паднали в основния капан на врага“.

„Какъв е този основен капан?“ попита друг.

„Да се бият помежду си. Вие ще се нуждаете от цялата си сила и енергия, за да се биете с врага тук, и не можете да си позволите да пражосване нещо от това като се биете помежду си. Щом започнете да се биете помежду си, най-смъртоносният враг в тази долина ще има отворена врата, през която да ви атакува. Случилото се с тях е започнало със спорове, които не са били разрешени. Тук подобни привидно малки разделения могат да станат смъртоносни“, отговори Илия.

„Онези ранени, които оцеляват и идват на себе си, какво могат да направят тогава?“ продължи Джен.

„Тези хора ще могат да се присъединят към други групи, които ще дойдат. Когато се излекуват, те ще могат да помогнат на тези групи да избегнат същия капан“.

„Звучиш така, сякаш повечето няма да оцелеят“, каза Мери. „Повечето няма да оцелеят“, призна Илия. „Онези, които не измият бързо раните си в живата вода и не ядат дадения им плод, ще се поддадат на отровата. Никой не може да оцелее тук дълго, без да е свързан с другите като екип. Тази връзка не може да се случи без прошка и доверие. Тази отрова, горчивината на егоизма, ще заслепи мнозина за необходимостта да простят. Във времето, в което сте навлезли, неспособността да се прощава ще става все по-смъртоносна“.

„Когато вчера беше с нас на скалата, сякаш видя нещо, докато гледаше към долината. Видя ли какво се случва с тази група?“ попитах аз.

„Видях“.

„Нямаше ли нещо, което да можеш да направиш, за да предотвратиш това?“

„Дълго време се опитах да им помогна. Предупредих ги, че отровата и горчивината, които някой носи в сърцето си, ще се увеличат в тази долина и това ще бъде смъртоносно. Бяха им изпратени много посланици от Господа. Те не искаха да чуят предупрежденията, че егоизмът и егоцентризмът, които са позволили да останат в живота им, ще ги убият тук“.

„Какви бяха предупрежденията? Трябва ли да ги чуем?“ попита Чарлз.

„Чули сте ги и трябва да ги чуете. Трябва да ги чуете отново, докато това преживяване е толкова свежо за вас. Затова съм тук“, започна Илия.

„Това, което видяхте снощи, беше плод на години на поучаване и акцент върху нещата, които подхранват егоизма и егоцентричността в хората, вместо живота на кръста, който е истинският път на живота. Това беше църква, построена върху търсенето на личния растеж и лично благоденствие, повече от търсенето на интересите на Христос и търсенето първо на Негово царство.“

„Разбира се, че те казваха с устните си, че поставят на първо място Господа и Неговото царство, но това не беше, което живееха. Егоизмът е основният дух, който царува над тази долина. Тези, които не са победили основния си егоизъм, преди да дойдат тук, са най-уязвимите. Тази група беше лесна плячка. Никоя група, която е изградена върху това учение и акцент, няма да оцелее в тези времена“, проплака Илия.

„Можеш ли да ни разкажеш повече за ученията, които са подхранвали техния егоизъм?“ попита Мери.

„Никой не може да премине през тази долина, без да знае и да живее истината, че ако искате да спасите живота си, ще го загубите и само ако загубите живота си заради Христос, можете да го намерите“, увеща пророкът.

„Нямаше ли нещо повече, което можехме да направим за тях?“ попита Джен.

„Не. Трябва да искаш помощ, за да ти се помогне. Мнозина биха предпочели да умрат, отколкото да простят, и така са и те. Мнозина биха предпочели да умрат, отколкото да признаят, че грешат, или че се нуждаят от помощ, и така са и те.“

„Има и други хора от тази църква, които ще срещнете в тази долина, на които ще можете да помогнете. Те са тези, които са се разпръснали от битката, но дори и след

като са били разпръснати, те не се опитват да се върнат, а по-скоро да намерят път напред. На тях може да се помогне. Те също ще могат да ви помогнат заради това, през което са преминали“, каза пророкът.

„Има ли още нещо, което трябва да разберем, което различава тези, на които можем да помогнем, и тези, които видяхме миналата нощ, на които не можем да помогнем?“ попита Уилям.

„Всичко е свързано с едно и също нещо. Егоизмът е преобладаващият дух, който дава възможност на духа на смъртта и по този начин е „сянката на смъртта“. Той идва в много форми, но най-егоистичните ще търсят на първо място сигурността, а не целта, и не това, което могат да направят, за да помогнат на другите. Много от тях имат Божии истини, но те не са изградени върху истината на кръста, а без тази твърда основа дори Божиите истини могат да бъдат изкривени и използвани за заблуда. Това в крайна сметка ще сее егоизъм в хората, а не виждане за истинския път, който е животът на кръста.

„Някои, които се разпръснаха след битката миналата нощ, отидоха в посоки, в които от дълго време искаха да отидат, но останаха част от тази група от страх да не бъдат оставени. Това също е егоизъм – не искат да пропуснат това, което могат да получат. Въпреки това, понеже те имаха смелост и виждане да отидат в нова посока и не се свиха, все още има надежда за тях.

„Има някои, които напуснаха след избухването на битката, които са имали намерение да стигнат до планината и да се бият в последната битка с Господа. Много от тях са чули предупрежденията, изпратени до тази църква, и те започнаха да се съпротивяват на алчността и егоизма, които бяха част от това, с което се хранеше това събрание. Много от тях останаха в тази църква единствено от безкористни причини, желаейки да помогнат на своите братя и сестри да се освободят. За тях има голяма надежда.

„Повечето от тези от последната група вече или са създали нови групи, или ще го направят. Те не са ранени и обичат Господа и Неговите хора. Някои ще се присъединят към други групи, движещи се през долината. Те лесно ще се свържат с тях и ще могат да им помогнат. Някои от тях ще се присъединят към вас. Те се нуждаят от вас, но вие също се нуждаете от тях“.

„Има ли някакъв начин, по който можем да ги различим от тези, които не бихме искали да се присъединим към нас?“ попита Марк.

„Господ не пося плевелите между пшеницата, но каза да ги оставят да растат заедно с пшеницата. Пшеницата и плевелите е трудно да се различават помежду им, докато не узреят. Господ е позволил това за обучението на Своя народ. Помислете, че Исус дори знаеше кой е Юда от самото начало, но Той го покани в близкия Си кръг. Юда беше част от обучението, от което се нуждаеха всички ученици“.

„Значи трябва да вземем всички?“

„Пшеницата и плевелите са едно нещо. Държането на вълците извън стадото е друго. Вълците се опитват да отделят слабите от силните, за да ги погълнат. Пазете се от всички, които се опитват да донесат разделение и разцепление. Пазете се от онези, които носят камни вместо мечове“.

„Защо е така?“ попита някой.

„Камите са оръжия на предатели. Не можете да воювате в битките на Господа с кама. Истинските ученици носят меч на Господа“.

„Можеш ли да кажеш повече за това, което са камите?“ попита някой.

„Те са истини, дори библейски истини, които са извадени от контекста. Може да звучат мъдро, но са смъртоносни“.

„Какви други ужаси ще намерим в тази долина?“ попита някой.

„Това зависи от вас“, отговори Илия.

„Искаш да кажеш, че ние избираме собствената си съдба?“ каза друг отзад.

„По някакъв начин е така. В тази долина се намира всяко зло, което е освободило смърт на земята. Никой не се сблъсква с всички тях, но врагът е далеч по-умен и опитен, отколкото някой човек някога може да бъде. Той само ще ви изпита с това, от което изглеждате уязвими. Това обикновено е някаква форма на гордост във вашата собствена мъдрост или сила. Вие нямате мъдростта или силата да устоите или да победите змеят. Тук трябва да опознаете Господа като ваш Пастир и да се научите да следвате само Неговия глас. Той единствен може и е победил змеят“.

„Но ние сме имали само някакви зървания на Него през това пътуване“, отвърна Мери.

„Виждала си Го и си Го чувала много повече, отколкото осъзнаваш“, отговори Илия.

И тогава, за шок на всички, Илия се преобрази в Господ, а после изчезна пред очите ни. След няколко минути на шокиращо мълчание, Мери попита:

„Какво се случи току-що? Какво означава това?“

„Какво мислиш, че се случи току-що, Уилям?“ попитах аз, усецайки, че той има важно откровение.

„Мисля, че Господ ни се е явявал през цялото време като Илия“, отвърна Уилям. „Той се яви на хората по пътя за Емаус „в различен образ“ и те не Го познаха, защото Го познаваха само по Неговата външност, а не чрез Духа. Мисля, че Той може да прави това често. Ето защо трябва да опознаем гласа Му и да разпознаваме, когато Той говори, независимо от това чрез кой иска да ни говори. Трябва да се научим да чуваме Самото Слово, а не просто Неговите думи“, заключи той.

„Значи никога не сме се срещали с Илия?“ попита друг, гледайки към мен за отговора.

„Не съм сигурен“, отвърнах аз. „По време на преживявания съм срещал няколко библейски герои, но никога не съм бил сигурен дали това наистина са били те или просто пророческо преживяване. Понякога съм научавал, че те са Господ, който ми се явява като един от тях, понеже човекът, чрез който Той се яви е част от посланието“.

„И как ще разберем някога?“ попита Мери Джейн.

Долината

„В момента мисля, че ако имаше значение, щяхме да знаем. Независимо кой ни говори, дали са хората, които познаваме добре, ангел или библейски герой, трябва да чуваме в тях гласа на Господа, когато Той ни говори. Тези, които ни се явяват, могат да бъдат част от посланието, но само Исус е Словото и Оня, които искаме да чуем“.

„Така че е възможно това никога да не е бил Илия, а може би и Енох да е бил Господ?“ попита друг.

„Наистина не знам. И аз не бих стигнал до това заключение. Това е загадка. Може би ще го разберем на правилното време, но мисля, че основната ни цел тук е да познаваме Господ като наш Пастир. Ние трябва още повече да се съсредоточим върху познаването на Него и на Неговия глас“, добавих аз.

„Господ не просто ни дава отговора – Той е Отговорът. Ние имаме голямо предимство над змеят – имаме Господ като наш Пастир и имаме Помощника. Те имат много повече от хиляди години опит – те имат вечност. Те са съществували преди времето“.

„Тук разбираме, че Пътят на Живота е Духът на Живота, Който трябва да следваме“, добави Марк.

Едва бяхме започнали да се движим през долината и вече беше по-предизвикателно, отколкото някога сме очаквали. Докато се опитвах да събера мислите си, можех само да мисля за това колко надхвърлях себе си като се опитвах да водя някого през това, още по-малко такава група. Знаех, че не мога да го направя, без да познавам Господа много по-добре от колкото Го познавах, и знаех, че това е целта. С приближаването на следващите дни, пропастта между това, което си мислех, че знам, и това, което трябваше да знам, щеше да става много по-голяма. По този начин аз ще стана ненаситно отчаян за Божията благодат, чрез която е дадена Неговата мъдрост и сила.

ГЛАВА ПЕТА УБИВАНЕ НА СМЪРТТА

Като продължихме по-дълбоко в долината, търсехме вражески крепости, които да атакуваме, но все още не бяхме открили. Това ни даде необходимото време да преработим всичко, което бяхме научили от опустошението на голямата църква, на която се бяхме натъкнали. Всяка вечер в нашите събрания на съветване идваше повече откровение за егоизма, който беше основният дух на долината, и как можем да очакваме това да бъде основна черта на вражеските крепости, които искахме да атакуваме. Тези откровения по-късно щяха да ни спасят от катастрофа.

Разпръснатите и наранени от голямата църква бяха предизвикали още една голяма промяна на гледната точка. Сега имахме все по-голямо посвещение да помагаме за изцеление и възстановяване на ранените, дезориентирани християни. Всеки от тях изглежда носеше уникални нови предизвикателства, но също и безценни откровения. Всичко това идваше при нас толкова бързо и работеше в нас толкова дълбоко, че понякога беше малко прекалено.

И все пак продължавахме да се движим и да се справяме с новите предизвикателства, когато дойдат. Продължавайки да поемаме инициативата и да им помагаме активно. Това ни даде инерция и енергия. Въпреки това, Мери беше първата, която донесе на вниманието ми как се разтягаме толкова тънко, че нашето единство се изпитва и мнозина са загубили радостта си.

Докато обсъждах това с нея, дойде един от стражите и съобща, че всички останали са на своите постове и че всичко е тихо, дори спокойно, както беше в продължение на много дни. Това ги накара да бъдат още по-загрижени, че врагът е близо до нещо голямо.

Също така съобща, че са намерили няколко изостанали от въоръжената групата, които са били в по-добра форма от тези, които срещнахме през първата нощ. Служили им и обработили раните им, но те се справяли добре, освен че все още били много цинични и недоверчиви.

„Цинизмът може да е различен от безумния гняв, който откриваме в другите, но не е по-малка отрова“, каза Мери. „Трябва да внимаваме да ги наблюдаваме, и тези, които им служат, за да сме сигурни, че няма да се заразяват и те с това“.

„Това е мъдро Мери, но ти изглежда, че имаш прозрение от първа ръка за това“, каза Уилям. „Можеш ли да споделиш повече?“

„Имам много знания от първа ръка за това, защото е трябвало да се бия с този цинизъм през целия си живот. Мисля, че това идва, когато е имало злоупотреба от страна на авторитетна фигура. Когато това се случи, особено когато сте млади и когато е от някой, който е по-възрастен и му имате доверие, това предизвиква много дълбок и ужасен страх, който е наистина труден да се преодолее. Това прави трудно да се доверите на някого, особено ако те са авторитет“, каза Мери.

„Значи си била жертва на това?“ попита Уилям директно Мери.

„Бях и почти всяко младо момиче, което познавам, е било. Не сме разговаряли с момчетата за това нещо, но знам, че много от тях също са били“, отговори тя.

Попитах Мери дали ще иска да отиде при онези, които се опитват да служат на ранените и да сподели с тях всичко, което може да им помогне да разберат по-добре с какво се занимават. Също я помолих да се опита да разбере конкретно дали е имало такъв вид злоупотреба в тази голяма църква, която е била унищожена. Познаването на източника на тяхното разделение можеше не само да ни помогне да им помогнем, но и да ни помогне да защитим собствените си хора.

„Ще се радвам, но защо искаш да го направя, тъй като аз също съм била жертва на това и все още имам своите рани?“ попита Мери.

„Вярвам ти, защото каквото и да си претърпяла, не е откраднало честта ти. Ти си честен човек и много смел. Не се страхуваш да говориш ума си. Изглеждаш добре по пътя към изцелението на раните си“, отговорих аз.

„Със сигурност не се чувствам изцелена. Все още имам много горчивина към онези, които са злоупотребили с мен. Моля те, кажи ми повече защо мислиш, че съм изцелена от това“, попита тя.

„Бог не ни наранява, но очевидно го позволява иначе това не може да се случи. Тъй като Той го е позволил, ние знаем, че има цел за него. Има голяма цел във всяка несправедливост, позволена да угнетява Неговите хора, също както имаше висша цел в най-голямата несправедливост, която някога ще има – кръстът. Чрез тази несправедливост, за света дойде спасение и изцеление.

„Казва се, че чрез раните на Христос ние сме изцелени. Чрез раните, които пострада толкова несправедливо, Той получи власт за изцеление. Същото важи и за нас. За ранените, веднъж изцелени, те могат да бъдат най-ефективни в изцелението на другите. Мисля, че ще имаш специален дар за изцеление на тези ранени, а също така ще намериш и останалата част от твоето изцеление, като бъдеш използвана за изцелението на другите“.

„Не знам дали все още напълно ти вярвам като наш водач, но това, което казваш, ми се струва правилно. Имам дълбоко желание да помогна на тези ранени. Тази болка ме е преследвала толкова дълго и ми е струвала толкова много в живота, че искам да бъда напълно свободна от нея, и искам да ги освободя“, каза Мери, като се обърна, за да тръгне.

„Каква забележителна млада дама“, каза Уилям. „Не мога да разбера как някоя като нея е останала неомъжена толкова дълго, защо някой принц още не я е намерил“.

„Мисля, че има, може би дори няколко, но тя ги е отблъсна“, отвърнах аз. „Но мисля, че ако успее да мине през тази долина, тя няма да направи това на следващия принц. Мисля, че тя ще намери изцелението си тук, както и всички останали от нас“.

„Мислиш ли, че някой като мен може да привлече някога някоя като нея?“, добави Уилям, като се усмихна широко.

„Уилям, никога не съм се опитвал да бъда сватовник, защото мисля, че ще съм най-лошия в света. Винаги съм шокиран от браковете, които работят и от тези, които не работят. Дори Соломон каза, че една от най-големите тайни е била пътят на човек при девойка, а аз отдавна се отказах да се опитвам да го разбера. И така, с всичко

това, искам да кажа, че също спрях да се съмнявам във възможността страхотните бракове да се случват с най-малко вероятните двойки“, отговорих аз.

„Много си великодушен, но знам, че е твърде млада и красива за мен“, въздъхна Уилям.

„Уилям, ти си по-възрастен на години, но си млад по сърце. Тя е млада на години, но е възрастна в сърцето си. Може да сте по-близо, отколкото си мислиш“, добавих аз.

„Значи наистина смяташ, че е възможно?“

„Възможно е и може да е свършено. Не казвам, че е така, но съм се научил да не изключвам почти нищо в човешките взаимоотношения. Хората са различни, както и отношенията. В човешките взаимоотношения едно плюс едно не прави две, но те имат почти безкрайна възможност за увеличаване, когато работят. Те наистина са едно от най-очарователните неща, които трябва да се видят в живота“.

Не се опитвах да насърча Уилям в нещо с Мери, но докато го наблюдавах да обмисля тези неща, разбрах, че се опитвам. Не знаех дали това е добро или лошо нещо. В това време се приближи Марк и даде добра възможност да променим разговора.

„Марк, какви прозрения имаш за нас от последните събития?“ попитах аз.

„Все още усвоявам уроците, които трябва да научим от битката, в която е паднала голямата църква. Просто не разбирам как са могли да се бият един с друг по този начин, особено на това място, където вече има толкова много врагове, които се опитват да ни убият“, отговори той.

„Изглежда, че сме изправени пред враг, към който логиката не се отнася. Това беше главният враг в тази долина, който е влязъл в техния лагер и започнал тази битка. Изглежда, че въобще не са били подготвени за това“, каза Уилям.

„Как можа това да се случи толкова бързо? Току-що влязоха в долината“, продължи Марк.

„Те имаха порти на ада, които бяха широко отворени в лагера си“, намеси се Чарлз, като се приближи навреме, за да чуе разговора.

„Какво имаш предвид?“ попита Марк.

„Портите на ада са врати, през които дяволът получава достъп до нас. Ако имаме области от нашия живот, отворени за дявола, той също изглежда много търпелив да чака и да влезе през тях в най-опустошителното време. Предполагам, че техните са били толкова отворени, че не е трябвало да чака дълго. Всички можем да бъдем егоистични, но ако това е основна крепост в нашия живот, това е много опасно място“, добави Чарлз.

„Чарлз е прав“, каза Уилям. „Това е разговор, който трябва да имаме с цялата група, но току-що ми се случи нещо важно. Чудехме се защо нашето пътуване от първата нощ е било толкова тихо и спокойно. Мислехме, че това може да е предшественик на

Долината

наистина голяма атака, но мисля, че може би гледаме на грешното място, откъдето да дойде. Не мисля, че ще дойде отвън, а отвътре“.

„Или и двете“, добави Чарлз.

„Не мисля, че атаката срещу нас ще бъде като тази на голямата група“, каза Марк. „Тук сме подложени на много стрес, но сме твърде близо до нещо такова“.

„Също така не мисля, че сме били подложени на злоупотреба с контрол от властите по начина, по който те са били“, добави Уилям.

„Това не е единствената порта на ада“, отвърнах аз.

„Чарлз, моля те, събери стражите, които са изпратени, за да обикалят из лагера и ми ги доведи веднага“, нареди Уилям. „Помоли и Мери да се присъедини към нас“.

Когато групата се събра, обсъдихме как голямата атака срещу нас може да дойде отвътре, а не отвън. След това поисках всякакви наблюдения от присъстващите, които биха могли да бъдат индикатор за това как или откъде може да дойде. Някои отговориха, че са забелязали, че някои започват да имат много малки спорове или раздразнения. Други изразяват съжаление за дома, чувство за самота и т.н., което показва, че те започват да поглеждат назад в сърцата си.

Обсъдихме начини за борба с преувеличаването на оскърблението и нарастващия страх. Това беше проникателна обмяна, но това също ме караше да се чувствам неудобно. Може да бъде опасно да бъдете твърде самонаблюдателни или твърде склонни да търсите неща в другите, особено когато вече има тенденция да се преувеличават проблемите. Изглеждаше, че има нещо друго, което не виждаме. Това се оказа така и бързо излезе на повърхността.

Атаката започна, когато група от изостаналите се отклониха в нашия лагер, желаяйки да се присъединят към нас. Те изглеждаха в доста добра форма без видими рани, така че ние ги взехме. Никой не подозираше, че те ще станат източник на най-тежката атака, с която се сблъскахме по време на нашето пътуване.

Само след няколко дни тези изостанали хора бяха посели много съмнения относно нашата стратегия да търсим и да разрушим делата на врага. Те споделяха истории, които са чували за гибелта на тези, които са го направили. После започнаха да сеят повече съмнения относно общата посока, по която бяхме се отправили. След това те започнаха да омаловажават ръководството по едва доловими начини. За кратко време те критикуваха почти всяко решение, взето от ръководството.

Когато Чарлз препоръча определена посока, те казаха, че това е път, който никой не е успял да премине, поради ожесточени врагове в тази част на долината. Тогава те твърдяха, че знаят много по-добра и по-безопасна посока. Когато видях, че цялата група е склонна да поеме безопасната посока, знаех, че нещо се е объркало. Бяхме решили да минем през долината, за да търсим врага, а не да го избягваме. Очевидно се е случила промяна.

Една сутрин бях много изненадан от това, как някои предизвикаха плана за деня. След това някои започнаха да оспорват нашата обща посока и цялата ни стратегия с нехарактерна отрова. Бяхме свикнали с предизвикателствата и хората, които си говореха

своите мисли, но това имаше много по-сериозен и зловещ тон. Обмислях как да се занимавам с това, когато Мери II проговори:

„Усещам във вас страх и несъгласие, които не съм усещала преди. Откъде идва това? Глупаво е да се откажеш от плана, преди да се докаже, че е погрешен, особено за друга посока, която всъщност изобщо не е план или стратегия“.

„Почувствах духа на врага повече от Духа на Господа, да идва през това съмнение и страх“, добави друг.

Беше окуражаващ начина, по който говореха, и аз се канех да се занимавам с целия въпрос, когато от границата дойде ужасен шум. Последваха силни писъци. Когато се втурнахме към мястото на шума, същият започна да идва от две други посоки. Тогава всички в лагера се задвижиха толкова бързо, колкото можеха към границата, за да се изправят срещу каквото и да беше това.

Чарлз се затича да ми каже, че някои от нашите хора, откъдето дойдоха първите звуци, са сериозно ранени, но никой не е в състояние да опише какво ги е нападнало.

„Повечето от останалите стоят на земята си, изправени пред каквото и да е това, но ние не знаем какво е то“, обясни Чарлз.

Казах на Чарлз и Уилям да направят обиколки, за да получат ранените помощ и да насърчат останалите да стоят. Когато стигнах до границата, всички бяха извадили щитовете и мечовете си. После от другата страна на лагера се надигна голям шум. Когато най-накрая стигнах до мястото, откъдето идваше, намерих по-скоро празник, отколкото битка.

„Какво стана?“ попитах аз.

„Ужасни същества дойдоха на поляната и започнаха да ни заплашват, затова ги нападнахме. Не мисля, че някога съм виждал такъв страх в някое същество. Те избягаха и ние ги преследвахме, докато изчезнаха“, отвърна един усмихнати млад мъж. „Бихме отишли по-далеч, но знаехме, че не трябва да губим връзка с групата“.

„Как се казваш?“ попитах аз. „Адам“.

„Не си спомням да съм те виждал преди“, казах аз.

„Присъединих се към групата ви преди няколко дни. Бях с някои други. Ние бяхме от една голяма църква, която искаше да мине през тази долина, но бяхме разпръснати“, отговори той.

„Стигнахме до бойното поле и видяхме опустошението. Много съжалявам“, казах аз. „Съжалявам, че не можахме да помогнем повече на вашата група“.

„Благодаря ти. Все още съм малко шокиран от случилото се с нас и колко бързо се случи. Бяхме много голяма сила и си мислехме, че сме непобедими. Благодарен съм, че открих тази група и че съм приет от вас. Вашата решимост да се биете отново ми даде надежда“.

„Трябваше да го видиш как се бие“, каза Джен. „Беше малко бавен да започне, но когато го направи, това беше нещо, което трябваше да се види“.

„Благодаря ти, че скочи и помогна“, продължих аз. „Къде са останалите, които се присъединиха към нас от вашата група?“

„Не съм сигурен“.

„Те си тръгнаха“, отвърна Уилям. „Видях ги да се измъкват, когато се чуха първите звуци от тази атака. Опитах се да ги спра, но те избягаха“.

„Извинявам се, сър“, каза Адам. „Всъщност не съм изненадан“.

„Защо?“ попита Уилям.

„Те винаги са били недоверчиви към властта. Те можеха да се скрият в голямата група, но не и тук. Те имаха склонност да сеят недоверието си в другите при всяка възможност, която им се отдаваше, и това започна да засяга и вашите хора тук доста бързо“, оплака се Адам.

„Значи това е бил източникът на онова, което започна да се появява в нашата група? Ти изобщо не изглеждаш така. Защо си бил с такива като тях?“ продължи Уилям.

„Един от тях беше брат ми“.

„Тогава защо не отиде с тях?“ попитах аз.

„Наистина не знаех, че ще ни оставят така, но нямаше да отида с тях, дори и да знаех. Нямаше да е правилно. Тук започнах да виждам, че цялото ни отношение не е правилно. Във времето, което прекарахме тук – и наблюдавахме какво правят те на хората ви – чуда се дали не сме били основна причина за случилото се с църквата, от която бяхме част. Вече бях решил, че ще се отдръпна от тях, ако не мога да ги убедя да спрат това, което правят“, каза Адам.

„Адам, съжалявам, но не се отказвай от тях. Ако са успели да стигнат до тук, има още много неща, които ще им се случат и ние ще ги търсим“, казах аз.

„Благодаря, но заради вас, не ги искайте в това общение. Те ще ви разкъсат, ако могат. Те започнаха да се опитват веднага щом стигнат дотук. Току-що започнахте да ставате свидетели на раздора, който могат да причинят. Съжалявам, че не ви предупредих за тях преди това. Съжалявам, че не се опитах да противодействам на тяхната отрова“.

„Адам, ти си един забележителен млад мъж и се радваме да бъдеш с нас“, каза Уилям, което другите потвърдиха.

Имаше много какво да се направи, за да се погрижим за ранените и аз почувствах, че към момента, в който сме готови да излезем, денят ще мине. И така, решихме да пренощуваме. Използвахме допълнителното време, за да съберем част от екипа, за да обмислим всичко, което току-що се е случило.

Долината

Бяхме атакувани отвътре и отвън по явно координиран начин, но успешно се противопоставихме и на двете атаки. Имахме ранени, но те ще се възстановят. Смятахме, че това е победа, но по-късно щяхме да научим какво е било постигнато в деня на битката.

Бяхме доведени до точката на разделение отвътре и бяхме атакувани отвън в момент на сериозна слабост, но ние се събрахме и се борихме заедно. Единството между Божиите хора е това, от което ада се страхува най-много, а крайният резултат от това нападение срещу нас беше по-голямо единство в нашите редици. Това предизвика шокови вълни в лагера на врага и сега те претърпяха разногласието и разделението, които се бяха опитали да ни донесат.

Единството е по-лесно, но то може да бъде повърхностно във времена на мир и преуспяване. Когато нашето единство е атакувано, неговото истинско състояние се разкрива. Въпреки че се справихме добре, бихме могли да се справим много по-добре. Не разбирахме значението на тази победа и не бяхме готови да се възползваме от нея, за да атакуваме отслабения враг. Бяхме в състояние да постигнем наистина голяма победа в долината, но не успяхме да го направим.

Все още няхмахме виждането или разбирането за това, което наистина се случваше, но щяхме да получим много повече прозрение чрез това, което предстоеше да се разгърне. Не е нужно да разбирате всичко за електричеството, за да включите светлините. Може да не сме разпознали всичко, което се случи в духа на долината, но просто като правехме това, което си мислехме, че е правилно, започва една каскадна серия от събития в областта на врага.

ГЛАВА ШЕСТА СЪВЕТЪТ

Водачите се събраха в малък кръг. Няколко крачки по-нататък се събраха някои от останалите, за да наблюдават. Адам също седеше наблизо и се стремеше да научи повече за нашите пътища. Започнах с кратък преглед на събитията, които бяхме преживели в долината, и поканих другите да коментират какво са научили от тях. Не бях изненадан, че Мери беше първа да говори, тъй като тя обикновено беше толкова ангажирана и в час с това, което се случваше:

„Всъщност вътрешната борба, която унищожи голямата група, с която се сблъскахме, изглежда е била причинена от натрупването на неизцелени духовни рани. Те са били причинени от дребни неща като разочарование, но когато са се комбинирали с неудовлетворението от контролиращо елитно ръководство, в което хората са загубили доверието си, това е станало токсично и опасно. Те са били като вредни изпарения в духовната атмосфера на цялата група. Когато имало искра, може би дори нещо, което изглеждало съвсем малко се е запалило през нощта, когато започнали да се бият помежду си“.

„Това ли е, което заключих от разговора с ранените и изостаналите?“ беше попитана тя.

„Да, това е. Това е простият, основен отговор. Някои от оцелелите, които приехме от тази група, все още бяха възпалени от конфликта и донесоха горчивината си с тях. Те се опитаха да засегнат нашите хора. Атаката, която преживяхме по границата, сякаш беше съгласувана с опитите отвътре да ни разделят. Този път бяхме достатъчно силни, за да оцелеем, но бяхме ранени от нея, а някои от нашите хора ще се нуждаят от време, за да се възстановят“.

„Бих искал да добавя, че ние преодоляхме срещу тези атаки поне отчасти заради блестящите бойни умения Адам“, заяви Чарлз. „Този млад мъж беше част от групата, която се опитваше да сее раздора в нашия лагер, но той стана един от най-големите ни защитници“.

„Останалата част от тази група ни напусна, когато започнаха боевете. Това обикновено е случаят с недоволните хора, но аз съм съгласен, че сърцето и уменията на Адам в битката компенсират всяка вреда, която тази група може да причини. Той ни е вдъхновение и ние му дължим нашата благодарност“, заяви Уилям.

Гледах как Адам се движи неловко, докато му благодаряхме за това, което направи за нас в битката. Попитахме дали има да каже нещо. Беше срамежлив и изглежда, че му трябваше толкова смелост да говори, колкото за битката, но той се събра и започна:

„Първо, искам да ви благодаря, че ни приехте и бяхте готови да ни оставите да бъдем част от вашата група“, започна той. „Съжалявам за начина, по който се отнесохме към вас след тази доброта, като се стремяхме да сеем раздор и да подкопаем вашето ръководство. Беше грешно. Виждам, че преценихме, че вашето ръководство е като на общението, от което сме дошли. Не познавам много добре вашите водачи, но вече ми се струва, че те са различни и вие като общение сте различни. Просто да имаме такъв диалог е нещо, което никога не сме имали или дори сме считали за възможно.“

„Също така съжالياвам, че останалите мои приятели избягаха, когато започна битката. Те могат да са недоволни и бунтари, но не мисля, че са страхливци и съжالياвам за това“.

„Какво те накара да останеш и да се биеш с нас?“ попита Марк.

„Независимо от това дали сме съгласни с всичко, всички ние сме братя и сестри в Христос и вие бяхте под атака. Никога не ми е хрумвало да правя нещо друго, освен да воювам с вас срещу това“, отговори Адам.

„Адам, радваме се, че си с нас. Мисля, че говоря за всички, когато казвам, че ви е простено за всяко намерение да разделите нашия лагер“, отговорих аз. „Аз самият съм виновен за също нещо и подозирам, че повечето от нас тук също имат вина. Това е в миналото и сега трябва да се съсредоточим върху бъдещето. Радваме се, че си с нас.“

„Вероятно тези, с които дойде, ще се свържат с теб. Ако го направят, моля те, опитай се да ги убедиш да се срещнат с нас. Те няма да се справят сами през тази долина. Ако успеят да видят, че те също се нуждаят от нас, може би можем да си помагаме взаимно“, продължих аз.

При това някои от водачите и няколко от наблюдателите започнаха забележимо да се чувстват неудобно. След това няколко от тях попитаха защо ще направим това, като видяхме, че те са тук с лошо намерение и ни изоставиха в битката. Отговорих:

„Разбирам вашите притеснения и мисля, че ще трябва да бъдем предпазливи с тях. Но кой от нас не е бил разочарован, разстроен или наранен от водачи или общества, от които сме били част в миналото? Ние сме преодолели това, за да се обединим в това общение. Ние, които сме намерили тази благодат, трябва винаги да сме готови да я даваме на другите“, започнах аз.

„Но те ни напуснаха веднага щом започна битката“, възрази Мери. „Не може да се разчита на тях. Те могат да имат причини да не се доверяват на водачеството, но ние имаме причини да не им вярваме“.

„Не възнамерявам да им вярвам, докато не спечелят доверието ни, но мисля, че винаги трябва да сме готови да даваме на тези, които се провалят, още един шанс. Колко шансове е дал Господ на всеки от нас? Но това не е единствената ми причина да бъда отворен да ги взема обратно“.

„Благодатта ти към онези, които се провалят, е благородна, но може и да е неуместна“, добави Мери II. „В този случай това изглежда не само неразумно, но и опасно за останалата част от групата. Каква е причината, която може да е толкова важна, че да изложиш на опасност цялата ни група?“

„Няма съмнение, че има риск, но аз никога не бих изложил на риск някого от вас, ако не мисля, че рискът да не се прави нещо, може да бъде още по-голям. Помниш ли как Илия и Енох ни казаха, че ще ни трябват много от разпръснатите, които ще вземем в тази долина, за да се справим? Няколко пъти в живота ми тези, които не харесвах или на които най-много не се доверявах, станаха най-големите благословения. Мисля, че тези дезертъори могат да бъдат от съществено значение за нас. Моля ви, изгърпете ме, докато обяснявам.“

„Помислете за апостол Петър. Той три пъти се отрече от Господа, но Господ никога не се отказа от него. Само няколко седмици по-късно Петър встъпи във водачество на деня на Петдесетница, което доведе до хиляди спасени. Както обясни апостол Павел, благодатта на Господа е, че Неговата сила е свършена в слабост.

„Господ също каза, че онези, на които им простено много, са склонни да обичат повече. Ще се откажем ли от брат или сестра в Христос след един провал? Какво ще кажете за два? Какво ще кажете за петдесет? Каква е границата, която Господ ни е дал? Какво е ограничението на силата на кръста?

„Докато стигнем до края на това пътуване мисля, че всички ще трябва да си прощаваме един на друг много пъти. Някои ще бъдат герои един ден и глупаци на следващия, точно както беше Петър през живота си. Той беше похвален от Господа за това, че чу директно от Татко, и след това беше наречен „сатана“ от Исус, изглежда само няколко минути по-късно. Въпреки това Петър беше този, на когото бяха дадени ключовете за царството. Господ никога не ги отне от Петър, дори след многото му неуспехи.

„Това, което искам да кажа е, че благодатта, милостта и прошката са основата на нашата вяра. Ние не трябва да изоставяме тези основи на това място или на което и да е място, без да се откъсваме от целта, за която се борим“.

След дълга, неудобна тишина Уилям проговори:

„Ти имаш позиция, но аз все още съм предпазлив да върнем в нашия лагер онези, които дойдоха с намерението за разделяне и след това ни изоставиха при първата атака, когато ни бяха нужни най-много. Има провали, които са по-сериозни от други, и трябва да се отнасяме към тях като към токсини, каквито са“.

„Вашата загриженост е оправдана“, отговорих аз. „Трябва да останем предпазливи към тях и да бъдем бдителни, докато не спечелят нашето доверие. Мисля обаче, че наше задължение трябва да бъде, никога да не изоставяме никого само защото са е провалил. Не трябва да ограничаваме силата на кръста да изкупва и да спасява, но това не означава, че трябва да се доверяваме на някого, преди да е заслужил това. Ако тези събратя покажат искрено покаяние, тяхната слабост също може да стане сила. Те могат да завършат като имат това, от което се нуждаем, за да постигнем нашата цел тук и да успеем да стигнем до планината“.

ТогавА Адам проговори:

„Много съм грешал за много неща, но не мисля, че съм разбирал досега колко съм се заблуждавал за едно нещо. Брат ми е с онези дезертъори и аз бях доведе при Господа чрез един от тях. Но бях толкова ядосан и разочарован от тях за това, че ни изоставиха, че не исках да виждам нито един от тях отново. Сега знам, че да бъда с това отношение означава да ги изоставя, но не мисля, че е природата на нашия Спасител да изоставя хората. Съгласен съм, че те трябва да спечелят вашето доверие, но се моля за благодатта никога да не изоставяме никого, за когото Господ е дал живота Си“.

Последва още едно дълго мълчание, след което последва повече дискусия. Това е един от случаите, в които би било трудно да не се съгласите с някой от коментарите или с някой от позициите. Въпреки това, изглеждаше, че постепенно е настъпил обрат и повечето се съгласиха, че е правилно да се даде на дезертъорите още един шанс. Накрая, Уилям облече съгласието в думи:

„За да следваме Спасителя, ние трябва да имаме прошката като наше задължение. Това е нещо, което трябва да поддържаме, но тук виждам това като ключов фактор за победата над духа, който царува над тази долина. Можем да платим цена за нашето благородство, но това е правилното нещо. Не мисля, че трябва да отказваме на някоя възможност за друг шанс. Това обаче не означава, че ние сваляме гарда си пред тях. Това е проста, но благородна политика“.

След това прекарахме време да преценим как неизцелените рани са портата на ада, която врагът беше използвал, за да ни нападне, и как той е координирал атаките отвън, за да използва нарастващото ни разделение в лагера. Това беше отрезвяващо, но необходимо обсъждане. Въпреки това, всички бяхме изтощени, затова приключих дискусиата, като ги помолих да дадат всяка допълнителна информация, която имаха за тези неща, на следващата среща. Тогава се помолихме и отидохме да намерим място за сън.

Когато си тръгнахме от съвета, Адам поиска да говори с мен. Искаше лично да се извини за бунта си. Аз оцених това и му казвам колко сме развълнувани, че имаме такъв човек, който да се присъедини към нас. Изненадващо той попита дали може да спи близо до мен.

„Разбира се, но защо искаш да направиш това?“ попитах аз.

„Просто защото бях възпитан духовно да не се доверявам на тези, които имат власт, но започвам да ти се доверявам и това ми се струва много правилно. Сега искам да направя всичко по силите си, за да те защита, ако има друга битка“, отговори той.

„Значи доброволно искаш да бъдеш мой бодигард?“ попитах аз.

„Странно е, но само преди няколко часа щях да съм щастлив да видя да ти се случва нещо лошо. Сега се чувствам принуден да направя всичко, което мога, за да видя, че това няма да ти се случи“, каза Адам.

„Ти си забележителен млад човек, Адам. Искам да съм сигурен, че си защитен и в състояние да пораснеш във всичко, което си бил призован да бъдеш. Нека се съгласим да се пазим един друг“.

Намерихме едно място и едва си спомням, че легнах. Сънят ми беше толкова дълбок, че ми се стори, че след минута се събудих от трепване, докато Уилям ме разтърсваше.

„Какво има?“

„Трябва да сменим часовете. Знаем, че са минали само два часа, но мисля, че трябва да минем на смени от по два часа, всеки е толкова изтощен“, каза той.

„Съгласен съм с това. Добро мислене. Нуждаеш ли се от мен, за да го направиш?“

„Не“, каза Уилям. „Ще се погрижа за това“.

„Ти не си ли изтощени?“ попитах аз.

„Трябва да бъда, но съм странно енергичен“, отвърна той. „Не мисля, че бих могъл да заспя, ако легна, така че ще остана със следващата стойка часови и после мога да ти се обадя“.

„Благодаря“, казах аз.

Изглежда, че само няколко минути по-късно, Уилям дойде и ме разтърси отново.

„Съжалявам, но трябва да станеш и да дойдеш с мен“, каза той.

„Какво има?“

„Няма да повярваш, но това е нещо, с което трябва да се справиш“.

Когато стигнахме до предната част на лагера, можех да видя на лунната светлина една малка група хора, които стояха. Чух как Чарлз им говори. Докато се приближавах, виждах, че мъжете са дезертъорите, които са се върнали. Докато вървах, Чарлз обясни, че те питат дали могат отново да се присъединят към нас, и че имат много важна информация.

„Защо искате отново да се присъедините към нас?“ попитах аз.

„От това, което видяхме, знаем, че не можем да преинем сами през тази долина. Вашата група изглежда е най-силната и организирана, която сме срещали“, отговори един от тях.

„Защо да ви вярваме, след като се опитайте да донесете разделение в нашия лагер, а после ни изоставихте, когато избухна битката?“ отговорих аз.

„Прав си и имаш всички основания да не ни се доверяваш“, добави друг, сякаш малко изненадан, че знаем как са се опитали да разделят нашия лагер. След кратка пауза той продължи: „Сбъркахме като направихме това, което направихме, и не можем да ви обвиним, ако ни отблъснете. Ние искаме милост“.

„Обяснете ми още малко как стана тази промяна на сърцето“, отвърнах аз.

„Чувствахме се виновни, след като ви изоставихме. След като спряхме, започнахме да си говорим за това. Тогава започнахме да попадаме на повече мъртви и ранени християни и видяхме как хората на Господа са опустошени тук. Онези, които са застреляни, са тези, които са били сами или се разхождат в малки групи без водачество или план. Знаехме, че сме в опасност да пострадаме от същата съдба, защото нямахме водачество или план. Говорихме си за това и сметнахме, че единствената ни възможност е да ви помолим за още един шанс“.

„Значи искате да се присъедините към нас, за да спасите собствената си кожа, но като че ли не сте си помислили как можете да ни помогнете?“ попитах аз.

„Прав си. Ние наистина мислехме само за себе си, но мисля, че можем да помогнем. Мисля, че сме готови да се променим“, отвърна привидният водач на групата без водачи.

„Очаквах ви да се върнете и вече се съгласихме да ви дадем още един шанс“, отговорих аз, като забелязах за първи път, че Адам стои до мен. „Но ние няма да толерираме да се опитвате да подбудите бунт или раздор. Имаме твърде голяма

заплаха, която ни атакува отвън, за да трябва да се справим с такива атаки отвътре отново.

„Всички в лагера знаят какво направихте и ще бъдат много предпазливи, докато не спечелите нашето доверие. Това не е, за да ви накажем или да ви накараме да се почувствате неудобно, но това е реалност, която трябва да приемете.

„Аз само мога да кажа, че много искам да ви се доверя. Направих същите грешки в миналото и Господ се смили над мен. Мисля, че Той иска да има милост и към вас, но егоизмът е главният враг, с който се борим тук. Няма да успеете да преминете през тази долина, като мислите само за себе си“, добавих аз.

„Ще направим всичко възможно, за да не ви причиняваме повече проблеми. Искаме да бъдем полезни. Знаем, че не заслужаваме това, но ще направим всичко възможно, за да се радваме, че сте направили това за нас“.

„Оценявам високо това, но отново можете да очаквате, че всички в лагера ще бъдат скептични и внимателни към вас, докато не спечелите тяхното доверие. Не очаквам да бъдете перфектни, тъй като никой от нас не е, но мисля, че всеки ще бъде особено чувствителен към всяко лошо поведение от ваша страна за известно време“.

„Знам, че вероятно имате много причини да не се доверявате на водачеството, но за да преминем през това място и да бъдем ефективна част от силите на планината, трябва да имаме силно, решително водачество. Това водачество може да има недостатъци, но то е това, което Господ ни е дал. Така че, ако искаме да Го следваме, трябва да следваме също и тях“, добави Чарлз.

Не можех да направя нищо освен да погледна Уилям и той ме гледаше с позната усмивка. И двамата знаехме, че малко преди това Чарлз щеше да се чувства добре с тази група и щеше да подхрани бунта им. Сега, когато му беше дадено водачество, то го беше променило дълбоко.

Един от дезертърите продължи:

„Докато не видяхме опустошението, на което се натъкнахме след като ви напуснахме, най-вероятно не бихме могли да видим колко ужасен беше бунтът ни, но сега го виждаме“, отговори човекът, който приличаше на Адам. „Мисля, че всички ние имахме откровение, че всяко водачество, дори лошото водачество, е по-добро от никакво водачество. Ще направим всичко възможно да ви окажем подкрепа и да не бъдем тежест“.

„Ти трябва да си брат на Адам“, казах аз. „Адам беше един от героите на битката днес. Надяваме се, че всички вие ще се окажете толкова почтени и смели, колкото е той. Може да ни отнеме известно време, за да ви се доверим, но ние искаме, и искаме да видим, че всички ще стигнете до планината. Ще имаме нужда от всички, които можем да получим за последната битка“.

След това инструктирах да им се покаже място за сън и че искам да се срещна отново с тях на сутрин, преди да тръгнем. Помолих Уилям, Марк, Чарлз и Мери да се присъединят към нас за това събиране. Тогава отидох при всеки един, за да им стисна ръката и да ги приветствам. Уилям и Чарлз направиха същото. Групата изглеждаше искрено благодарна, че им се дава още един шанс.

На следващата сутрин се събудихме под блестящо небе и с освежени хората, готови да тръгнат. Чарлз, Адам и аз бяхме станали от около час, информирайки бившите дезертъори за нашата стратегия и нашата организация. Те изглеждаха не само приемащи, но и ентузиазирани. Започвах да вярвам, че покаянието им е искрено. Също можех да видя потенциално водачество в тях. Винаги ме е удивлявало колко много хора прекарват времето си срещу това, което са призвани да бъдат.

Когато хората се събраха за сутрешните указания, очевидно бяха изненадани да видят дезертъорите с Чарлз, Адам и мен. Точно когато започнах обяснението си, братът на Адам, Майкъл, ме изпревари:

„Искаме да се извиним на всички вас за начина, по който ви изоставихме, когато се нуждаехте от нас, и за начина, по който се опитахме да посеем раздор във вашата група. Наистина съжаляваме за това и осъзнаваме колко грешно беше това. Ще направим всичко възможно, за да не вършим нищо подобно отново“.

„Какво ви доведе до това осъзнаване?“ попита Мери Джейн.

„Това беше благодатта на Господа“, продължи Майкъл. „Когато ви напуснахме, започнахме да се сблъскваме с много християни, които бяха жертви на това място. Тези, които бяха толкова опустошени, бяха като нас, скептични към водачеството и организацията. Скоро разбрахме, че за да преминем през тази долина, се нуждаехме от самите неща, които сме подкопавахме във вас и в предишното ни общество. Също така осъзнахме, че ако искаме да успеем да преминем през това място, трябва да преглътнем гордостта си и да ви помолим да ни върнете обратно. Вашите водачи любезно ни приеха обратно с условия, разбира се“.

Цялата група изглежда й хареса това и беше готова да за тръгване. Разказах накратко наредбите за движение през деня, напомняйки на всички да стоят в контакт с основното тяло и стражите да не търсят само заплахи, но и цели на възможности. После тръгнахме по пътя. Докато се придвижвах из групата, за да видя духовната им температура, усетих, че има ново ниво на енергия и видение. Благодатта наистина е угълномощаваща.

Към пладне не бяхме срещнали никакви заплахи или вражески крепости, които да атакуваме. Нито пък се бяхме натъкнали на повече изостанали или наранени войници. Попитах Майкъл дали са вървели по същия път, по който сме намерили много ранени. Той потвърди, че е са вървели, и нямаше никаква представа къде може да са отишли, тъй като имаше толкова много ранени.

Повиках за бърз съвет Мери, Джен, Чарлз, Уилям и Марк.

„Някой има ли представа къде биха могли да отидат всички изостанали и ранени, които Майкъл и неговата група са видели по този път снощи?“ започнах аз. „Според тях е имало много във всички посоки“.

„Освен това е любопитно, че днес няма почти никакви признаци на врага, който да е близо до нас“, добави Джен.

„Това изглежда нередно“, каза Марк. „Не мисля, че тук биха могли да дойдат други групи, които биха ги взели. Със сигурност щяхме да ги видим да минават“.

„Има ли някакъв начин, по който врагът може да ги е отнесъл?“ попита Чарлз.

Долината

„Не мисля, че можем да продължим, докато не разберем какво се е случило с тях“, каза Мери.

Ние се съгласихме и решихме да направим лагер и да поставим часови. След това сформирахме разузнавателни групи, които да излязат навън и да проучат района, за да видим дали можем да намерим падналите и разпръснати войници. Не ни отнеме много време, за да ги намерим, и това беше нещо, което никой от нас не беше очаквал или някога е искал да види. Сега щеше започне истинската битка.

ГЛАВА СЕДМА НАГРАДАТА

„Успоредно на нашия път и не много далеч, огромно множество се превръща в армия“, казва Чарлз. „Изглежда, че се състои от разпръснатите и ранените воители, но сега те са водени от демони и тъмни князе, които те не разпознават като зло. Те просто им се подчиняват“.

„Виждал съм тази армия преди“, отвърнах аз. „Какво друго можеш да ми разкажеш за нея?“

„Открихме ги като последвахме онези, които видяхме да събират ранените. Отначало си помислихме, че ги отвеждат някъде, за да им помогнат, и започнаха да ги поздравят, но веднага усетихме, че нещо не е наред. Решихме да останем скрити и да ги наблюдаваме. Радвам се, че го направихме“, продължи Чарлз.

„Радвам се, че и ние го направихме“, отвърна Адам. „Това, в което ни доведоха, беше нещо по-зло, отколкото някога съм си представял. Откриването на това беше като да видиш нещо от недрата на самия ад“.

„Нарекох го „Ордите на ада“. Това е от ада. Това, което си видял, е част от армията на дявола, която се мобилизира, за да атакува планината. Виждал съм тази армия и съм се борил срещу нея на планината, но никога не съм знаел от къде вземат толкова много паднали или измамни християни за нея. Сега ми е напълно ясно, че това е мястото“.

Когато се огледах, почти всеки, който не беше на пост или със съгледвачите, стоеше наблизо и слушаше. Имаше една трезвост и усещане, че това е най-голямото зло и опасност, с които сме се сблъскали.

„Какво можем да направим?“ попита Чарлз. „Не можем да ги атакуваме. Те многократно ни превъзхождат“.

„Да не говорим, че ще атакуваме нашите братя и сестри, които са ранени и паднали“, добави Мери.

„Бройките в тази зла орда са много по-големи от това, което си видял“, обясних аз. „Сигурен съм, че това, което си видял, е само малка част от нея. Тя трябва да се простира чак до планината. Прав си, все още не можем да я атакуваме. Но това, което можем да направим, е да възстановим изостаналите и да изцелим ранените, преди те да бъдат заловени и да станат част от армията на злият“.

„Как правим това?“ попита Майкъл.

„Ти може да си отговор за това“, отвърнах аз.

„Как така?“

„Вие тъкмо щяхте да бъдете пленени от тази орда, преди да се върнете и да поискате да се присъедините към нас. Можеш ли ти и останалите от групата ви да вземете

някои от нашите хора и да излезете, за да видите дали можете да откриете и убедите някои ранени или изостанали да дойдат при нас?“ попитах аз.

„Да, но защо ни се доверявате да направим това? Бяхме толкова измамани, колкото са и те, докато не дойдохме на себе си“, възрази Майкъл.

„Затова“, отговорих аз. „Вие знаете по-добре от повечето това, което ви е измамил и какво ви е накарало да дойдете на себе си. Знаете как мислят те и знаете какво може да ги убеди. Можете ли да го направите?“

„Ще направим всичко възможно“, заяви Майкъл.

Майкъл и неговата група като че ли оцениха даването на мисията и доверието, но те също изглеждаха загрижени за такава рискована задача. Помолих доброволци да отидат с тях и скоро те имаха всичко необходимо. После коленичихме и се помолихме за екипите, които излизаха. Бях изненадан да видя сълзи в очите на някои от бившите дезертъори. Те бяха избавени от бунта си само като им се бяхме доверили. Те ще бъдат още по-изцелени, когато Господ работи чрез тях, за да бъдат изцелители и спасители. Когато излязоха и изчезваха между дърветата, Мери пристъпи, за да ми каже нещо, което не искаше да бъде чуто от другите:

„Сигурен ли си, че това е правилното нещо, което трябва да се направи, като изпращаш тази група начело на такава важна мисия?“ започна тя.

„Не, не съм сигурен, но изглеждаше правилно. Аз също имам съмнения за това, но когато видях реакцията им на това да им се повери доверие, увереността ми, че това е правилното нещо нарасна. Ще узнаем доста скоро“, отвърнах аз.

„Беше смело. Смело е просто да ги изпратим с нашите хора, но да ги направим водачи наистина е много смело“, добави Мери.

„Мери, имаше време, когато бях толкова бунтовен и циничен, колкото са и те, а може би и повече. Всичко се промени, когато ми дадоха да водя една малка група. Докато не понесеш тежестта на водачеството, е трудно да го разбереш и не е грешно да го преценяваш. Едва когато бях поставен в позиция на водачество, започнах да го виждам правилно. Видях също колко ужасни и разрушителни са бунтът ми и цинизмът ми. Царят имаше милост към мен и аз трябваше да им окажа милост. Това може би е единственият начин да се изцелят, и ако го направят, те биха могли да бъдат страхотни в службата на Царя“, обясних аз.

„Надявам се да си прав. Всъщност мисля, че си прав. Това е, което се случи и с мен, когато ме помоли да поема водачеството, помагайки на ранените. Мисля, че бях изцелена от повече неща от тях. Може да си направил най-доброто, което можеше да се направи за тези дезертъори и за нас. Мисля, че ще се върнат различни“, добави Мери.

Благодарих на Мери, докато си тръгваше. Марк, който беше чул последната част от разговора ни, дойде при мен.

„Трябва да направиш повече от това да й благодариш“, каза той.

„Защо?“ попитах аз.

„Току-що видях невероятен пробив, може би толкова голям, колкото това, което видяхме с Адам и неговата група“.

„Моля те, обясни“.

„Това е първият път, когато чувам Мери да потвърждава водачество, но фактът, че това е мъжко водачество, е още по-впечатляващо. Не знам какво се е случило с нея, но тя е освободена от нещо голямо“, предположи Марк.

„Благодаря ти за прозрението. Не осъзнавах, че това е толкова голямо нещо, но сега, когато го спомена, мога да го видя“, отговорих аз. „Нека да запазим това между нас. Този вид изцеление може да бъде много лично нещо“.

„Ще го направя, но тя не е единствената, която е изцелена или освободена от крепости, като е използвана да изцелява други. Не мисля, че съм виждал такава дълбока радост в някого преди това“, заяви Марк.

„Разкажи ми за тази радост, която виждаш. Мисля, че напоследък сме имали малко от нея“, казах аз.

„В твоята позиция ти нямаш много време да се задълбочаваш с хората, но аз имам“, продължи Марк. „Никога не съм виждал толкова много хора да преживяват една от най-великите радости: радостта да знаеш, че правиш това, за което си създаден. Те може да не се усмихват или да се смеят често, но това е така, защото работата, в която сме въввлечени е сериозна. Въпреки това, уверявам те, че това е най-щастливата група, която някога съм виждал“.

„Марк, благодаря ти, че сподели това. Понякога не виждам гората заради дърветата. Това е много окуражаващо да го чуя“.

„Готов ли си за малко по-голямо насърчение?“ попита Марк.

„Ще взема всичко, което мога да получа“.

„Взаимоотношенията ни се задълбочават и укрепват с всеки изминал ден. Не съм виждал толкова много хора, които да могат да се отворят помежду си и да споделят неща, които са толкова дълбоки и лични. Това означава, че те растат в доверие един към друг, което означава, че ставаме много по-силни като хора“, приключи Марк, докато си тръгваше.

Мислех си, че това са най-добрите новини, които съм получавал от дълго време, когато Уилям дойде и каза, че сме готови за изложението на „мисията на деня“.

Марк повдигна нашия мандат да намерим и унищожим делата на дявола и попита как бихме могли да избегнем атаката на злата орда, тъй като тя е най-голямата цел от всички. Уилям отговори, че не се отказваме от тази стратегия, но тази беше толкова голяма и мощна, че се нуждаехме от ясна стратегия, преди да се ангажираме. Първо трябваше да наблюдаваме и да научим всичко, което можем, за да открием всички слабости, които можем да използваме.

Уилям добави, че трябва да влезем в битката с ясно разбиране за това как ще изглежда победата срещу ордата. Искахме ли да ги изгоним, да ги разпръснем или да освободим затворниците и да ги видим възстановени? Ние се съгласихме да се молим и да търсим ясно видение за това, което трябва да постигнем, преди да атакуваме.

След това започнахме с обичайното си разполагане на стражи около групата. Изпратихме и няколко малки екипа, за да намерят и да останат в контакт със злата орда, и да съберат всички изостанали или ранени, които биха могли, преди да бъдат заловени.

Няколко часа по-късно екипът на Майкъл донесе някои от ранените и разпръснатите от старата му църква обратно към групата. Майкъл и екипът му бяха забележително развълнувани от успеха си. До края на деня нашата група беше нараснала с няколко десетки. Скоро щяхме да бъдем два пъти по-големи от нашата малка група, която беше влязла в долината, и с всеки ден се разраствахме повече.

Една вечер беше почти тъмно, когато намерихме подходящо място за лагеруване на една широка скала, до която можеше да се стигне само от две пътеки, което улесняваше покриването с пазачи. Събрахме се под ярката лунна светлина за нашия вечерен съвет. Помолих Майкъл да сподели за техните експедиции и какво са научили:

„Все още има много хора от нашата стара църква, които са ранени и разпръснати навън“, започна Майкъл. „Мина известно време откакто започна битката между нас и сега те са толкова уморени и отчаяни, че изглежда лесно да убедим повечето да ни позволят да им помогнем, като ги доведем тук. Но раните им са дълбоки и повечето са в ужасно объркване. Интересното е, че някои са зърнали злата орда и са разпознали, че това е армията на дявола. Когато се изцелят напълно, те вероятно ще могат да ни помогнат много“.

„Срещнахте ли пратеници от тази зла орда?“ попита Чарлз.

„Видяхме ги, но не мисля, че те видяха нас“, отвърна Майкъл. „Те претърсваха долината за ранените и изглеждаха много резултатни в това да залавят всичко, което откриваха. Беше разочароващо да се види. Това ни даде още по-голям тласък да работим по-усилено, за да открием ранените и разпръснати преди тях.

„Забелязахме също, че те изглежда се интересуваха само от ранените. Видяхме ги да избягват разпръснатите, които не бяха ранени, но не съм сигурен защо“.

„Ранените сега са лесна плячка за тях“, каза Марк. „Те ще се върнат по-късно за онези, които не са ранени, но се скитат безцелно. Те ще заловят и тях“.

„Трябва ли сега да се съсредоточим само върху ранените?“ попита Джен, докато всички ме гледаха за отговор.

„Майкъл, опитахте ли се днес да помогнете на някой от неранените изостанали?“ попитах аз.

„Бяхме толкова заети с ранените и с това да ги скрием от злите, докато можем да ги върнем тук, че просто казахме на тези, които не бяха ранени за нашата група, и ги насочихме към вас“, отговори Майкъл.

Долината

„Тези трябва да са онези, които дойдоха при нас през деня. Мисля, че имаше само около половин дузина“, каза Уилям.

„Това е точно колкото изпратихме да ви намерят“, добави Майкъл.

„Изглежда, че може да е добра стратегия да се насочат към групата не толкова ранените, така че екипите на мисиите да могат да се съсредоточат върху ранените за сега“, каза Уилям.

След това попитах Мери как се служеше на ранените, които са донесени:

„Мисля, че успяхме да ги стабилизираме. Това да им служи някой и да им даде плодове и жива вода, доведе до голяма промяна в тях. Въпреки това, аз съм загрижена за това колко егоистични са повечето от тях и колко възискателни са към тези, които се опитват да се грижат за тях. Това е особено вярно за тези, които не са сериозно ранени и могат лесно да се погрижат за собствените си нужди“, оплака се Мери.

„Какво би направил за това?“ попитах Уилям.

„Ще дам работа на всички онези, които са достатъчно добре, за да направят нещо и да започнат да служат на по-сериозно ранените. Тези, които искат да им се служи за неща, които могат да направят за себе си, аз бих поискал от тях да направят тези неща за себе си“, отговори Уилям.

„Какво мислиш ти, Адам?“ попитах аз.

„Съгласен съм. Най-бързият начин да ги изцелим е да ги накарате да служат на другите и да откъснат вниманието си от себе си. Тази егоистична нагласа, която държи на правото си беше голяма част от причината за разрушаването на нашата църква. Трябва да тръгнем след това отношение, когато се издигне, както отиваме след враговете в тази долина“, отговори Адам, докато Майкъл кимаше в съгласие.

„Мери, ти съгласна ли си?“ попитах аз.

„Да, и ще го приложим незабавно“, отговори тя. „Но какво да правя с тези, които не се съгласяват?“

„Какво мислиш, че трябва да направите?“ попитах аз.

„Мисля, че трябва да спрем да им служим и да ги оставим гладни или жадни, докато не започнат да се грижат за собствените си нужди, ако могат“.

„Какво ще правиш, ако станат разрушителни и започват да заразяват другите?“ попитах аз.

Когато Мери се поколеба, Чарлз проговори:

„Онези, които отказват да се грижат за себе си, когато са в състояние да го правят или отказват да свършат работата, която им е възложена, трябва да ги оставим. Не

можем да ги задържим в нашата група и да оставим тяхната отрова да се разпространява“.

„Какво мислиш ти за това?“ попитах Мери.

„Знам, че Чарлз е прав, но просто не виждам как можем да оставим хора, които все още са ранени, на това място. Почти сигурно ще бъдат заловени от врага в най-добрия случай“.

„Мери, ако някой стане разрушителен и откаже да следва политиката, защо не дойдеш да ме накараш да я наложа? Просто им обясни напълно какво ще бъдем принудени да направим, ако не се съобразят с това“, каза Уилям.

„Благодаря ти за предложението, но мисля, че ако това е необходимо, аз трябва да го направя“, възрази Мери.

„Мери, може да има добра причина да оставиш на Уилям или на друг главен водач да премахне всичко, което трябва да бъде отрязано“, предложи Марк.

„Каква е причината?“ попита Мери.

„За изцеление на ранените може да е важно да бъдеш виждана като колкото се може по-незаплашваща“, отговори Марк.

„Това може да е съображение, но мисля, че трябва да бъде тази, която ще налага каквото и да е в моето служение, ако искам да запазя авторитета си в него, от който се нуждаем, за да си върша работата“, възрази Мери. „Аз също мисля, че дисциплината и поемането на някаква отговорност са от решаващо значение за тяхното изцеление“.

„Марк, това е добра идея“, добавих аз, „но също така мисля, че и Мери е права. Мери, трябва да оставиш това, което Марк каза като опция, но това е твоето служение и ти правиш това, което мислиш, че е правилно в него“.

„Ще го направя и благодаря ти, Марк“, заключи Мери, преди да се обърне към мен и да попита дали има Писания, които да подкрепят тази политика.

Обсъдихме увещанието във 2 Солунци 3:10: „ако някой не работи, такъв и да не яде“, и това от Ефесяни 4:28 – от онези, които преди са били крадци се изисква не само да работят, а да работят за да имат да осигуряват нещо за нуждаещите се. След това говорихме за заповедта „да забележим онези, които предизвикват разделение“. Накрая обсъдихме как Павел заповяда на коринтяните да премахнат непокаялият се от църквата, но когато това доведе до покаяние, този човек трябваше да бъде прието обратно с отворени обятия.

Хубаво беше да имаме тази дискусия и всички като че ли разбираха и се съгласяваха с политиката, по която бяхме взели решение. След съвета Мери се върна при ранените и обясни политиката на тях и членовете от екипа ѝ. Имаше няколко въпроса, но политиката сякаш беше разбрана и приета от всички. Един от ранените дори каза, че просто да имат яснота за това, което се очаква от тях, е помогнало.

Никой от нас не беше наясно по това време колко решаваща ще бъде тази дискусия и прилагането на тази политика. В рамките на няколко дни ранените и изостаналите, които бяхме взели, бяха много повече от първоначалните членове на нашата група. През следващите няколко седмици имаше няколко важни събития, които превърнаха всичко, което можеше да бъде голям стрес за нас, в положително, което доведе до инерция.

Тимът на Майкъл продължаваше да става все по-добър и по-силен. Успехът им във възстановяване на ранените и изолираните изостанали хора донесе толкова много насърчение за останалите, че всички искаха да отидат с тях. Скоро почти всички се завъртаха да ходят с тях. Това беше огромен източник на енергия и видение за цялото общество. То също донесе много уважение и доверие на предишните „дезертъори“, така че те не бяха просто почетни членове на обществото, а водачи.

На „дезертъорите“ не само им беше подновено видението, но и бяха разширени. Сега те бяха много развълнувани за Господа и за Неговите хора и дори в най-тежките времена никога не изглеждаха обезкуражени. Те също растяха ежедневно в своето състрадание към ранените и разпръснати. Сега те бяха основен източник на видение и вяра за цялата група. Почти не бихме могли да постигнем това, което направихме, без тях.

Следващото голямо насърчение беше да се разбере, че когато демоничните посланици открияха нашите екипи за възстановяване, те бягаха в ужас. Забелязвайки това, Майкъл насърчаваше екипите си да атакуват тези демони при всяка възможност, която имаха, и не мина много време, когато те рядко се виждаха някъде наблизо до нас.

Един ден едно главно тяло на злата орда влезе в нашия лагер. Бяхме призовали за ден на почивка и бяхме свалили малко защитата си, така че повечето от нашите хора се бяха отпуснали и бяха уязвими. За учудване на всички, злите не само не успяха да се възползват от това и да ни нападнат, те избягаха от ужас, въпреки че бяха повече от нас.

Хората бързо се мобилизираха и започнаха контраатака. Това разпръсна злата орда и ни позволи да възвърнем много християни, които те бяха вързали и принудили да служат на злото. Това почти удвои размера на нашата група отново в един ден.

Бях обезпокоен, че това са твърде много, за да се вземат едновременно, но се оказа неоправдан страх. Почти всички първоначални членове на нашата група се движеха в дарби на изцеление и възстановяване. Те не само се оказаха готови за това предизвикателство, но се справяха с него с лекота. Това ни накара да си помислим, че сме готови да поемем по-голям брой.

Всяка вечер имашме събиране на ръководния съвет. Те бяха отворени за това всеки да наблюдава, и накрая питахме наблюдателите дали имат коментари или предложения. Това помогна да се информират всички, но те също се чувстваха ангажирани и свързани с нашите планове и действия. Това изглеждаше особено полезно за новите хора да се напаснат по-бързо.

Едно от най-важните стратегически развития, което ни укрепи и ни позволи да пораснем толкова бързо, беше появата на малки групи. След заседанието на съвета малки групи започнаха да се събират из целия лагер. Именно в тези малки групи хората наистина се познаваха и имаше още повече изцеление и служене. Имаше дълбока връзка с всички.

Тези събрания станаха толкова специални, че скоро бяха най-важните моменти от всеки ден. Започнахме да провеждаме заседанията на съвета колкото е възможно по-кратко, за да могат всички да отидат при тях. Не отне много време да видим колко са важни те за силата и конституцията на групата като цяло, особено след като прибавяхме толкова много хора толкова бързо.

Мери беше най-отговорната за нарастващото изцелително служение, в което почти всички сега се движеха. Тя научи, че може да ускори възстановяването на ранените, като бързо ги постави на работа и увеличи техните отговорности. След случайния сблъсък със злата орда и възстановяването на толкова много от техните пленници, ранените, които бяха под грижата на Мери, станаха някои от най-ревностните в помагането да изцелят онези, които са били част от злата орда. Беше като да гледаш постоянно чудо, да виждаш ранените бързо да стават изцелители.

Накрая Мери трябваше да се изправи срещу един упорит млад мъж, който отказал да помогне с работата. Първоначално тя наредила да не му дават нищо за ядене и пиене, но ако трябва да яде или пие, ще трябва да отиде да си го вземе сам. Той направил това неохотно, но когато продължавал да отказва да помага с работата и се опитал да сее раздори между другите ранени и служители, тя го отпратила. Това беше предизвикателство за мнозина, особено за Мери, но крайният резултат беше още повече дисциплина и фокусиране в нейния екип. Щеше да мине дълго време, преди някой отново да изпробва авторитета на Мери.

Мери беше като нов човек. Беше още по-силна и по-решителна, но това беше различна сила и решителност, омекотена от състрадание и чувствителност. Тя обичаше това, което правеше и за първи път изглеждаше, че наистина харесва това, което е станала. Тя беше кралица с власт, но не и сурова или заплашителна. Малцина бяха успели да се доближат до нея преди, но сега изглеждаше, че всички са привлечени към нея и тя приветства това.

„Изцелението е по-заразно от болестта“, каза Мери една вечер на съвета. Тя беше може би най-добрият пример за това.

Сега Мери беше включена с Уилям, Чарлз, Майкъл и мен в ръководството на групата. Марк беше започнал пророческо общение, което включваше стражите, разузнавачите и другите с явни пророчески дарби. Колкото повече внимание отдавахме на това, толкова повече Господ ни даваше насока и мъдрост чрез сънища и видения.

Когато огледах кръга, беше забележително колко близки сме станали всички. „Това е семейство. Това е *койнония*“, помислих си аз. Бяхме се сближили като група, но никога не бихме могли да се сближим толкова без тази долина и със сигурност нямаше да се разраснем така толкова бързо.

„Работихме и се борихме усилено толкова дълго, че дори не се замислям колко по-нататък трябва да отидем, за да се измъкнем от тази долина“, коментира Марк една нощ.

„Не съм сигурен, че искам да я напусна сега“, каза Адам. „Никога не съм виждал толкова изцеление и възстановяване, както на това място. Никога не съм изпитвал толкова много любов към Неговите хора, нито от Неговите хора, както откакто съм тук. Мисля, че ставаме всичко, за което някога съм мечтал, че църквата ще стане. Не мога да си представя да напусна сега това“.

След още няколко подобни коментара, изглежда, че всички очакваха да коментирам това, така че го направих:

„Изглежда има два въпроса на масата: Колко още ще сме тук? И дори искаме ли да напуснем, тъй като виждаме толкова много плодове?

„Опитах се да проследя нашия курс, за да знам къде сме. Имаше толкова много дни, през които се движехме странично, че не сме постигнали голям напредък към другия край на долината. Обаче, постигнахме много повече напредък в това, което трябва да станем за времената, в които ще навлезем.

„Мисля, че сме обезопасили и част от тази долина и сме я направили за убежище за ранените и дезориентирани воители. Врагът сякаш сега избягва да се доближава до нас и излезе слово, че това е като убежищен град.

„Ние също станавме толкова голяма група, че се движим много по-бавно. Освен ако нещо не промени нашата скорост, ще останем тук доста по-дълго.

„Аз също чувствам, че преживяваме връзка, която рядко се преживява от хора, дори от Божиите хора. Въпреки това, не се страхувайте да загубите това, което имаме тук, когато излезем от тази долина. Всяко място, през което трябва да минем, ще работи, за да ни доближи най-напред до Царя, и когато се приближим до Него, ще се доближим още повече един към друг.

„Това обещание е *койнония* и е предвкушане на идния век. Трябва да продължим да растем в това. Ще преминем през времена, които ще ни помогнат да станем по-силни в нашето единство и след това времена, които ще го изпитат. Вие сте много добри в преминаването на изпитите, но още по-голямо предизвикателство ще започне утре. Засега нека се наслаждаваме на нашата награда за това, че сме посветени на изцелението, че чрез това ние самите се изцеляваме.

„Тази *койнония* е предвкушане на това, от което се състои небето. Преживяхме го и го донесохме на място, където адът доминира. Независимо от това, което се случва оттук нататък, запомнете това – ние можем да имаме това навсякъде и нашето призвание е да го занесем навсякъде. Това е вкушане на любовта, която е Бог.

„Ние знаем, че всичко, което Бог прави, се изпитва с огън. Утре ще започне голям изпит. Това не е, за да се види дали това, което имаме, може да бъде унищожено, а по-скоро да се пречисти. Затова не се безпокойте от това, но бъдете насърчени, че Господ ни е оценил достатъчно, за да ни дисциплинира като синове и че ние сме водени към още по-голяма слава“.

„Какво предстои утре?“ извикаха няколко човека.

„Нашата награда“.

ГЛАВА ОСМА ИЗПИТЪТ

„Е, шефе, какъв е най-големият изпит?“ попита Уилям.

Огледах съвета и необичайно големия брой наблюдатели, които чакаха отговора ми.

„Групата трябва да бъде разделена“, отговорих аз.

„Защо?“, попитаха няколко човека в един глас.

Джен направи въпроса по-конкретен:

„Не се ли стремят всички общества към единство и растеж, без да се разделят? Защо да искаме да направим такова нещо?“

„Ние сме твърде голяма група за нашата цел“, отговорих аз.

„Твърде голяма? Най-накрая станахме достатъчно много, че враговете ни бягат, когато ни видят“, отвърна Майкъл. „Имаме и изобилие от ресурси, за да посрещнем всички нужди“.

„Колкото по-голяма група сме, на толкова повече хора можем да помогнем“, добави Мери.

„Това общение е най-великото, което някога съм преживявал. Не можем просто да разбием нещо, което става все по-добро и по-силно всеки ден“, измърмори един от наблюдателите, като привидно всички се съгласиха.

След няколко подобни коментара успях да продължа: „Всички се изказахте много добре. Това е най-доброто време, което повечето от нас някога са имали. Господ ни оформи в най-великия пример за новозаветния църковен живот, на който съм бил свидетел. Това не е планирано или изградено от никой от нас и аз никога не бих искал да направя каквото и да било, за да възпрепятствам работата на Господ по какъвто и да е начин, но това беше постигнато, защото бяхме фокусирани върху нашата мисия, а не на общението си. Ако загубим фокуса на нашата мисия, можем да загубим това общение.“

„Не мога да си представя да бъда отделен от някой от вас. Сега имаме основа на *койнония*, която рядко се среща на земята. Но *койнонията* не е целта на нашето събиране, а е плод от събирането ни. Това е плод от това да бъдем посветени на по-висша цел. *Койнонията* зависи от това да останем фокусирани върху нашата по-висша цел. Сега нашата мисия изисква да се разделим на по-малки групи“.

Спрях, за да оставя това да влезе в тях, но изглежда нямаше никой, който да се съгласи с мен. Всъщност, ако бях попитал в този момент, повечето биха помислили, че е време за ново ръководство. Уилям пристъпи да ми помогне, като каза, че поне трябва да ме чуят. Така че продължих:

„Това, което имаме, е специално. Такова общение винаги трябва да се търси като висша цел. То трябва да бъде пазено като съкровището, което е. Това, за което говорим, не е разделяне един от друг, а умножаване. „Обмислете тези факти: сега сме

толкова големи и тромави, че по-нататъшния ни напредък се забави до пълзене. Бяхме толкова бавни, че не се справихме в никоя от битките, които избухнаха напоследък в тази долина. Помогнахме на много хора, но напоследък бройките, на които успяхме да помогнем, намаляха, въпреки че размерът ни би ни позволил да помогнем на много повече. Вече не сме достатъчно гъвкави, за да откликнем на местата, където има нужда от нас. Така че сега сме най-вече в състояние да помогнем на онези, които някак се отклоняват в лагера ни.

„Знам, че се чувстваме по-безопасно заради големият ни брой, но не сме. Колкото и голямо да е общението, губим остротата си. Кога за последен път съборихме вражеска крепост? Къде е страстта, която имахме да освобождаваме пленниците? Това изисква нещо повече от изцеление на тези, които се носят в нашия лагер.

„Има време за комфорт, почивка и фокусиране върху изграждането един на друг, но не и посред такива бурни битки. Нашето общение е родено и изградено върху това, че сме обединени в обща мисия, с обща цел. Трябва да продължаваме да градим *койнонията*, но това е плодът, а не фокусът на това, защо сме тук.

„Нашите братя, които се опитват да преминат през тази долина, са унищожени или пленени от врага. Ние сме тук, за да се бием! Тук сме, за да се бием с врага по всякакъв възможен начин и всичко, което ни пречи да направим това, ни пречи да постигнем целта си“.

След известно мълчание Майкъл, който сега беше един от главните ръководители, проговори:

„Да бъда част от тази църква е най-голямото преживяване в живота ми. Бих се задоволил да остана така, както сме до края на живота си, но трябва да се съглася с това, което казва нашият водач. Големият ни размер беше резултат от нашата ефективност, но сега възпрепятства способността ни да бъдем ефективни за това, за което сме тук“.

„Марк, какво мислиш за това?“ попита Уилям. „Вие, или групата на пророците и ходатаите, които се събрате, чухте ли нещо от Господа за това?“

„Да, имаме“, започна Марк. „Някои имаха сънища и видения, че ние се разделяме на много по-малки групи. Когато го направихме, станахме още по-ефективни“.

„Защо не споделихте това с нас?“ попита Джен.

„Това представляваше толкова голяма промяна, че искахме да сме сигурни, че е от Господ преди да го направим. Мисля, че и може да сме били повлияни и от това, което не искахме да видим. Да не споделим това с вас и да ви позволим да разпознаете източника му, беше грешка и аз се извинявам“, съжали Марк.

„Това е грешка, която се надяваме да не направите отново, но нека продължим напред. Моля, споделете това, което вярвате, че е цялостното послание на тези сънища и видения“, продължи Уилям.

„Това, което видяхме, не беше резултат от разделение, което идваше върху нас. По-малките групи работеха всички заедно и понякога дори се събираха наново за битка, но понякога работеха и самостоятелно. Продължихме да сме свързани към една голяма група, но също така бяхме и много по-малки. Понякога работехме заедно, а понякога поотделно“.

Тогава една млада дама, която наблюдаваше, проговори:

„Колкото и голямо да е станало нашето общение, наскоро забелязах, че борбите се увеличават. Не по важни въпроси, но за много незначителни неща. Ако споровете за дребни въпроси станат общи, тогава ние не само губим своята острота, но също така започваме да се изтъкваме като общение. Мисля, че ако не направим това, което казахте и не се разделим по правилния начин, ще ставаме все по-уязвими за неправилно разделение“.

„Не мога да повярвам, че говорим за това, но звучи правилно“, добави Чарлз. „Смяташ ли, че Господ ти е показал, че трябва да направим това?“ добави той, като ме гледаше.

„Още не искам да отговарям на този въпрос“, отговорих аз.

„Защо не?“ попита Марк.

„Защото не искам да прекъсвам подобна дискусия“, отвърнах аз.

„Но ако просто ни беше казал, че Господ ти е показал, че трябва да направим това, щеше да ни спестиш това време и потенциалът за разделение, който подобна дискусия има“, добави Майкъл.

„Не вярвам във водене чрез комитет“, казах аз, „и знам, че можех просто да обявя това, което трябва да направим, но също така вярвам, че в многото съветници има безопасност. За да може един водач да каже, че е чул от Господ по даден въпрос, може да се наложи прекъсне дебата. Нашите връзки са достатъчно силни, за да се справим с дебата, и ако не е така, тогава е време да го разберем. Искях всички да споделят от сърцето си по такъв важен въпрос и да бъдем отворени за допълнителна мъдрост за това как да направим това. Ние всички виждаме отчасти и знаем отчасти, така че никой човек няма целият Божий съвет. Знаем какво трябва да правим, но все още търся мъдрост за това как да го направим“.

„Но ти чу ли от Господ, че това е нещо, което трябва да направим?“ попита Мери.

„Да. Никога нямаше да го повдигна на въпрос, ако не беше така. Това е прекалено голяма промяна на посоката, за да се изхвърля по този начин, само защото мисля, че това е добра идея“, признах аз.

„Значи въпросът ти сега не е това, което трябва да направим, а как да го направим?“ попита Уилям.

„Точно така“, казах аз. „Всички ние сме свързани по начин, по който винаги ще бъдем свързани. Но дори най-силните и най-близките семейства трябва да отидат по отделните си пътища, когато узреят и преминават към личните си цели. Те могат да поддържат връзка и да се събират, когато могат. Те също могат да работят заедно, но не много семейства имат благодатта да го правят постоянно. В нашата работа ние всички трябва да останем свързани, както да се стремим да бъдем свързани и с останалата част от Христовото тяло, но също така трябва да можем да се разделим, за да вървим след различни цели, когато е необходимо.“

„Ако направим това правилно, разделянето на по-малки групи действително ще ни помогне да стигнем до още по-висши взаимоотношение помежду си. Дори и да имаме отделяне от някои за известно време, това е само за определено време. На правилното време повечето от нас, ако не всички, ще се присъединят отново. Очаквам отново да се съберем на планината на Господа. Ако направим това правилно, нашите връзки ще станат по-силни, а не по-слаби. Тези, които отслабват, трябва да ги приемаме като призив към друго място в Неговото тяло, но в крайна сметка има само едно тяло на Христос и ние винаги ще бъдем части на това тяло“.

За краткото време, в което се водеше тази дискусия, беше очевидно, че преобладаващата съдържаност, която изплува в началото, се е променила поне до отвореност. Очаквах, че това ще бъде много по-предизвикателна дискусия и вероятно ще отнеме дни или повече, за да се реши. Зачудих се колко бързо повечето изглежда, че схванаха, че може да трябва да се разделим на по-малки, по-подвижни единици.

„Преди да обсъдим как да направим това, можеш ли да споделиш нещо друго за това, което мислиш, че си видял защо трябва да го правим?“ попита Джен.

„Да. Първо, трябва да продължим да преследваме този вид дълбочина на *койнония* във всичко, което сме преживели тук. Вече изпитахме нещо, което ни съсипа за нещо по-малко, и това също е много важна част от нашата цел да бъдем семейството, което сме призвани да бъдем. Обаче ние ще бъдем в най-голяма опасност да го загубим, ако го оставим да затъмни нашето посвещение да следваме Царя и да вършим Неговата воля. *Койнонията* е плод от приближаване към Него и обединяване в Неговите цели, и от това Неговата жизнена сила идва.

„*Койнонията* е толкова прекрасно нещо, че е по-лесно да започнем да се покланяме повече на нашето общение, отколкото на Господ. Помнете, че егоизмът и егоцентризмът са основните врагове, с които се борим тук. Лесно е да обръщаме толкова много внимание на нашето общение, че да изгубим от погледа си крайната цел – да следваме Царя и да унищожаваме делата на дявола точно както Той направи. Тези неща са основата на нашето общение и ние ще загубим общението, ако ги изгубим.

„Най-лошото нещо, което може да се случи с всяко движение, е да спре да се движи. Сега сме толкова големи и тромави, че трудно можем да се движим. Трябва да станем по-гъвкави и пъргави, за да извървим останалата част от пътя през тази долина, още по-малко да се бием в последната битка. Трябва да осъзнаем, че когато сме станали прекалено големи, за да можем да реагираме или да можем да се ангажираме с нашата цел с необходимата гъвкавост, е време да се разделим на по-малки групи, които могат да го направят“.

„Това резонира в мен“, каза Чарлз при изненадващо голям хор от „амин“. „И така, какви са някои от идеите ти за това как да го направим?“ продължи той.

„Първият въпрос е: трябва ли да се разделим на две или повече групи?“ започнах аз. „След това въпросът е как да определим кой в коя група да отиде?“

„Ако Господ ти е говори, че това е нещо, което трябва да направим, Той не ти ли е казал как да го направим?“ попита един от наблюдателите.

„Не. Не ми каза“, отвърнах аз.

„Защо Той ни дава ясни и конкретни указания за някои неща, а след това за нещата, които са толкова важни, колкото е това, не ни дава такива?“ попита Джен.

„Когато четете книгата Деяния, виждате и това“, отговори Марк. „Понякога Той е много специфичен, а в други случаи изглежда, че оставя изработването на детайлите на Своите хора. Очевидно има моменти, когато Той иска от нас да преминем през процеса на изработване доколкото можем, и когато можем, така че да растем в мъдрост и познаване на Неговите пътища.

„Господ не просто ни дава водителство, а Той иска да бъде нашия Водач. Той не просто ни дава инструкции, а работи с нас, когато Го търсим. Той ни изпрати Помощника, а не Извършителят, така че Той няма да извърши работата вместо нас, но ще ни добави това, което ни липсва. Хубаво е, когато Той ни се доверява да изработим такива неща, тъй като това показва, че Той ни смята за достатъчно зрели, за да направим това“.

„Тъй като очевидно ти си мислил за това по-дълго от нас, имаш ли някакви мисли за това как трябва да го направим, които можеш да споделиш сега?“ попита ме Уилям.

„Да“, започнах аз. „Едно от нещата, които направиха тази група толкова ефективна, е това как всеки си откри своята собствена цел и му се даде възможност да я извърши. За се да помогне да се излекуват ранените, ние ги накарахме да се ангажират възможно най-скоро в служба на другите и раните им се изцелиха по-бързо. Докато се занимавахме с това, което сме били призвани да правим, имахме малко горчивина или ревност, с които да се справяме. Това ни позволи да станем толкова големи, колкото сме, без разрушавания, а по-скоро да станем още по-силни в нашето единство. Едва когато станахме толкова големи, че не успяхме да стигнем до ранените и разпръснатите, за да им служим, всички малки спорове започнаха между нас. Това трябва да е барометър за нас.

„Сега трябва да се разделим до размера, който най-добре служи на нашата цел тук, и трябва многократно да се разделяме, ако е необходимо, за да се поддържа в правилния брой. Не мисля обаче, че става въпрос за една и съща бройка за всички групи. Някои групи могат да бъдат по-големи или по-малки от другите според тяхната цел или дори поради местата, в които са изпратени.

„Ние също трябва да поддържа баланс между служенията в рамките на групите. Всяка нова сформирана група трябва да е съставена от всички различни служения и дарове, които са израснали тук. Нашето многообразие също е голяма сила.

„Ние също трябва да поддържа контакт помежду си, да се виждаме като част от едно и също племе, ако щете. Трябва да можем да реагираме бързо, за да идваме на помощ и подкрепя един на друг, и да продължим обмена, който ще бъде от полза за всяка група. Ако една група стане прекалено натоварена с едно служение, а другата има нужда в тази област, те могат да бъдат споделяни. По същия начин, ако една група срещне враг, който е твърде силен за тях, те могат да се обадят на другите да им помогнат.

„Поради тази причина продължаването на контактите и комуникацията между всички нас ще бъде много важно. Отново трябва да помним, че не се разделяме един от друг, а по-скоро се умножаваме, за да станем по-отзивчиви и ефективни, но трябва да останем едно семейство или племе“.

Тук спрях за обратна връзка. Тя беше положителна и проникателна. Основните въпроси бяха как ще решим кой в коя нова група да отиде и кои ще бъдат водачите на всяка една група. Когато ме попитаха коя група ще вода, почувствах, че трябва да отговоря с друга

част на плана, въпреки че не очаквах да стигна почти толкова далеч при първото ни събиране за това и се чудех дали не споделям твърде много наведнъж. Бях ги подценил – те схванаха всичко по-бързо дори от мен.

„Мисля, че Уилям и аз не трябва да ръководим група, а по-скоро да бъдем посветени да поддържаме всички групи в контакт помежду си. Като стоим в комуникация и сме в състояние да посещаваме групите, където е необходимо, можем да свържем тези, които имат нужда, с тези, които имат ресурси, които могат да помогнат за посрещане на тези нужди“, предложих аз.

След някои коментари по този въпрос общият план изглеждаше добър за всички. Някой препоръча тези, които са надарени в много задачи, също да бъдат дадени на Уилям и на мен за подкрепа, така че да можем да останем фокусирани върху поддържането на взаимосвързаност и връзка между групите. Също така решихме да имаме общо заседание на съвета поне веднъж седмично с представители от всички групи, както и с всички наблюдатели, които желаят да присъстват.

Очаквах дълъг, продължителен дебат и вероятно много предизвикателства, които може да отнемат дни, за да се разрешат, ако не и седмици. Вместо това иммахме план и съгласие за това, всичко направено в едно кратко заседание. Непосредствения страх от разпадането на по-малки групи се превърна във видение, което всички сякаш споделяха. Трудно можех да повярвам. Много подценявах хората и Господ, Който знае как да ги подготви за Своите цели.

Някои все още имаха въпроси, но тъй като вече иммахме много, което да направим, за да изпълним плана, беше препоръчано да ги запишат и да се молят за отговор на своя въпрос. След това могат да ги представят пред съвета с възможното решение. Ако не успеят да намерят отговор в разумен срок, те трябва да го представят на съвета просто като въпрос. Това поне щеше да накара всеки да иска да се справи с всяко предизвикателство, като търси решение за тях.

Не бях само аз – всички изглеждаха наясно, че онова, което се разгръщаше в този съвет, беше дело на Духа. Той говореше чрез много различни хора. Когато това събрание приключи, много по-малки групи се оттеглиха в оживен разговор.

Марк, Мери, Джен, Уилям, Майкъл, Адам, Чарлз и аз скоро останахме сами.

„Това не е по-малко чудо от всичко, което сме видели“, започна Уилям. „В живота си съм бил на много сериозни, стратегически събрания на високо ниво, но никога не съм виждал нещо подобно на това, на което станахме свидетели тази вечер“.

„Никога преди не съм бил на сериозно стратегическо събрание на високо равнище“, каза Майкъл. „В нашата стара група подобно събиране би било немислимо, но знам, че тази вечер бях свидетел на чудото. Тази откритост и обмен на информация в едно събрание за вземане на сериозни решения е толкова окуражаваща. Мога да видя защо го правите по този начин“.

„Защо?“ попитах аз.

„Ти ги управляваш, но не им диктуваш. По този начин им позволи да имат собственост върху плана. Би могъл да диктуваш това, което трябва да направим, но

начинът, по който позволи това да се разгърне, сега е и техният план, а не само твоят. Това дава на всеки много по-голяма причина да се увери, че този план ще успее“, допълни Майкъл.

„Това е добро прозрение“, отвърнах аз. „Мисля, че това е плод на тези отворени съвети. Обаче привличането на хората не е било съзнателно намерение. Аз насърчавам този вид информация, защото знам много добре, че всички виждаме отчасти и знаем отчасти. Искях да бъда отворен за другите, които виждат части от това, което още не съм видял. Но това помага на хората да разберат как да бъдат част от нещо“.

„Чувствам доверие и увереност в посоката, в която отиваме. Знам също, че за да имаш вярата в нас, за да проведем такова открито събрание, ти имаш голямо доверие в собственото си ръководство“, каза Майкъл, гледайки ме.

„Може да изглежда така, но мисля, че всеки ден имам по-малко доверие в собственото си ръководство. Не казвам това, за да се правя на скромен, а като констатация на факти. В определен смисъл аз надхвърлям себе си и всеки ден знам повече това. Аз се чувствам комфортно в тази работа само дотолкова, доколкото поддържам моето доверие в Господа да бъде нашата Глава и да ни води.

„Аз също съм пораснал в моето доверие към всички вас и уважение към вашата гледна точка и мъдрост. Затова искам да го чуя, но особено искам да чуя как Господ говори чрез различни хора, както знам, че обича да прави. Господ обича да говори чрез по-малко известни и по-малко ценни членове на тялото, така че искам да се уверя, че и те могат да бъдат чути. Но колкото да ви обичам и да се доверя на всички ви, аз се доверявам на Господ още повече. Аз не се стремя да чуя толкова вас, колкото Неговия глас, чрез когото и да избере Той да говори“.

„Наистина започвам да разбирам това, но не се ли притесняваш, че могат да избухнат спорове и дори разделение?“ попита Майкъл.

„Всъщност аз се страхувам повече, ако не избухнат разисквания или спорове. Те обикновено са резултат от това, че хората са достатъчно загрижени да се борят за това, в което вярват. Колкото по-страстна е защитата, толкова повече знам, че са посветени.

„Сега, ако тази група беше незряла, или не бяхме израснали в нашата връзка чрез всичко, което преживяхме заедно, както и великите неща, които видяхме, аз бих се тревожил за такива спорове. Сега съм уверен не само, че сме зрели и достатъчно силни за тях, но и че те могат да бъдат здравословни. Искам само да видя споровете да остават граждански и да са над личните атаки. Трябва да сме достатъчно зрели и достатъчно силни, за да се справим с несъгласията или няма да издържим дълго в този свят, който се спуска в такъв хаос.

„Като се има предвид това, дори ако аргументите ни по този въпрос бяха ескалирали до степен, в която да се разделим остро, знаех, че е толкова важно да се разделим на по-малки групи, дори ако и да се случи по този начин, би било по-добре, отколкото, ако не го направим“.

„Значи ти дори би оставил това да избухне в разделение на църквата, за да постигнеш крайната необходимост от разделяне на малки групи?“ попита Мери.

„Това по никакъв начин не е моето желание, но ако клетките в нашето тяло не се отделят, когато е време, а просто продължават да растат и да консумират ресурсите

на тялото, без оглед на останалата част от тялото, те са станали ракови. Тогава те стават по-голяма заплаха за цялото тяло.

„Ракът е крайният егоизъм от страна на отделните клетки или органи. Това е основното нещо, с което се борим в тази долина. Когато е време да се случи отделяне, това да го забавим може да бъде най-опасното нещо, което можем да направим. Така че, ако не се прави по правилния начин, то все пак трябва да се направи, дори и да не е по съвършения начин“, обясних аз.

„Помислете за Павел и за Варнава. Понеже те не се разделиха по правилния начин, това стана по по-нежелан начин, но трябваше да се случи. Време беше да отидат в различни посоки. Павел научи този урок добре и след това беше бърз да изпрати онези, които бяха готови да разширят служението“.

„Знам, че това е правилното нещо, което трябва да направим сега, и не бихме могли да чакаме много по-дълго, без да изложим на опасност цялата група“, добави Джен. „Станяхме себещентрирани и имаше нарастваща гордост от това, което имахме, което не беше добро. Толкова е трудно да растем и да узряваме в това, което сме призвани да бъдем и да вършим, без да станем горди. Виждал ли си това да се случва? Затова ли повдигна темата тази вечер?“ попита тя.

„Виждал съм го, но не го представих тази вечер заради това“, отговорих аз. „Аз имах споразумение с Господа, че Той ще бъде наш Пастир, и аз Го потърсих за това какво да правя, как да го направя и кога да го направя. Тогава бях в състояние да свидетелствам за това, че Той ни изгражда в това, което Той иска да бъдем. Аз не съм главата на тази група, Той е. Моята работа е да Го следвам.“

„Ако това беше мое идея, нямаше да имам много увереност да вървя напред и честно казано, щях да се страхувам да разделя групата. Сега вървя напред с голяма увереност, след като Го наблюдавах да прави чрез всички вас това, което върши. Не сме призвани да бъдем просто голяма сила, а сила, която е семейство – Неговото семейство. Тази вечер имахме семейно събиране под председателството на Главата на семейството. Той направи това чрез различните членове на тялото. Знам, че само Той можеше да направи това, на което станяхме свидетели тази вечер, така че имам голяма увереност да вървя напред“.

Следващите няколко дни бяха прекарани за изработване на практическите подробности на плана. Това не вървеше перфектно. Имаше спорове, предизвикателства и повече от няколко наранени чувства. Това е живот, и това беше добър показател за мен колко живот има в нашата група. Въпреки това, главните ръководители прекараха известно време в посредничество и молитва за онези, които се чувстваха обидени или отхвърлени, но едва ли толкова, колкото очаквахме.

В крайна сметка ние се разделихме на дузина групи, чийто брой позволи на всеки един да получи достатъчно персонал за пътуването. Персоналът на „щаба“ се разрасна и включи посланици, предназначени да поддържат всяка група в контакт с централата. Други с административни умения бяха дадени на нас, за да поддържаме позициите на всяка група на картата, заедно с подробности за техните силни страни и нужди.

Имаше и друга карта, която излагаше положението, където се разгръщаха битките, или позициите, където се очакваше врагът. На всяка нова група беше дадена различна крепост, която да атакува или да се бие, за да бъде въввлечена. Веднага след като те започнаха да излизат, знаехме, че силата на целия ни план скоро ще бъде изпитана. Не

Долината

трябваше да чакаме дълго, тъй като изглеждаше, че портите на ада веднага бяха отворени за всякакъв вид атака срещу нас.

С настъпването на атаките бързо стана ясно, че стратегията за умножаване в по-малки групи е много по-решаваща за нас, за да посрещнем това предизвикателство, отколкото бихме могли да предвидим. Вероятно нямаше да успеем да преживеем това в нашето предишно състояние и беше очевидно, че е започнало ново ниво на война.

ГЛАВА ДЕВЕТА БИТКАТА

След като се разделихме на по-малки групи, скоростта на напредването ни бързо се увеличи. Усещахме, че отново сме сила и бяхме. Търсехме врага с решителност да се бием и искахме да спасим и възстановим ранените и разпръснати.

Докато се движехме, влязохме в контакт с нарастващ брой групи, които също се движеха през долината. Започнахме да виждаме общи знаменатели в групите, които успешно се движеха в долината, както и с тези, които долината побеждаваше.

Успешните бяха тези, които приеха сериозно мандата да атакуват вражеските крепости при всяка възможност. Това не само караше врага да си плюе на петите и да бъде по-малко способен да ги атакува, но по-важното беше, че ги поддържаше с острие и фокус, които е трудно да се атакуват от противника – отвътре или отвън. Това също даваше малка възможност за възникване на дребни конфликти, които да държат групите по-фокусирани навътре, отколкото навън.

Групите, които станаха съсредоточени върху себе си, неизбежно паднаха в основния дух на долината: егоизъм и егоцентризъм.

Нямаше съмнение, че това е мястото, накъдето бяхме тръгнали, преди да се разделим на по-малки групи. Това беше отрезвяващо и непрекъснато напомняне за това с какъв силен враг се сблъскахме, който можеше да направи така че толкова много хора да станат по-егоцентрични вместо Христовцентрични.

Докато минавах през нашия лагер, аз се удивлявах на това колко зрели и силни изглеждаха всички. Тази долина ни беше трансформирала много по-бързо от всяко друго преживяване, през което бях минал през тази долина. Мисля, че този път тази промяна беше извършена повече в мен, отколкото в другите. Знаех, че това е *койнонията*. Както е писано в 1 Йоан 1:7: „Ако пребъдваме в светлината, както Той е в светлината, имаме общение (на гръцки *койнония*) и кръвта на Исус, Неговия Син, ни очиства от всеки грях“. Писано е също, че „животът е в кръвта“ и животът Му тече, когато сме правилно свързани с Неговото тяло в истинска *койнония*. Това не може да направи нищо друго, освен да доведе до растеж и зрялост в Господа.

Първият път, когато минах през долината, почувствах, че съм бил превърнат в способен воин, но този път бях превърнат в воин-лечител, каквито бяхме всички. Чудесно беше да виждаме как врагът бяга, но още по-добре бе да се освобождават пленниците и да ги виждаме изцелени и възстановени.

Така че воюването и изцелението бяха чудесна комбинация, която създаде удивителен характер. Това беше комбинация от пламенна решителност, смекчена от състрадание. В моя опит, ние сме склонни да виждаме едното или другото в човека, но рядко виждаме и двете. Тук не бихте могли да стигнете далеч без да имате и двете, и двете бяха еднакво развити в нас.

Всеки ден очаквахме да се сблъскаме с главната сила на злата орда или поне с вражеска крепост и обикновено го правехме. Тогава в продължение на много дни не видяхме нищо от тях. Това, което открихме, бяха множества ранени от опустошени и разпръснати групи. От тях ние добавяхме голям брой към нашата група всеки ден. Нашите изцелителни

служения бяха станали толкова ефективни, че повечето се възстановиха бързо и бяха прибавени към нашите разузнавачи, стражи и изцелителни екипи.

По това време се очакваше всеки да има основна работа или служение, и те знаеха своето място и функционираха в него. Всеки имаше възможност да работи и в други екипи, когато това беше необходимо. Всеки от нас разработваше специалностите, в които бяхме най-добри, но научихме умения в почти всичко. Така че всеки беше употребяван и ангажиран всеки ден. Поради това нямаше много време или възможност за слуховете и разногласията, които опустошават повечето църкви и движения.

Докато се движехме и завземахме, изглеждаше, че всичко върви добре. Точно както водата трябва да продължава да тече, за да остане чиста, хората също. Хората трябва да имат видение, цел и предназначение. Израел празнуваше празника на безквасните хлябове, за да помни, че трябваше да напуснат Египет с такава бързина, с която хлябът им не е имал време да втаса. Квасът говори за две неща в Писанието – грях и нечестие, и легализъм. Можем да кажем беззаконие и легализъм. Всяко едно от тях ще се промъкне в живота ни, ако спрем да се движим и да растем в Господа.

Също така продължихме да добавяме повече групи, за да запазим във всеки една броят на хората, които могат да се управляват. Въпреки това дванадесетте големи групи в крайна сметка нараснаха до петдесет, всяка от които все още беше по-голяма от първоначалните дванадесет. Мнозина смятаха, че това трябва да бъде жътвата, която Исус каза, че ще бъде краят на века, но това беше само подготовката за нея. Имаше нужда от много подготовка, само за да се надзирават толкова много хора, които се събират. Ние не винаги се справяхме добре с подготовката на тези групи, тъй като някои щяха да излязат на експедиции и да бъдат изгубени в долината.

Това доведе до дилема. Ако отделим време да подготвим хората по-добре, нямаше да имаме време да съберем колкото се може повече от ранените и разпръснати и да ги възстановим. Непрекъснато се молахме за правилния баланс. Всеки път, когато група или групи бяха изгубвани, ние се стремяхме към екипиране и обучение.

Тогава осъзнахме, че не помагаме за възстановяването на толкова колкото можехме. Изглеждаше, че непрекъснато обръщаме скалата към повече обучение, или за повече събиране, и накрая решихме, че това ще бъде постоянно, когато условията се променят.

Уилям и аз решихме да вземем половината от групите, за да можем да им осигурим по-добър надзор. Скоро ни трябваше още повече помощ. Прибавихме Чарлз и Марк към главния екип за надзор, а скоро след това и Майкъл и Адам. Това все още не беше достатъчно, защото прибавяхме хора толкова бързо. Тогава открихме неочакван източник на ефективни водачи.

Бяхме възстановили няколко водачи от групи, които бяха унищожени. Веднага след като бяха достатъчно изцелени, ние ги научихме за основните ни принципи на водачество, най-вече за ученичеството и бързото делегиране на власт. Бяхме изненадани колко бързо много от тях бяха готови да научат такъв различен стил на водачество. Направихме същото с тях, което очаквахме от тях да направят за другите, като им делегирахме власт и ги прибавихме толкова бързо, колкото можем към нашето ръководство. Това проработи много по-добре, отколкото се надявахме. За наша изненада почти не е имало връщане към авторитарния или централизирания контрол от тези подновени водачи.

И все пак цялото събрание на тези, които бяха под нашия общ надзор, нарастваше толкова бързо, че ставаше далеч отвъд способността ни да водим и ние го знаехме. Приехме, че просто сме там, за да дадем обща насока и да помогнем за пренасочване на групи и ресурси, за да отговорим на възможностите и нуждите. Имаше голяма невидима ръка върху всичко, и ние най-вече се удивлявахме на необикновената работа, която се извършваше, за да се пожъне такава голяма реколта.

Но това беше жътва от паднали, ранени или дезориентирани вярващи, а не нови обръщеници към вярата. Великото поръчение беше да се правят ученици, а не просто обръщеници, а повечето от тези бяха обръщеници, а не ученици. Ние ги превръщахме в ученици, но очаквахме с нетърпение времето, когато щяхме да водим нови вярващи към Господа и да ги видим да стават ученици.

Въпреки това, имаше голямо удовлетворение от това да виждаме мнозина, които са били атрофирани в ходенето си, да са обучавани, тренирани, екипирани и след това въввлечени в служението, за което са призовани. Колкото по-големи ставахме, и колкото по-бързо се разраствахме, всички все още трябваше да познават мястото си – работата, която бяха призовани да вършат и как да я извършат. Не бяхме просто тълпа, а по-скоро все по-ефективна сила.

Въпреки че имаме видимо човешко ръководство, всички се стремяхме да следваме Господа и да бъдем използвани от Святия Дух. Главното нещо, което Той направи, за да изгради силата и сцеплението на цялото движение, което бяхме станали, беше да помажете особено малките групи. Те бяха станали сърдечната пулсация на цялата сила. Тъй като животът и жизнеността на малките групи нарастваха, основната им форма или модел се променяха и тогава те станаха още повече.

Когато движението на малките групи започна, всяка от тях имаше акцент, като изцеление, поучение, молитва, растеж в дарбите на Духа и т.н. Когато тези групи узряваха те станаха основни събрания, където всеки би донесъл нещо на събранието според библейското увещание, което Павел даде на коринтяните. Човек може да донесе кратко поучение, друг песен, друг свидетелство, молитва, слово на знание и т.н. Поради това всяко събрание беше уникално и можеше да отиде във всяка посока, която Духът води. Това ги прави много по-органични и мощни. Всички идваха на тях с очакването да наблюдават как Духът прави нещо чудесно и рядко някой беше разочарован.

Това наложи и ръководството на събирането на малките групи да се промени. Най-добрите надзиратели станаха онези, които бяха най-чувствителни към това да предадат водителството на Святия Дух. Като се дава това място, Святия Дух ще се движи по най-интересните и блестящи начини. По-често щеше да има хармония в цялостното послание и поток на събранието, която беше толкова необичайна, че осъзнахме, че никоя човешка ръка не би могла да направи това. Онези, които напускаха тези събрания, знаеха, че са били в присъствието на Господа и са научили много за Неговите пътища.

По този начин всяко събрание стана нещо, където на практика всеки, който е дошъл, знае, че Святия Дух им е говорил директно, учил ги е, изцелил ги е или ги е докосвал по някакъв начин. Тези срещи бяха свързани повече със срещане на Святия Дух, отколкото със срещане с други хора. Това причини *койнонията* да порасне. Няма връзка между хората както, когато преживявате заедно Господа, или когато Той ви използва, за да докосне някой друг. Както беше посочено, всичко това работи, за да ни доведе до мястото, където основният източник на сила и живот на цялото движение беше малките групи.

Силата и животът в малките групи станаха толкова добре познати в долината, че никой не искаше да бъде в движение или голяма група, които ги нямат. Това очевидно е било организирано от Господа, защото те ще бъдат от съществено значение за крайната жътва, за която всички се подготвяме, както и за последната голяма битка. Стратегически и тактически, ние трябваше да се научим как да приемаме големи количества хора, но също така да гарантираме, че те са обучавани, тренирани, екипирани и след това са ангажирани с тяхната цел възможно най-бързо.

Не можех да направя нищо, освен да се удивя от това как малката група, с която влязохме в долината, беше станала толкова множество. Всички знаехме, че това не беше нашата работа. Господ беше изградил това и Той също трябва да го води. Ние бяхме надскочили себе си. Това не беше като управляването на голяма корпорация или дори армия. Имахме нужда от чудеса всеки ден и непрекъснато се нуждаехме от мъдрост, която надхвърляше общата мъдрост на всички нас. Ние бяхме толкова наясно с това, че главното ни посвещение всеки ден беше просто да търсим Неговите инструкции и да ги изпълняваме. Господ беше Главнокомандващият на войнството и Той беше единственият, който можеше да бъде Главнокомандващият.

Така че висшето ръководство прекарваше по-голямата част от времето си в молитва, обикаляне и преподаване. Някои от събранията за поучения бяха големи и можеха да заемат мястото на малките групи за седмица или две, когато главният ръководител ги провеждаше за някоя важна и навременна тема. Въпреки това, никой не искаше да пропуска малките групи, докато те наистина бяха жизнената сила на движението.

Всичко това допринесе за ежедневиия живот, станал толкова вълнуващ и поучителен, че престанахме да се тревожим за това кога ще стигнем до края на долината. Присъствието на Господа работещо посред нас беше толкова голямо, че почти всички водачи на всяко ниво се страхуваха да поставят собственото си име на която и да е част от него. Всичко това беше на Господа и ние бяхме просто работници на Неговата нива.

След като преживяхме това ръководство на Господ по този начин, всеки човешки водач изглеждаше блед и слаб в сравнение с това. Презумпцията в ръководството се оказа толкова нелепа, че стана много рядко. Всеки, който ставаше притежател на част от работата, или егоистичен или самоиздигащ се, се открояваше и биваше смирен толкова бързо, че това също стана рядко. Присъствието на Господ беше станало толкова голямо, че нищо друго, освен ръководството, което се основаваше на следване на Него, просто не работеше.

Когато започнахме да се сблъскваме с други групи, те се бяха развили по същия начин. Във всяка от тях имаше уникални силни и слаби страни, както и някои уникални характеристики. Въпреки това, когато се срещнахме с водачите на някои от тези групи, имах впечатлението, че бихме могли да имаме разменено водачество с някои от тях и никой от двете движения не би забелязал голяма разлика.

Най-разпространеното убеждение, което всички имахме за водачеството, беше, че цялото това нещо е отвъд нас, не е нашата работа, а ние изглежда бяхме най-вече заедно, за да го донесем. Това не означава, че повечето нямат значителни силни страни и знания, а всички биха могли да бъдат проактивни и решаващи в това, което им е било показано да правят. Казвайки това, всички имаха здраво разбиране, че крайното ръководство е отвъд нашите способности. Това беше неопируемо окуражаващо за истинските водачи.

Долината

Доверието в Него даваше почивка и мир в това, което иначе би било прекалено голямо бреме за всеки човек.

Колкото по-големи и по-мощни ставахме, все още имаше атаки отвън и те започнаха да се увеличават. Колкото по-силни, бяхме станали в нашето единство, имаше и някои разделения, които се надигнаха отвътре. Винаги съм се чудил как Аарон, Мириам и другите бунтовници в лагера на Израел бяха толкова арогантни, че да се разбунтуват срещу Мойсей, докато Господ така присъстваше сред тях, но както един стар приятел обича да поучава, и това, което сега знам, че е неоспорима истина: „Хората са луди!“ Всички ние сме луди до степената, до която не пребъдваме в Господа, и можем да се отдалечим много далеч от Него в сърцата си дори докато сме в Неговото присъствие. Това го научихме.

Някои от тези атаки и разделения бяха опустошителни и оставиха много ранени. Въпреки това, поради начина, по който тялото сега функционираше, те не останаха дълго ранени. Изцелителното служение беше станало толкова ефективно, че всички рани бяха бързо изцелени. Единствените, които не бяха изцелени, бяха тези, които се бяха отделили от групата. Обикновено те бързо биват хванати от врага.

Онези, които са се отделили и са хванати от врага, бяха тези, които не бяха бързи да простят или бяха лесно обидчиви. Те можеха да бъдат много силни, мъдри и зрели по всякакъв друг начин, но тези две неща биха ги направили уязвими. Както научихме, тази прошка и решението да не се обиждаме бяха послания, които многократно се споделяха в лагерите. Научихме се да внимаваме и за всеки, който се поддава на обида, или не прощава достатъчно бързо.

Докато се движехме, печелехме битки. Някои от тях бяха значителни. При всяка битка претърпявахме загуби. Не само размерът на битката определяше загубите, тъй като претърпявахме някои от най-големите загуби в някои от по-малките битки. Научихме, че заплахата не се състои в това колко голям е врагът, колкото кой е врагът. Враговете, които бяха най-ефективни срещу нас, бяха критикуване, обвинение и себеправедност, макар че понякога големи загуби идват от алчност и похот. Те изглеждаха слаби в сравнение с някои от другите врагове, с които се сблъскахме, но предизвикаха огромен хаос сред нас.

Врагът също изглеждаше все по-ефективен в намирането на незараснали рани, в които да посеете отровата си. Оттук идват много от разделенията в лагерите. Поради това дори и най-малката незараснала рана става много сериозно нещо. Колкото по-далеч навлизахме в долината, толкова по-опасни можеха да са всички незараснали обиди или рани.

С течение на времето характерът на обвиненията, които бяха хвърляни върху движението в долината, ставаше все по-краен. Първоначално не им обръщяхме особено внимание, защото изглеждаха толкова крайни, че нито един мислещ човек не би ги възприел сериозно. Това се оказа голяма грешка, тъй като нямаше толкова „мислещи“ хора, колкото предполагахме. Дълго време врагът е работил за промяна на образованието в системното обучение, особено в манталитета на обвинителя. Това му се отплащаше.

Всеки, който не беше в силна група, в която имаше наблюдение един за друг, започваше да страда почти постоянно от рани и хората започнаха да реагират повече на болка, отколкото на разум. Ефектът от постоянните обвинения и слухове беше, че хората бяха бързо уговорени да ги приемат.

Долината

Тогава започна да се усеща сякаш самата атмосфера на долината е наситена с ужасен и токсичен запалим газ. Започнахме да чувстваме, че дори една малка искра може да предизвика огромно преследване. Не след дълго искрата дойде.

Фактор, който ни направи уязвими за това, което се разгръщаше, беше как нашите успехи ни накараха да станем пренебрежителни към злата орда. Почти всеки ден си възвръщяхме братята, които бяха заловени от нея, защото беше толкова лесно да бъдат нападнати. Дори не подозирахме, че това ни позиционираше за най-голямото оръжие на врага – гордост.

Тъй като презрението ни към злата орда нарастваше, нашата бдителност постепенно намаляваше. По тази причина на врага му стана по-лесно да ни нападне и да ни обгради с всяка зла сила. После започнаха да влизат в лагера. Господ ни предупреждаваше отново и отново чрез сънища, видения и стражите, но на нас ни беше станало толкова удобно и бяхме станали толкова арогантни, че не можехме да чуем предупрежденията или дори да видим знаците, че сме уязвими.

Когато започна яростната атака, ние се биехме във всички посоки отвън и отвътре и срещу ярост, която не бяхме изпитвали преди. Резултатите бяха незабавни и опустошителни, а след това се влошиха. Само за няколко дни нашият разговор беше преминал от това как напълно да победим вражеската орда, към това да се чудим дали някой от нас ще оцелее.

Жертвите от приятелски огън скоро бяха толкова големи, колкото и тези от злият. Големи групи започнаха да се откъсват от основното тяло и изчезнаха в долината. Някои от тях се появиха отново, за да ни нападнат злобно. Скоро достигнахме половината от последните ни бройки и загубихме повече за един ден.

Потърсихме помощ, която да дойде от другите движения в долината, но никой не го направи. По-късно разбрахме, че всички други напредващи движения в долината също са били атакувани с такава сила, че не можеха да дойдат при нас на помощ. Нито пък ние можехме да отидем при тях. Бяхме хванати в перфектна буря. Нашата арогантност ни отслаби и ни заслепи за укрепването на врага.

Както трябваше да се предвиди, най-разрушителната атака срещу нас дойде от обвиненията. Повечето от тях бяха необичайни, дори неразбираеми, но когато идват от други движения в долината и се подхранваха от атмосферата на ревност и недоверие, които бяха тънко изградени, ние бяхме хванати в дяволски кръстосан огън.

На повечето от дребните намеци, отказахме да отговорим, или дори да ги признаем. Това се оказа грешка. Научихме по трудния начин защо новозаветните послания бяха изпълнени с това апостолите да се противопоставят на такива атаки – те щяха да надделеят, ако не бяха се изправили срещу тях. Въпреки че това разбиране дойде късно, то помогна, когато започнахме да се противопоставяме на нападенията.

Когато започнахме да отблъскваме нападенията, не като атакувахме онези, които ги правеха, но понякога просто заявявахме, че те не са истина, това започна да променя хода на събитията. Бяхме толкова свикнали да сме атакуващи, че не знаехме как да се борим защитавайки се, но когато заставахме за нещо, това помагаше, и понякога можехме да спрем огромна атака.

Когато започнахме да стоим и да възстановяваме част от нашата агресивност, резултатите бяха бързи и драматични. Това възстанови надежда, а надеждата е мощно оръжие във

всяка битка. По-бързо, отколкото можехме да си представим, хода на събитията се промени. Бурята утихна почти толкова бързо, колкото беше дошла върху нас.

По това време бяха останали много малко от нас. Бяхме загубили повече от 90% от нашите редици. Всеки, който беше останал, беше ранен, а някои – зле. Не го знаехме по онова време, но злата орда се бе изчерпала напълно в атаката. Нашият тласък, колкото и слаб да изглеждаше, не беше просто шок за злата орда, той разкри колко беше слаба тя. Бързо вражеският лагер започна да се занимава със собствените си разделения и бунтове.

След само няколко дни на относителна почивка, ние се възстановихме достатъчно, за да започнем да изпращаме тимове, които да нападнат лагера на противника. Бяхме твърдо решени да възстановим колкото можем повече от нашите, които бяха заловени възможно най-бързо. Бяхме толкова успешни, че врагът се движеше толкова далеч от нас, колкото можеха.

След това отидохме в режим на преследване, но бяхме твърде уморени, за да отидем далеч. Въпреки това, думата, че бяхме в атаката, отново ни върна някои от разпръснатите. Изцелителните служения, които бяха толкова ефективни преди, отидоха на ново ниво. Сега бяхме само малка част от размера, който бяхме, но отново ставахме сила. Също така бяхме по-мъдри и много по-смирени.

Когато врага сега беше на такова разстояние, и хората в нашия лагер бяха толкова изчерпани, решихме да отделим още няколко дни, за да си починем и да прегледаме всичко, което бяхме научили. Започнахме с победите, които постигнахме срещу вражеските крепости. Разгледахме какво е работило и какво не е работило. Уроците бяха дълбоки. Не можехме да направим нищо, освен да мислим колко по-ефективни бихме могли да бъдем, ако бяхме знаели повече от това, когато влязохме в долината. Затова записахме заключенията си, за да ги раздадем на другите в долината.

Изцелителните екипи направиха същото за най-ефективните начини да се почистват и изцеляват различни видове рани. Също така дадохме отчет за това как духът на обвинението беше използван, за да ни позиционира за най-смъртоносните атаки и как нашата арогантност ни отвори за това, което почти ни унищожих. Не задържахме нищо, дори и най-глупавите ни и неудобни грешки. Разказахме също и за това как нашата надежда беше възстановена, което доведе до крайната ни победа.

Това е, ако заключението от всичко, което се беше случило, е победа. Да загубиш толкова много едва ли се чувстваше като победа. Но ние бяхме оцелели и не само оцелели, ние се върнахме в офанзивата, изгонихме врага и започнахме да си възвръщаме и да възстановяваме ранените и разпръснатите.

Тъй като нашата репутация беше толкова атакувана, ние се питахме кой може да иска да прочете тези разкази, но вярвахме, че ще бъдат полезни поне на някои, които биха могли да дойдат в долината. Чувствахме голямо помазание, когато ги пишехме и си мислехме, че тези уроци са твърде ценни, за да не се предават, ако е възможно.

Вражеската орда се състоеше предимно от заловени, измамани християни. Ордата наричаше себе си „истинската църква“ и беше призната от повечето нехристияни за истинската църква. Ние бяхме „извън лагера“ и повечето от групите като нас, които се биеха в долината, сега бяха смятани за култове или секти, които бяха въстали против църквата.

Въпреки че сега бяхме само част от това, което бяхме някога, не можехме да направим нищо, освен да бъдем окуражени от начина, по който се бориха нашите хора. Сега бяхме малки, но все още бяхме достатъчно силни, така че злата орда, която ни превъзхождаше многократно, отстъпи след сравнително слабите ни контраатаки. Това ни даде повече причина за надежда.

Не можехме да направим нищо, освен да сме загрижени за това какво е причинило тази битка на всичките наблюдатели в долината. За тях тази велика битка се смяташе за голяма гражданска война в църквата. Чудехме се дали не сме размътили толкова водата, че да има голямо влияние върху предстоящата жътва в тази част на долината.

Докато изследвахме потенциала на онези, които бяха останали в нашия лагер, смятах, че можем да бъдем още по-мощна сила, отколкото бяхме с нашите големи размери. Те се бориха добре, когато изглеждаше малко вероятно някой от нас да оцелее. Но ние бяхме оцелели и дори отново обърнахме курса на събитията. Нивото на нашата вяра вече беше по-високо от всякога поради това.

В разгара на нашата гордост всъщност считахме, че гордостта ни е вяра, но сега знаем, че има голяма разлика. Вероятно няма отново да направим тази грешка. Да знаем това, което сега знаем, би могло да направи най-голямата разлика за напред.

Когато раните ни заздравяха, нашето общение *койнония* също се издига на ново ниво. Малко неща обединяват хората, както може да направи това да се бият и да оцелеят в големи битки. Бяхме сплотени от крайно бедствие и оцеляхме. Това беше единство, по-голямо от това, което бяхме преживявали, а единството отрицва още повече вяра и сила.

Не го знаехме по онова време, но това беше, към което Господ се стремеше много повече от големите бройки, които успяхме да съберем. Той е загрижен за бройките и иска всички да бъдат спасени, но това единство щеше да бъде много по-важно за идващата битка и можеше да доведе до спасението на много пъти повече.

Така че ние бяхме много по-малка група, но чувствахме, че сега сме много по-мощна сила. Въпреки това, врагът беше извършил майсторска работа да нарани почти всички в долината и да създаде все по-ожесточени разделения между почти всяка група, минаваща през долината, а също и между расите, културите и други идентичности на нехристияните, които живеят там.

Тези разделения бяха подхранвани и увеличавани от агенти, които сееха навсякъде самосъжаление. Това изглеждаше нелепа стратегия на врага, но се оказа една от най-блестящите.

Това доведе до манталитета на жертвата в почти всяка група, който ги държи далеч от нещата, които биха могли да излекуват раните им. Всички бяха наранени, обезумели и бързи да обвиняват другите за болката си. Това позиционираше цялата долина за насилие, каквото никога преди не е имало. Но това също би било позициониране за изцелително служение, каквото долината никога не е виждала, и за което всички велики битки са били използвани да го издигнат и подготвят.

Когато започнахме отново да се движим напред, бяхме ужасени от това как голямата битка е оставила толкова много ранени разпръснати из цялата долина. Имаше множество опустошени църкви, движения и мисии. Заехме се да възстановяваме и да изцеляваме

Долината

колкото се може повече, както се бяхме научили да правим, но сега изглеждаше, че е много по-трудна задача от преди.

Когато бройките ни и силата ни бяха попълнени, започнахме да обмисляме как отново да отидем след злата орда, за да възстановим всички изгубени. Не знаехме, че това няма да е необходимо. Оръжията, които врагът беше създал да използват срещу нас, щяха да бъдат източник на смъртта на тази част от неговата армия.

Злата орда сега се смяташе за истинската църква от повечето ранени в долината. С такава отрова, течаща през тях, хората започнаха да обвиняват злата орда за техните проблеми. С така заредената с горчивина и ярост атмосфера крайните обвинения срещу ордата се надигнаха много бързо и скоро дори засенчиха онова, което беше хвърлено върху нас. Тогава различни групи в ордата започнаха да обвиняват и да се обръщат срещу другите в тяхната група. Свивът и опустошението настъпиха бързо и бяха толкова пълни, че просто стояхме и се чудехме.

В резултат на това множеството християнски пленници бяха освободени, но все още много наранени, потиснати и вързани в духа. След това се опитахме да се придвижим възможно най-близо до битката, за да можем да възстановим онези, които могат да бъдат изцелени. Някои можеха, но някои бяха толкова ранени от тази катастрофа, че бяха много по-обезобразени и отровени от тези, които срещнахме през първата нощ в долината. Успяхме да помогнем на малцина, но само на няколко.

Скоро нямахме друг избор, освен да излезем от зоната на опустошението от злата орда. Мощни духове на страх се движеха, за да съберат отново ордата в армия, обединена от страх. Скоро злата орда беше по-голяма от преди и нарастваше. Вече нямаше нищо християнско – това беше религия и много мрачна.

Ние нямахме друг избор, освен да отстъпим. Цялата долина сега беше възпламенена и много по-опасна, отколкото когато влязохме в нея. Групите и движенията като нашите, които бяха считани за култове и секти, се смятаха от повечето, че са били изкоренени. Останалите обаче вършеха това, което ние правехме – като се опитвахме да разберем ситуацията, в която бяхме сега, и като търсехме Господа за това, което трябва да правим. Знаехме, че все още сме тук, за да разрушаваме делата на дявола, но сега тези дела изглеждат бяха станали много по-силни и многократно по-многобройни.

В съвета ние решихме да продължим по пътя, да останем близо до живата вода и да възстановяваме и изцеляваме онези, които бихме могли. Щяхме да продължим да атакуваме всяка крепост на врага, с която се сблъскахме, точно както ни бяха инструктирали.

Тъкмо бяхме започнали да се движим, когато стигнахме до портата.

ГЛАВА ДЕСЕТА ТРАПЕЗАТА

Стояхме пред портата. Тя изглеждаше медна и не много привлекателна. Можехме да видим пътя зад нея на кратко разстояние, но в избледняващата светлина на вечерта не можехме да видим много надалеч. Когато се огледахме, видяхме началото на други пътища, водещи в различни посоки. Тъй като беше почти тъмно, а наблизко имаше хубава полянка, решихме да пренощуваме и да решим по кой път да тръгнем на сутринта.

Ръководството се събра за вечерното заседание на съвета. Онези, които искаха да наблюдават, също се събраха наоколо, както беше обичаят ни. Започнах с разказ на част от онова, което току-що бяхме преминали в долината. Бяхме се били усилено и мислех, че се бихме добре. Нападнахме всеки враг и всяка зла крепост, която срещнахме. Имахме много победи, но успехите ни доведоха до гордост и безгрижие, които ни позиционираха за ужасно и скъпоструващо поражение. До голяма степен се бяхме възстановили като група, но нашият мандат беше да напуснем долината в по-добра форма, а всички чувствахме, че имаше съмнение, че я напуснем в много по-лоша форма, отколкото, когато влязохме в нея. Но все още бяхме в долината, така че все още имаше време да променим това.

„Как толкова много големи победи не доведоха до това долината да стане по-добра, а не по-лоша, откакто сме тук?“ възкликна Джен. „Струваше ми се, че сме на път да изгоним врага изцяло от долината и след това в една голяма атака загубихме почти всичко, което бяхме спечелили. Долината сега е в по-голямо сътресение от всякога. Малко гордост беше квасът, който ни позиционира за това“, проплака тя.

Дълго време никой нямаше какво да каже.

Най-накрая аз проговорих: „Не можем да съдим твърде много според външните неща. Платихме скъпа цена за нашата гордост. Това ни накара да се подхлъзнем в заблудата, че сме достигнали място на мир и безопасност точно преди почти да бъдем унищожени“, започнах аз. „Положителното също може да е истина. Сега може да изглежда зле, но ние може да сме помогнали да подготвим сцената за другите да си върнат земята, която сме загубили и да се научат от нашите уроци, така че да не се загубва отново.

„Като се има предвид това, мисля, че има още едно нещо, което не успяхме да постигнем, което би могло да доведе до напускане на долината в много по-добра форма. Това е, ако бяхме повече посветени на градеж, отколкото просто да се бием. Трябваше да изградим повече крепости на истината – бази на безопасност, където здравото учение и някои от великите изцелителни служения, които видяхме да се развиват, да бъдат достъпни за всички. Те щяха да бъдат места за убежище, които са по-постоянни за това да служат на уморените и ранените войници, които минават“.

След като обсъдихме това за известно време и всички сякаш се съгласиха с него, Адам промени темата:

„И така, какво да правим сега?“

„Трябва да се борим“, заяви Марк. „Това бяха нашите инструкции. Докато не ни се каже да спрем или да направим нещо друго, ние сме направени да бъдем воини и това е, което правим. Съгласен съм, че трябва да бъдем и градители, но основната ни задача е да се бием“.

„Какво мислиш, че трябва да правим сега?“ попитах Майкъл.

„Мисля, че трябва да се върнем там, където за последен път видяхме злата орда, да я проследим, да я атакуваме и да си възвърнем нашите братя и сестри, които все още са пленници в нея“, започна той. „Ние сме много по-ефективни като бойци и научихме един важен урок за измамата на гордостта. Не мисля, че отново ще бъдем уязвими за това и мисля, че трябва да отидем и да се бием за тези, които изгубихме“.

Чудех се как човек, който до скоро беше известен като „дезертър“, сега може да бъде толкова лоялен към онези, които в много случаи са ни изоставяли в голямата битка. Докато се оглеждах, можех да кажа, че много други мислят същото.

„Майкъл, мисля, че си призован да правиш точно това. Мисля, че трябва да вземеш всички, които усещат този призив и да правите точно това, което каза“, отговорих аз.

„Ами ти? Няма ли да дойдеш с нас?“ попита някой.

„Не. Аз трябва да мина през тази порта“, казах аз.

„Защо?“ попита друг. „Има много пътища, които водят от това място. Защо ще тръгваш по тази с портата?“

„Виждал съм преди тази порта“, започнах аз. „В сън или във видение, не мога да си спомня, но знам, че трябва да мина през нея. Моята съдба е там, където води пътят зад нея“.

„Ще вземеш ли останалата част от групата с теб?“ попита Уилям.

„Ще взема всички, които смятат, че трябва да отидат с мен, но сме стигнали до място, където много пътища се разклоняват. Дошли сме това място по това време с цел. Мисля, че някои от нас са призовани да поемат по всеки един от другите пътища и само една много малка група трябва да мине с мен през портата“, отговорих аз.

„Но ние вече сме толкова малка група, в сравнение с това, което бяхме, а сега сме толкова силни заедно“, намеси се друг.

„Силни сме“, отговорих аз. „Въпреки това, има толкова силно ръководство във всички вас, че сега трябва да изградите и да ръководите своите собствени групи“.

„Но ние сме водили, а някои тук са водили много големи групи“, запротестира Мери.

„Вярно е, и ти беше удивителна, но беше под Уилям и мен. Вече не се нуждаеш от нас. Ти познаваш Господния глас и знаеш как да стоиш близо до Него. Има много хора, които се нуждаят от теб, да ги водиш сега, и ти си готова“.

Това беше слово, което на никой не му хареса, но всички изглежда знаеха, че е вярно. Ние бяхме група от несъответстващи и недоволстващи, но ходенето по този път заедно ни беше направило да станем по-близки един до друг, отколкото някога сме си мислели, че можем да бъдем с някого. Само мисълта за раздяла един от друг беше мъчително, но знаехме, че не е време да следваме желанията си. Най-висшите цели на Господ трябваше да бъдат

нашето първо посвещение. Това сега изискваше мнозина от нас да поемат по отделни пътища.

„Мисля, че пътищата, които минават от тук, ще върнат някои от вас обратно там, откъдето започнахме да вървим по този път“, продължих аз. „Ще откриете да ви чакат онези, които сте били подготвени да водите през долината.

„Има едно нещо, което трябва да направим, преди да се разделим“, добавих аз. „Утре трябва да ме последват само малко по пътя от другата страна портата“.

„Защо?“ попита Мери.

„Има нещо, което трябва да преживеем заедно. Съжалявам, че не мога да ви кажа повече, но не знам повече. Но това е нещо, което трябва да направим утре заедно“.

Всички се съгласиха, че ще дойдат с мен по пътя от другата страна на портата, за да преживеят каквото и да е. Повечето сякаш мислеха, че това ще бъде среща с Илия и/или Енох. Аз също мислех, че това може да е така, но знаех, че за нас е от решаващо значение да го преживеем каквото и да е то преди да тръгнем по-нататък.

Когато на следващата сутрин се придвижихме към портата, всички имахме много въпроси относно нашия опит в долината. Надявах се на добър разбор, който да ни помогне да разберем по-добре всичко, което сме преживели. Току-що преживяхме едни от най-добрите преживявания и едни най-лошите в живота ни. Въпреки това, сякаш всички бяха готови за още, когато стигнахме до портата. Докато гледах лицата им, пълни с очакване, бях почти поразен от това колко съм благодарен за такива другари воители по пътя. На вратата нямаше никаква брава, нито дори ключалка – тя просто се отвори, докато я дърпахме. Влязохме и тръгнахме по пътя. Пътят беше широк и красив, но се стесняваше, докато вървахме, докато стигнахме до там, че можехме да вървим само в колона по един. Тогава той изведнъж се откри в една зашеметяващо блестяща и цветна поляна. Когато навлязохме в нея, бяхме изумени да видим прекрасни маси с красиви бели ленени покривки, поставени с провизии за голям празник. Имаше домакин, който не познавах и много слуги, които да ни посрещнат, което те направиха с голяма радост.

Слугите сякаш познаваха всички и насочваха всеки към специално място, подготвено точно за него. Отидох при домакина и се представих като водача на групата.

„Добре дошли“, каза домакинят и се усмихна широко. „За нас е чест да сте тук“.

„Познавате ли ни?“ попитах аз.

„Познавам ви“, каза той, докато ме насочваше към една от масите.

Получих място до началото на масата, което той зае, след като всички бяха седнали. Слугите започнаха да пълнят чашите ни с блестящо вино, което имаше същата искрица като живата вода. Когато го вкусих, нямаше с какво да го сравня. То имаше подмладяващия ефект на живата вода, но дори и още повече. Единственият начин, по който мога да опиша вкуса беше, че беше перфектен.

Седяхме в тихо страхопочитание, когато на всеки от нас се поднасяха чинии. За изненада на всички те бяха различни, тъй като бяха нашите индивидуални предпочитания. Много

Долината

от нас мечтаеха за такава вечеря, тъй като бяхме яли само плодове за толкова дълго време. Сякаш бяха видели нашите мечти и сега ги осъществяваха.

Когато се огледах, това беше една славна сцена. Никой никога не е бил свидетел на по-красива, завладяваща и приветлива обстановка. Бяхме толкова фокусирани върху масите, нашия домакин и слугите, че когато започнахме да гледаме перфектния килим от трева и балдахина от красиви дървета, това предизвика едно ново ниво на учудване. Може ли такава място да съществува посред долината, която беше толкова заплашителна?

Нашият домакин благодари и ние започнахме да ядем и пием. Отне малко време докато започне разговорът, но скоро стана едно страховтно и много оживено празненство.

„Очевидно ни познавате много добре“, казах на домакина. „Това не може да бъде посъвършено“.

„Царят се грижи за слугите си“, отговори слугата, който се бе надвесил над рамото ми и сложи чаша жива вода до виното.

Когато погледнах към слугата, осъзнах, че те са ангелски, а не човешки същества. Тогава погледнах нашия домакин и веднага разбрах, че това е Господ. Той просто ме гледаше усмихнат. Не знаех какво да кажа или как да действам, така че ми отне известно време, преди да мога да проговоря. Накрая го направих.

„Господи, съжалявам, че не Те познах. Съжалявам, че не предложих подходящ протокол“, промърморих, когато започнах да ставам, за да мога да коленича до мястото си. Той ме спря.

„Оценявам намерението ти, но ние сме тук, за да почетем вас и това, което вие постигнахте“, каза Той, говорейки за групата.

Огледах се, защото нарастващият шум около масите се успокои бързо, тъй като другите забелязаха, че тези, които им служеха, бяха ангели, а някои започнаха да подозират кой е нашият Домакин. После Той се изправи и вниманието на всички беше приковано към Него. Някои започнаха да се придвижват от столовете си към земята, но Той им каза да останат седнали. Никой не каза нищо. Някои започнаха да плачат тихо. Господ продължи:

„Бъдете в мир и се наслаждавайте. Както сте забелязали, вашите слуги са Моите посланици и вашите лични ангели. Те са създадени, за да служат на наследниците на спасението, и те са ви служили през целия ви живот. Да ви служат е тяхната голяма радост. Те ви познават по-добре отколкото вие се познавате. Те не са тук само за да ви служат, но и за да можете да ги опознаете по-добре. Ще трябва да ги опознаете по-добре за това, в което навлизате.

„Имам също да кажа по нещо на всеки от вас, така че ще прекарам малко време с всеки от вас. Първо трябва да се насладите на този празник, който сме желали да имаме с вас“.

След това Царят седна и започна да яде и пие с явна радост. Ние направихме същото. Разговорът бавно започна отново, но след няколко минути той беше толкова оживен, както преди. Докато се оглеждах, не знаех дали мога да понеса радостта, докато се чудех как нещо може да бъде по-добро от това.

„Това трябва да е част от небето и точно в долината на сянката на смъртта“, отбелязах аз пред Господа. „Да Ти благодаря, не е достатъчно“.

„Това е част от небето и то е точно посред всичките ви врагове и посред цялата смърт и зло. Ако можете да преживявате небето тук, можете да го преживявате навсякъде. Сега, след като сте стигнали до тази трапеза, вие сте добре дошли на трапезата Ми по всяко време“, отговори Той.

„Господи, това е наистина прекрасно място, но това, което наистина прави това небе, е, че Ти си тук и тези ангели“, казах аз. „Живата вода и плодовете са повече от прекрасни и никога не съм вкусил нищо толкова прекрасно като тази храна, но Ти Си, Твоето присъствие е, което прави това да е небе“.

„Вярно е“, отговори Той. „Но Аз съм с вас навсякъде, както и ангелите. Това е, което ще научите по пътя. По-трудно е да Ме виждате с вас навсякъде, отколкото да Ме виждате тук по този начин, но докато растете ще Ме виждате навсякъде, защото Аз съм с вас навсякъде. Никога няма да ви оставя или да ви забравя. Вашето пътуване е да Ме опознаете като Аз Съм. Аз съм бил толкова близо до вас във всяка стъпка по пътя, както съм сега с вас. Да ме виждате е да ходите в истината“.

Никога не се бях чувствал толкова неловко, както когато се опитвах да ям с Царя, Който седеше точно пред мен. Преди съм бил посещаван от Господ и имах преживявания пред Неговия престол, но никога в такава близка [англ. „интимна“] и непринудена обстановка като тази. Той беше по-царствен, отколкото мога да опиша, но в същото време беше и обикновен и достъпен като дърводелец. Исках да се съсредоточа върху Неговата „дърводелска страна“, за да мога да се отпусна, но реших, че искам да Го преживея такъв какъвто Той беше, така че просто трябваше да се насиля да се отпусна. Като че ли знаейки мислите ми, Той се пресегна и ме докосна по рамото и се усмихна по начин, който ме успокои. После ми каза да Го попитам за всичко, което искам.

„Господи, бих искал този момент никога да не свършва“, започнах аз. „Сигурен съм, че всички те се чувстват по същия начин. Но очевидно това ще свърши и ще трябва да продължим нашето пътуване. Със сигурност не искам да се отклонявам от всичко, което искаш да ни кажеш през това време, но бих искал да Ти задам няколко въпроса за пътуването.“

„Господи, Ти каза, че това е за да отпразнуваме това, което сме извършили в долината, и да бъдем почетени за това. Знам, че Ти говориш само истината, но ми се струва, че напуснахме долината в по-лоша форма, отколкото когато влязохме в нея. Моля Те, кажи ни какво сме извършили“, попитах аз.

„Първо, както ти беше казано в началото, основната цел на тази долина е да помогне Моите хора да станат това, което съм ги призовал да бъдат. Доволен съм от това, което това е направило в теб и в тези, които са с теб“, каза Той, докато оглеждаше всички. „Смяташ ли, или някой от тези, които са с теб, че ако имате друга възможност да преминете през същите преживявания, бихте могли да се справите много по-добре?“ попита Той.

Всички на нашата маса кимнаха, че можехме, когато Той продължи: „Разбира се, че бихте могли и ще имате много възможности да използвате това, което сте научили и това, което сте станали.“

„След това, мислите, че сте напуснали долината в по-лоша форма, защото изглежда, че тъмнината се е разпространила и е завладяла много повече хора. Така изглежда, но нека споделя с вас една друга гледна точка – Моята гледна точка.

„Тъмнината не се е разпространила, нито се е умножила, както може да изглежда – тя е била там през цялото време. Вие току-що я открихте. Никой, който наистина Ми е служил, не е заловен от злата орда. Тя залови само онези, които не търсеха Мен на първо място, а по-скоро търсеха собствените си интереси. Това са единствените, които злото може да завладее. Такива бяха, които създадоха тази зла орда, и такива са, които подхранват нейния растеж.

„Това зло е било в състояние да доминира в голяма част от света, който е изграден върху пътищата на злият. Само защото са използвали Моето име, не означава, че Ме следват или Ми служат. Вие помогнахте да разкриете мнозина за това, което винаги са били.

„Някои ще дойдат на себе си, докогато природата на тази зла орда става все по-очевидна. Те ще се обърнат към Мен и ще се покаят за собствените си зли пътища. Те ще бъдат свободни и ще помогнат на много други да бъдат свободни. Много от тях дори сега обмислят истинската природа на това, в което се намират сега, и това, което е станало известно на мнозина от начина, по който сте се борили, освободили другите и останали на пътя.

„Целта, която ви дадох, беше да атакувате крепостите на злия, за да улесните онези, които ще дойдат след вас. Вие направихте това.

Въпреки че голяма част от света сега мисли, че църквата Ми е унищожена, Моята църква само е станала по-силна от случилото се. Моята църква винаги е била остатък – предимно скрит в множествата, които твърдят, че Ми служат.

„Мислиш, че понеже сте изгубили толкова много хора в тази зла орда, вие сте изгубили Моите хора, които бяха под вашите грижи. Аз съм Пастирът на Моите хора и никога не съм загубвал нито един. Аз имах много хора в тази зла орда, които сега са свободни, защото очите им бяха отворени за това, което тя наистина е – друга Вавилонска кула. Хората са построили много неща, използвайки Моето име, но те всъщност са градили, за да си изградят имена. Мнозина продължават да имат глупостта да мислят, че могат да достигнат до небето със собствената си мъдрост и сила, както първата кула във Вавилон.

„Отново, дори онези с вас, които са били заловени, които са били Мои хора, не са изгубени. Те са се обучили и са освободени от собствената си егоистичност. Те са разпръснати из цялата долина, но в момента започват да откриват материалите, които сте публикували за вашите преживявания.

Тези материали ще им помогнат да бъдат готови да се присъединят към движенията, които ще се движат през долината. Тези, които са тук на този празник скоро ще поведат много от тях и те са подготвени добре за това.

„Значи имаме много за празнуване. Подготвени са много работници за най-голямата от всички жътви. Как можем да не празнуваме?“

Господ се огледа, включвайки сякаш всеки един, докато всички гледаха към Него. Бяхме силно окуражени от Неговата оценка за това, което бяхме направили в долината. После Той пак се обърна към мен и попита:

„Трябва да седиш с Мен, където Аз седя, за да виждаш нещата такива, каквито са в действителност. Това също ще се научиш да го правиш, но какво мислиш за това, което току-що казах?“ попита Господ с усмивка.

„Това е повече от насърчително. Ти наистина вършиш всичко за добро на хората Си. Знаем, че грешките ни, като например да оставим нашата гордост да ни позиционира за такава атака, все още са грешки. Въпреки това е толкова прекрасно да се знае, че дори това ще работи за добро.

„Няма начин, по който някога ще можем да Ти благодарим за това, че ни позволи да бъдем част от Твоите цели, да Ти служим по този начин. Беше по-трудно от всеки живот, който можех да си представя, но и много по-добро и задоволяващо. Само днескашния ден си струваше многото години на борба. Да знаем, че сме постигнали нещо добро, е като черешката на тортата.

„Аз те избрах за тази работа, защото си идеален за работата“, отговори Той. „Направих те и те приготвих. Една от причините, поради които те избрах, се разкрива от въпроса ти – ти си грижен за онези, които съм поставил под твоите грижи, и ти направи най-доброто, за да свършиш добра работа с всичко, което ти дадох. Трябва да си по-спокоен във връзка с недостатъците си. Те ще бъдат областите на твоята най-голяма сила, когато се научиш да си почиваш повече в Мен, довери Ми се повече.

„Срамът ти от провалите ти е като котви, които те държат назад. Аз платих цената за твоите неуспехи и за греховете ти. Ако си се покаял и все още чувстваш срам, това означава, че наистина не мислиш, че Моята жертва е била достатъчна, за да плати за тях. Когато не успееш да си почиваш в Мен и в това, което съм направил за теб, както трябва, ти започваш да се движиш в собствената си сила. Това ще те измори и отслаби, за да може грехът да те измъчва. Трудно е да имаш добра преценка, когато си уморен. Това беше корекцията, която ти дадох преди години, когато беше близо до прегаряне, и все още се бориш с него“.

Спомних си инцидента добре. Бях в офиса си, усещайки, че не мога да поемам повече натиск от всичките си отговорности. Тогава Господ влезе в офиса ми. Не Го видях, но и не трябваше, защото Неговото присъствие беше толкова реално. Всичко, което Той каза, беше: „Аз поддържам вселената със силата Си. Мога да ти помогна с това малко служение“. Преживяването продължи само около минута, но освежаването, което получих от Неговото присъствие, беше толкова голямо, че веднага почувствах, че се нуждая от друг свят, който да спася; този беше твърде лесен!

„Господи, съжалявам. Продължавам да падам в същия капан“, отговорих аз.

„Така е, но бъди насърчен. Ти напредваш“, отговори Той. „Нямаше да стигнеш до тук, ако не напредваше. Ти не само стигна толкова далеч, но и донесе всички тези със себе си. Имаш още много какво да направиш. Не искам да отпаднаш от пълната си цел. Главният враг на твоята пълна цел е измамата, която би те накарала да поставиш повече вяра в недостатъците си, отколкото в Моите способности. Ако вярваш в Мене, ще си почиваш в Мен.

„Какво мислиш, че е най-голямата ти сила като водач, а също и твоята най-голяма слабост?“ попита Той.

Този въпрос ме изненада. Трябваше да помисля за това за минута, преди да отговоря:

„Мисля, че най-голямата сила, която имам, е, че съм смел и решителен, но също така мисля, че съм направил достатъчно грешки в живота си, за да бъда смирен за него и да го поправам, когато знам, че е от Теб.

„Мисля, че най-голямата ми слабост е, че не прекарвам достатъчно време в молитва и просто да седя пред Теб, слушайки Те. Мисля, че това е свързано и с това, което Ти току-що каза, с неспособността ми да си почивам и да бъда в мир в Теб, да Те познавам като моя сила и спасение“.

„Съгласен съм с оценката“, отвърна Той. „Какво би било най-важното нещо, което би искал да направя за теб за твоеето пътуване?“

„Бих искал пълнотата на Святия Дух да бъде освободена в тази група, така че заедно да имаме всичките дарове на Духа, служения и плода на Духа, за да Те изявяваме напълно на всяко място“.

„Защо това?“ попита Той.

„Всичко, от което се нуждаем, е в дарбите и плодовете на Духа, Който Ти ни даде като Помощникът. Не мога да се сетя за нищо друго, което да ни е нужно, освен за това, което е Той за нас“, отговорих аз.

„Отговори добре и ще получиш това, което поиска. Има ли специален дар на Духа, който би искал да се проявява в живота ти в по-голяма степен?“

„Дарът слово на мъдрост“, отвърнах аз.

„Защо този дар?“ попита Той.

„Е, изглежда, това е най-важното нещо за всеки водач, ако Соломон, най-мъдрият човек, го поиска. Ако всички дарове бъдат освободени в тези, които са с мен, ще ми трябва мъдрост, за да ги приложат към събитията и ситуацията на това пътуване“, отговорих аз.

„Ще го имаш“, каза Той.

„Господи, мога ли да попитам още нещо?“

„Да“.

„Мога ли да се присъединя към Теб, докато говориш на всеки един от тях?“

„Да, можеш, но защо искаш да го направиш?“

Когато всезнаещият Бог ни зададе въпрос, Той очевидно не търси информация; по-скоро, Той се опитва да ни накара да видим или да обмислим нещо. Така че, отделих малко време, за да разбера защо искам да направя това.

„Не знам как бих могъл да науча повече за тези хора или за Теб, освен да гледам как говориш и се отнасяш към тях“, отговорих аз.

„Иди и доведи Марк, Андрю, Чарлз, Джен и двете Мерита, както и Адам и Майкъл. Първо ще говоря на тях, а след това искам всички тези да бъдат с нас, докато говоря на другите“.

Долината

„Колко са свършени Неговите пътища“, помислих си, докато отивах да доведи другите. Следващият ми въпрос щеше да бъде попитам дали биха могли да се присъединят към нас, когато говори на другите. Това беше най-великото преживяване в живота ми, и то щеше да стане още по-добро.

Когато отидох да доведа онези, които Той беше поискал, погледнах към пътя, който водеше от поляната, и там стояха Илия и Енох. И двамата се усмихваха широко, очевидно наслаждавайки се на цялата сцена. Изглеждаше подходящо за тях да го направят.

Нямаше Домакин като Господ. Не можех да си представя по-специална сцена в цялото творение, като това Той да посреща хората Си в това място. Можех да остана там завинаги, но знаех, че двамата пророци стоят там, където бяха, за да ни подготвят за следващата част от пътуването. Помислих си за конфликта, който бушуваше из цялата долина, и се огледах в тази част на небето, където стояхме. Той каза, че можем да вземем това с нас, че можем да се присъединим към Неговата трапеза по всяко време, дори посред нашите врагове, както беше сега. Това трябва да решим да го направим.